

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 110

Ple del Parlament

Sessió 51, tercera i darrera reunió, dijous 4 de maig de 2023

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les constants ocupacions d'immobles 302-00278/13	3
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra 302-00281/13	14
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la censura aplicada contra els qui denuncien la creixent inseguretat 302-00283/13	25
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia catalana de la bicicleta 302-00279/13	35
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la vulneració dels drets i la garantia de l'habitatge per a tota la població 302-00284/13	45
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels boscos en l'actual escenari de sequera 302-00280/13	56
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les constants ocupacions d'immobles (continuació) 302-00278/13	67
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra (continuació) 302-00281/13	68
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la censura aplicada contra els qui denuncien la creixent inseguretat (continuació) 302-00283/13	68
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia catalana de la bicicleta (continuació) 302-00279/13	69
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la vulneració dels drets i la garantia de l'habitatge per a tota la població (continuació) 302-00284/13	69

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels boscos en l'actual escenari de sequera (continuació)	70
302-00280/13	
Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya en defensa dels drets humans i la democràcia a Nicaragua	70
401-00036/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les millores socials als barris del baix Besòs	72
302-00282/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les necessitats dels municipis petits i els micropobles	82
302-00285/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pressupost alternatiu sense dèficit fiscal	91
302-00286/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'economia de plataformes	102
302-00287/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les millores socials als barris del baix Besòs (continuació)	113
302-00282/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les necessitats dels municipis petits i els micropobles (continuació)	114
302-00285/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pressupost alternatiu sense dèficit fiscal (continuació)	114
302-00286/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'economia de plataformes (continuació)	115
302-00287/13	
Proposició de llei de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de la conca fluvial de Catalunya (continuació)	116
202-00067/13	
Proposta de resolució sobre la interposició d'un recurs contenciós administratiu contra l'Acord 144/2023 de la Junta Electoral Central del 3 de maig de 2023	141
395-00403/13	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 51.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i tres minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general, la lletrada Esther Andreu i Fornós i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior i el conseller de Territori.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bon dia, diputats, diputades.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les constants ocupacions d'immobles

302-00278/13

Reprenem la sessió amb el vintè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les constants ocupacions d'immobles, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Señores, es mi deber recordarles que la okupación ilegal se ha disparado en Cataluña un setenta y siete por ciento en los últimos siete años. Hemos sufrido 7.005 casos solo el año pasado. Cuatro de cada diez casos de okupación en España se producen en Cataluña. Un veinte por ciento de esos casos se dan en Barcelona, donde solo en 2022 fueron okupados 1.313 inmuebles.

Barcelona es el epicentro de un nuevo tipo de okupación no vulnerable, cuando no directamente mafiosa, favorecida por los de siempre, por los antisistema y por los que minimizan las consecuencias de ser amigos y aliados de los antisistema. Yo he dicho hace poco que Ada Colau es la Marine Le Pen de la okupación. Demagogia, electoralismo o decir la verdad –algunas veces hay que decir la verdad.

No hace tanto tampoco se podía decir que cortar la Meridiana cada día era una salvajada, y la cortaron durante dos años. Nosotros empezamos a ir todos los martes. Nadie se creía que íbamos a ir todos los martes. Hasta Carlos Carrizosa me preguntó: «Pero ¿de verdad vas a ir todos los martes?» Pues sí, fuimos todos los martes. Y fue deslumbrante estar con los vecinos y con las entidades todos esos martes y aprender de ellos el valor de la tenacidad y la esperanza en la política.

Cuando tienes el privilegio de ser un servidor público, tienes la responsabilidad de poner el foco público sobre los problemas. Cuando vi anunciado hace poco el desalojo de El Kubo, que yo misma celebré en esta cámara que finalmente se fuera a producir, bueno, lo último que me esperaba era que fuera una nueva decepción, una nueva traición a la defensa de los vecinos, que una vez más el desalojo se postergara *amb excuses de mal pagador i pitjor governant*.

Bueno, ante eso, aplicando las lecciones de la Meridiana, decidí, decidimos ir todos los martes a protestar pacíficamente contra aquello. Y ustedes mejor que nadie, porque antes que a nadie a ustedes se lo dije, saben lo que hice, saben que les invité a ir –por carta– a todos los demás candidatos a la alcaldía –de eso hace dos semanas– y a todos los diputados de este Parlament –de eso hace veinticuatro horas. ¿Por qué? Porque si vamos juntos y unidos para sacar a la okupación de la competición política, para sacar a los okupas de la madriguera del favoritismo legal..., antepondríamos el bien común a la miseria sectaria partidaria de todos y cada uno.

Bueno, el experimento no pudo resultar más ilustrativo. La CUP rompió mi carta y lo colgó en Twitter; debo reconocerles cierta coherencia ideológica, era previsible de ustedes. VOX, muy educadamente, me mandó una contestación: «Apreciada Anna, allí estaremos», pero luego han preferido ir de la mano de otra gente, de otras entidades que plantean otras salidas a la okupación, menos políticas e institucionales y más empresariales.

Porque, bueno, déjenme comentar mi preocupación, porque esto de la okupación empieza a devenir un sector económico del que vive mucha gente: el okupa, la mafia que le da las llaves al okupa, los señores que desokupan y hasta alguno que se hace de oro vendiendo alarmas para que no entren los okupas.

En fin, todo eso dibuja un panorama complejo donde, en mi opinión, en nuestra opinión, no se trata de desokupar o desalojar a hostias, sino de sacarlos a ustedes y a nosotros de la madriguera política, del miedo, del antisistema, de la frivolidad política, de hacer lo que hay que hacer para garantizar la libertad y la seguridad. En fin, yo seguiré yendo, seguiré defendiendo junto a mis compañeros y quien se quiera venir lo que creemos que es mejor y justo, una Barcelona y una Cataluña desokupadas legalmente, desde las instituciones, sin mafias y sin complejos.

Aquí apoyamos en su día un conato de principio de ley de Junts pensado para que los ayuntamientos se pusieran las pilas para intervenir contra la okupación ilegal. Sospechamos que la señora Colau tiene muy pocas ganas de ponerse las pilas...

Ayer vimos un desalojo policial en Nou Barris. Esto nos animó a que las cosas pueden ir por el buen camino que nosotros queremos. Por otro lado, luego hemos recibido «amables» presiones del gobierno municipal para no volver a El Kubo, para no crearles un problema político.

Esperemos que se respete el espacio público de las personas que van ahí a pedir que se apliquen el orden y la ley pacíficamente más de lo que hasta ahora se estaba respetando el espacio cívico y público de las víctimas de la okupación.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Marta Madrenas i Mir.

Marta Madrenas i Mir

Molt bon dia a tothom. Moltes gràcies, vicepresidenta i companys i companyes de l'hemicicle. La veritat és que aquesta és una moció estranya, i, després de veure la defensa que acaba de fer la companya diputada Grau, doncs, encara complica més el poder parlar de forma rigorosa i seriosa sobre els temes que aborda, que, de fet, no tenen res a veure amb els temes que ha explicat.

De fet, aquesta moció, sí que és cert que... Perdonin, eh?, disculpin, és una mica potiner, el redactat; demagògic, com ara ha utilitzat vostè; amb termes també demagògics i una mica potiners. De fet, del que parla és de l'ocupació dels domicilis habituals. Que possiblement tots tenim una opinió i tots podríem coincidir en que efectivament és illegal, ja està contemplat en el Codi penal. De fet, les mesures que s'utilitzen per part dels poders públics tant per al desallotjament com per condemnar les persones que ocupen domicilis habituals d'algun ciutadà, doncs, són eines efectives. No hi ha cap dificultat des del punt de vista penal ni des de fiscalia, ni des del món judicial se'ns adverteix de que hi hagi cap mena de dificultat.

Per tant, lògicament, així, amb una primera mirada, hauríem de dir: «Ostres, doncs...» De fet, en el fons suposo que tot l'hemicicle hi estaríem d'acord: no es poden ocupar domicilis habituals de cap veí, de cap ciutadà i ciutadana de Catalunya. Però, clar, vostè ve aquí i ens fa aquesta..., vaja, aquest míting. Que, evidentment, utilitza vostè el faristol... –dic «evidentment» que ho ha fet, no que ens sembli correcte que s'utilitzi aquest faristol per a la seva pròpia campanya política a l'Ajunta-

ment de Barcelona. I, això, apel·lant a aquestes emocions, però conduint a error les persones que ens poden estar escoltant.

I se converteix, s'intenta convertir en paladí de les ocupacions en general, però després ens porta un text que no hi té absolutament res a veure. I, sobretot, el pitjor de tot és que ho fan amb una informació..., donant una informació absolutament incompleta. I això fa que es produeixin aquests errors en les persones que ens estiguin escoltant, que és l'eina clàssica de la demagògia. Per això tenim moltes dificultats, hem tingut moltes dificultats a l'abordar aquesta moció que ens han presentat vostès.

De fet, vam presentar esmenes a tots i cadascun..., a tot el seu articulat intentant aportar rigor, tècnica jurídica, treure aquests elements que poden conduir a error a qui ho pugui estar llegint i deixant clar, doncs, que les administracions, els poders públics, són els responsables de treballar per evitar que es produeixin aquest tipus d'ocupacions, evidentment. També dient que no estem d'acord amb les ocupacions conflictives, però això crec que ja va quedar perfectament clar amb la Llei 1/2023, que aquest Parlament va aprovar aquella llei en què per fi es dona alguna eina, en aquest cas als ajuntaments, i alguns sí que hem començat a exercitar-la –com nosaltres a Girona, per exemple. És a dir, intentant posar-hi una mica de seny i un redactat rigorós, ponderat, realista.

Però, clar, és que... Ens n'han acceptat tres. Doncs està clar, aquestes tres les votarem, eh? Però diu això, eh?, que les ocupacions «delinqüencials» degraden la convivència de l'entorn –perfecte–; que garantir el dret d'accés a l'habitatge és competència dels poders públics –perfecte, evidentment hi donarem suport–, i que el Govern hauria d'ajudar els ajuntaments per poder implementar aquestes mesures a què tenim accés a partir de la Llei 1/2023 –doncs està clar, hi votarem a favor.

La resta..., clar, hi ha coses tan bèsties, si m'ho permeten, com «les administracions públiques que toleren l'ocupació dels domicilis dels ciutadans» –*dels domicilis*. Això és radicalment incert. No ho toleren. I la policia actua i els jutges actuen, i solen tenir resultats positius en la major part dels casos. En tot l'Estat espanyol, el 2022 no van arribar a noranta, les ocupacions en *domicilis* habituals de persones. Per tant, no és un tema que estigui creant alarma social, perquè és que són absolutament limitadíssims, els casos en què s'han produït. És més, la pròpia fiscalia diu que, en general, tenim les eines adequades per fer-hi front, tant policialment com judicialment.

Per tant, ens ha fet molt difícil poder donar-hi suport: pel redactat i per la demagògia amb què vostès han abordat aquest tema.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Muy buenos días. Gracias, presidente. En España la vivienda –y, por tanto, la propiedad privada– ha sido siempre una parte fundamental del núcleo familiar, un pilar para cualquier proyecto de familia que hoy en día, desgraciadamente, se ha convertido en un privilegio accesible solo para unos pocos, especialmente si hablamos de los jóvenes, ya que, debido a la precarización de los salarios, al aumento del coste de vida y a la falta de políticas serias en materia de vivienda por parte de la Generalidad..., ha llevado a que tan solo un diecisiete por ciento de los jóvenes menores de treinta años –solo un diecisiete por ciento– sean capaces de emanciparse antes de los treinta años.

Y, por si fuera poco, a esta situación hay que sumarle un ataque a la propiedad privada por parte del separatismo y de la izquierda. Y es que tanto el Gobierno central de Pedro Sánchez como el Gobierno de la Generalitat llevan años legislando

para proteger al okupa, dotándole de todo tipo de garantías que le permiten vivir ejerciendo la delincuencia sin pagar las consecuencias. Y al otro lado, por supuesto, se encuentran las familias, ¿no?, que miran, incrédulas, cuando ven que la Administración, a la que ellas pagan religiosamente con sus impuestos, les da la espalda en el momento que más lo necesitan.

Gracias al buenismo de la izquierda y el separatismo, Cataluña se ha convertido en el paraíso de la okupación, y esto es una cosa que..., no es porque lo diga VOX, es algo que sufren las familias y que además avalan los datos del propio Gobierno. Quiero decirle, señora Grau, que, como verá a continuación, son peores de lo que usted había dicho: en el año 2022 se registraron en Cataluña 7.168 nuevas denuncias por okupación consumada. A eso hay que sumarle también las que se registraron en los años anteriores pero que todavía no han sido recuperadas.

Y, por si fuera poco, a esta cifra todavía habría que sumarle los intentos frustrados de okupación y los casos consumados que se han denunciado por la vía civil y que, por lo tanto, no constan en las encuestas oficiales de la Generalitat. Pero, según expertos, podríamos estar hablando de más de quince mil, más de quince mil viviendas okupadas en Cataluña. Un auténtico drama.

Y lo peor de todo esto..., quince mil es un número dramático, pero es que detrás de eso hay familias que sufren esa okupación; personas como Carmen, que hoy nos acompaña desde la tribuna de invitados. Carmen es una mujer trabajadora. Carmen es vecina de Lloret de Mar de toda la vida y, después del fallecimiento de sus padres, heredó el piso que puso en alquiler. Y tras los primeros cobros el inquilino dejó de pagar. El inquilino subarrendó ilegalmente esa vivienda a una banda de delincuentes que convirtieron su piso, el piso de su familia, donde ella creció, en un narcopiso, en un punto de distribución, de creación de droga. Cuatro años: cuatro años de sufrimiento, cuatro años pagando abogados; cuatro años esperando, hasta que consiguió recuperar el piso.

Pero ahí no terminó el calvario de Carmen, y por eso nosotros decimos que las condenas se tienen que endurecer, porque cuando consiguió recuperar la vivienda los okupas la llamaban por teléfono amenazándola de muerte, la perseguían por el pueblo... Y Carmen tuvo que irse de Lloret de Mar. Ahora, gracias a Dios y gracias a la actuación de los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado, nos alegramos todos de que Carmen haya podido volver a casa. Y por eso pedimos también el endurecimiento de las condenas por okupación. (*Aplaudiments.*)

El Govern de la Generalitat da la espalda a los catalanes mientras ampara un discurso de tolerancia cuando no directamente favorable a la okupación ilegal, tal y como hace Ada Colau desde el Ayuntamiento de Barcelona, un auténtico despropósito que están pagando miles de familias, especialmente los vecinos de la Bonanova, que llevan siete años teniendo que convivir con ese edificio okupado por delincuentes. Estos últimos días hemos visto como los okupas de El Kubo y de La Ruina han llegado incluso a disparar balines contra los vecinos de la Bonanova, o a salir a la calle con cascos y barras de hierro a apalea a chavalillos de dieciocho años que pasaban por ahí al grito de «¡a por los pijos!», «¡a por los fachas!».

Así es como actúa la izquierda, el separatismo. Protegen y fomentan la okupación, permitiendo que las mafias se lucren a costa del sufrimiento de las familias. Fomentan y protegen la okupación, eso sí, siempre y cuando no sea su vivienda la que ha sido okupada, porque como toquen alguna de sus propiedades harán como el alcalde de Caldes de Malavella, que cogió un hacha y se dirigió a su chalé para intentar recuperarlo después de haber sido okupado.

Señores diputados, la okupación ilegal no es un *modus vivendi*, como defienden algunos; es una lacra que debemos perseguir con toda la fuerza de la ley. Y para eso hemos presentado una serie enmiendas que esperamos que sean aceptadas por el grupo proponente.

Desde VOX combatiremos la okupación endureciendo las condenas (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), agilizando los trámites judiciales y dotando de medios y protección jurídica a los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado para que puedan echar a los okupas a la primera y haciendo uso de tanta fuerza como sea necesaria.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ha d'acabar, diputat...

Alberto Tarradas Paneque

Hay que garantizar la propiedad privada.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Oscar Aparicio Pedrosa.

Oscar Aparicio Pedrosa

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades, conseller... Bé, senyora Grau, vostè va començar la interpellació el dia 19 d'abril al conseller Elena, aquí present, amb un títol..., «sobre les constants ocupacions d'immobles». I –cito textualment– va començar dient: «No és la primera vegada ni l'última que portarem mesures per acabar amb les ocupacions.»

Ahir va fer una pregunta, avui ens ha fet... Va fer una pregunta sobre el tema, molt abrindada, amb una gran escenificació, avui també ha fet el seu *speech*, però el resum de tot això li diria que ha estat: dotze minuts a la interpellació, la pregunta oral d'ahir, cinc minuts d'avui, però no ha fet cap mesura, no ha demanat ni una sola mesura a la moció, que això també li feia constar la companya de Junts. Declaracions en fa moltes, però mesures, cap ni una. I per mi això és un resum de tota l'acció que fa Ciutadans en la política –i també VOX, en molts dels casos–, amb frases, gesticulació, escenificació, però cap mesura.

Estem en campanya electoral. Vostè ho demostra cada vegada, senyora Grau, que puja aquí o que ve al faristol a parlar. I, per cert, com van fer notar, vostè diu: «Nosaltres anem a la Meridiana»; el PSC hi viu, a la Meridiana.

Vostè, com dic, ha fet com fan molts grups, i sobretot molts grups municipals seus: a nivell local no coneixen la gestió d'un ajuntament i es dediquen a fer grans discursos en què diuen que volen una ciutat més justa, més segura, més sostenible. Sí, segur, tots hi estem d'acord; amb la moció que vostè ha fet també, tots hi estem d'acord. Però la part difícil, i l'hi dic jo, que porto vint-i-quatre anys en política municipal, no és fer aquests grans discursos, no és fer aquesta escenificació; és buscar mesures, és buscar solucions als problemes de la gent. I això és aplicable tant al Parlament com en la política local.

De fet, això és el que espera i necessita la gent. I, de fet, això és el que el Grup de Junts va fer amb la Llei 1/2023 –lleí que nosaltres vam esmenar i vostès van aprovar, tot i que avui l'han minimitzat–, que és dotar les administracions d'eines, de mitjans per poder acabar amb les ocupacions. Nosaltres necessitem això, mesures per lluitar contra les ocupacions conflictives, que són les que malmeten la convivència de ciutadans i comunitats de propietaris. Però, ja l'hi dic, mesures, no discursos.

Vostè, amb aquesta interpellació que va fer al conseller Elena, l'hi va deixar, diguem-ho així, en safata. Va ser molt hàbil. Van estar aquí debatent sobre el sexe dels àngels durant uns minuts. El senyor Elena va centrifugar tota la responsabilitat que tenen els cossos de seguretat, en aquest cas del Departament d'Interior. Crec que en aquest aspecte la moció s'hauria d'haver centrat en proposar mesures, sobretot, ja que estava adreçada al conseller Elena, doncs, mesures amb relació a què pot fer el Departament d'Interior. Perquè està molt bé, senyor Elena, centrifugar la responsa-

bilitat en els ajuntaments, amb els ajuntaments d'altres administracions, que ho va fer vostè, però..., i el seu departament?

I l'hi dic: als ajuntaments, les polítiques que han fet contra les ocupacions d'immobles es poden resumir, davant la poca eficiència que tenen i poques directrius clares que té el departament, en diferents mesures que han fet. Han creat unitats especials per intervenir en els casos d'ocupacions de forma immediata, han realitzat formació específica als agents, han pres mesures per evitar noves ocupacions un cop l'immoble ha quedat lliure. Han fet programes com el d'«Escala segures», perquè la policia pugui entrar en aquells immobles que es troben en propietats horitzontals i que tenen ocupacions conflictives. Han creat unitats de mediació de convivència per solucionar els problemes derivats d'aquestes ocupacions conflictives.

Creiem que el Departament d'Interior hauria d'haver fet moltes més d'aquestes accions, accions preventives, en aquells municipis que tenen un alt índex d'ocupació. Per no haver-hi, no hi ha ni un criteri clar de quan han d'intervenir o com ho han de fer, davant de les ocupacions. Com dic, aquestes són algunes de les accions preventives des de la perspectiva de seguretat ciutadana que creiem nosaltres que els ajuntaments han fet, però que el departament hauria d'haver desenvolupat i haver-hi donat suport.

De fet, i l'altre dia m'ho feia notar la companya Candela, no han fet ni una cosa tan fàcil com editar díptics, penjar-los al web o fer campanyes amb consells per evitar ocupacions un cop es produeixen o com evitar que es produeixin, com sí que es fan amb d'altres mesures com per evitar robatoris, etcètera. Per tant, jo crec que el Departament d'Interior va molt enrere..., a la realitat. Necessita realitzar o com a mínim ajudar en les accions que estan fent els ajuntaments.

I, com li deia –i això va per als senyors de VOX i per als senyors de Ciutadans–, nosaltres creiem fermament que és el moment de fer accions, no declaracions. Com deia un escriptor, H. G. Wells..., del Parlament deia: «*A great deal of talk and no decisive action*»; molt parlar i cap acció. Això són vostès.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé. Bon dia, diputats, diputades, vicepresidenta... Doncs comencem, no? I comencem dient que podríem pràcticament compartir el punt 1 d'aquesta moció en el redactat, que diria que el fet que una família perdi el seu habitatge i tot el que hi ha dins, l'espai on té lloc la seva vida en comú i les seves pertinences personals, és una de les pitjors tragèdies que es pot viure. I això és el que passa cada cinquanta-cinc minuts a Catalunya degut als desnonaments i degut a la impossibilitat d'accedir a un habitatge digne. I a vostès això els importa un rave, i és indignant que sigui així.

Dit això, començava parlant vostè del desnonament d'ahir a Nou Barris. Una veritable tragèdia humana, d'un ciutadà que va estar a punt de llançar-se de la cornisa perquè no disposava d'un habitatge digne. Fa deu dies, i l'Administració no ha sabut i no ha pogut i no ha volgut trobar-li cap solució, a la seva situació. No és la primera persona que s'intenta suïcidar ni que es suïcida perquè és desnonada, perquè no pot accedir a un habitatge digne. Això a vostès també els importa un rave, i és indignant.

I, fetes aquestes consideracions, segurament, amb la seva calculadora electoral, van dir: «Ja que directament intentarem ser l'ombra de l'extrema dreta, intentarem rascar vots de l'extrema dreta, doncs anem a buscar l'Upper Diagonal, que allà és on l'extrema dreta té una de les bosses més grans de vots, i a veure si rasquem alguna cosa.» I segurament al seu cap sonava molt bé. Ja veurem quins en seran els resultats. Nosaltres pensem que no els hi funcionarà, a costa, a més, de tot el que han generat.

I, dit això, volíem aprofitar aquesta moció per dir-los que mostrem tot el suport a l'ocupació de centres socials comunitaris, perquè són els que generen comunitat, generen respostes de veïns i veïnes, estableixen xarxes i vincles, i generen i possibiliten transformacions socials.

I, per tant, no podem deixar de dir que tot el suport a Can Vies, que porta molts anys fent aquesta tasca; tot el suport a Can Sampere, que precisament després de molts anys d'ocupació, de treball comunitari i de treball de veïnat han aconseguit avançar en la regularització de la situació –un espai comunitari clau per a aquell territori. Tot el suport a L'Obrera, que està fent un treball brutal a Sabadell, al sud de la ciutat, amb projectes comunitaris, treballant amb associacions de veïns i veïnes. I també tot el suport a tots els blocs de l'obra social de la PAH de Lleida, de Sabadell, de Manresa i de tants altres llocs que estan allotjant a totes aquelles famílies a les que l'Administració no els hi dona resposta.

I acabarem ja, perquè creiem que aquesta moció no dona per a més, i acabarem amb dues qüestions. Primer, fem una crida i fem un emplaçament perquè totes aquelles persones a qui els hi faltin espais comunitaris aprofitin que segurament en breu quedaran buides per ocupar-los les seves seues.

I, per altra banda, també dir-li que hem rebut la seva carta i que, miri, acceptem la seva invitació. Hi serem. Això sí, hi serem de cara.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. La veritat és que jo, des d'ahir, l'única cosa que podia pensar quan pensava en aquesta moció és la mandra infinita que em fa haver de tornar a participar en el xou de la senyora Grau per a la seva campanya electoral, que ja en portem unes quantes, que utilitza aquest faristol per fer una campanya, perquè suposo que és dels pocs espais on algú li pot fer cas i on hem d'estar escoltant-la, i no en té gaires més. Nosaltres també hem rebut la seva carta. Senzillament, la veritat, l'hem ignorat, perquè, com deu comprendre, no li farem tampoc la campanya.

Evidentment, la moció... És que desanima fins i tot sortir-ne a parlar, perquè ja s'ha dit –i no l'hi han dit ni els comunistes ni els d'Esquerra ni els antisistema, l'hi ha dit una diputada de Junts per Catalunya– que és un absurd despropòsit, que és plena d'incorreccions, és plena de falsedats i és plena de llocs comuns de Securitas Direct, que suposem que deu ser dels pocs que encara els hi deuen finançar, per la porta del darrere potser, la seva campanya, perquè realment el que estan fent aquí sembla un d'aquests anuncis amb els que ens «taladren» a les emissores de ràdio i a la televisió.

Vostè diu, i repeteix una vegada i una altra, «l'ocupació és delictiu». Doncs, per correcció, l'ocupació no existeix com a delictiu; existeix la usurpació i existeix la violació de domicili. Són dos delictes diferents. El primer pot tenir penes de fins a sis mesos de presó, el segon pot tenir fins a dos anys de presó. I, efectivament, l'ocupació, entrar a un domicili que és residència habitual o segona residència, això és una violació de domicili.

I, per les mateixes dades de la fiscalia que ja li han donat, no són ni el 0,8 per cent de les denúncies presentades per ocupació, és a dir, ni el 0,8 per cent. Per tant, és fals que hi hagin milers de famílies que quan se'n van de vacances i tornen els hi han ocupat la casa. Ni hi ha milers de famílies que els hi ocupen la segona residència. Ni passa allò de que el senyor gran, com va dir l'altre dia la senyora Ayuso, se'n va a comprar el pa i quan torna li han ocupat la casa. Mentida. Això es mentida. I l'hi va demostrar fins i tot la Cadena SER, poc després, amb les dades de la fiscalia i del Ministeri de l'Interior. Per tant, no és cert.

També –ja l’hi han dit– que quan hi ha una violació de domicili, que a més a més en la majoria dels casos tampoc és per viure-hi, sinó que a vegades té a veure fins i tot amb conflictes d’herències i amb altres conflictes relacionats amb la propietat d’aquell domicili..., ni quan hi han aquestes violacions de domicili..., hi han els mecanismes policials i judicials per intervenir amb celeritat.

Per tant, traïem ja aquesta primera *fake news*, que és el «hi han constants ocupacions dels domicilis habituals de les famílies». No és cert.

Una altra qüestió important és quan són les ocupacions per usurpació, que aquí és amb habitatges buits. Vostè diu que s’ha d’acabar amb aquestes ocupacions, que n’hi ha hagut un increment accelerat. Les últimes dades diuen que en l’últim any han disminuït. En el cas de Barcelona, específicament, han disminuït un set per cent.

Però és que, a més a més, a la seva proposta no hi ha absolutament cap –cap– proposta pensada per garantir el dret a l’habitatge de les famílies en situació de vulnerabilitat que es veuen obligades a ocupar, i estem parlant d’aquestes en concret. Cap política d’habitatge per garantir aquest accés. Com ja els hi han dit, a vostès no els hi preocupa el fet de que hi hagin milers de famílies, això sí, que no poden pagar un lloguer o que no poden pagar una hipoteca o que no tenen una situació administrativa regularitzada per poder accedir a un contracte de lloguer i l’única alternativa que tenen és haver d’entrar en habitatges buits.

Però és que tampoc hi ha cap mesura, absolutament cap, sobre què fer amb els habitatges buits, perquè si hi han ocupacions és perquè hi ha habitatges buits, perquè hi han entitats financeres que tenen habitatges buits. I quines propostes tenen sobre això? Perquè desnonar una família en situació de vulnerabilitat quan l’Administració no té la capacitat de donar-li una alternativa habitacional és condemnar-la a haver de tornar a ocupar, perquè al carrer no hi viuran, senyora Grau. Al carrer no hi viuran, i no volem que hi visquin, al carrer.

Aquesta altra *fake news* que el que fa el Govern de l’Estat és protegir els ocupes..., és que també és mentida. Vull dir, ja m’agradaria a mi que la llei estatal de l’habitatge que s’aprovarà aviat hagués incorporat l’obligació dels grans tenidors d’oferir lloguer social abans de desnonar. I no ho ha fet –no ho ha fet. Ho fa la llei catalana, efectivament, i això està evitant que milers de famílies es vegin al carrer. Perquè també hi ha una corresponsabilitat d’aquells que s’han enriquit i han especulat amb l’habitatge, i tenen la responsabilitat d’oferir aquest lloguer social.

Evidentment, a la vegada, la Generalitat s’ha de posar les piles d’una vegada per totes i garantir que hi hagi un parc d’habitatge per a totes aquestes famílies. I mentre això es fa, que és una cosa que requereix temps i que requereix recursos, ha d’haver-hi una corresponsabilitat dels grans tenidors.

Però, al final, és perdre el temps, perquè a vostè això no li interessa. A vostè el que li interessa és la foto, dir que ha fet una carta, anar-se’n a una manifestació, que aviat estarà manifestant-se al costat dels de Desokupa, que també han convocat, juntament amb vostè, aquestes manifestacions. I això és el que a vostè li interessa, el xou. Per tant, no val la pena ni parlar-ne més.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta. Desde el escaño, para fijar nuestra posición a esta moción de Ciudadanos que nos habla de okupación. Y nos habla de okupación como lo que es: un problema de primer orden que no solo es que esté alterando la convivencia en muchísimas comunidades de vecinos, es que en no pocas ocasiones esa convivencia se está extendiendo a barrios enteros, como, por ejemplo, recientemente, al barrio de la Bonanova.

Un problema, la okupación, un problema de primer orden que nada tiene que ver con las dificultades que puedan tener familias o personas vulnerables para acceder a una vivienda y que, evidentemente, la Administración les tiene que buscar una solución. Pero muchísimas okupaciones nada tienen que ver con familias o personas vulnerables. Son okupaciones ideológicas. Y da igual que sea la okupación de una segunda residencia, de un local de oficinas o de una vivienda vacía; la propiedad privada es un derecho que se tiene que respetar. Insisto: y da igual que sea segunda residencia, local de oficinas, edificio de oficinas, vivienda vacía. Es un derecho que se tiene que respetar.

Y la Administración ha de velar por que ese derecho se respete. Y lamentablemente en no pocas ocasiones la Administración es cómplice de estas okupaciones. Se ha puesto el ejemplo de El Kubo y La Ruina, en la que yo, señora Grau, estuve también el martes. Paso cada día cuatro veces por allí. No tengo la necesidad, ni mi partido, de manifestarnos, porque estamos allí y conocemos perfectamente el problema.

Pero la okupación, por ejemplo, de El Kubo o La Ruina, donde en el edificio reza una pancarta que dice «Vuestro lujo, nuestra miseria; nuestras casas, nuestras trincheras»... Eso no es una okupación de familias o personas vulnerables; eso es una intimidación a un barrio entero y no se puede consentir, no se debe consentir. Y al final habrá problemas porque están generando un conflicto de convivencia en el barrio. Y la Administración ha de velar por que los edificios de La Ruina y El Kubo se desalojen. Se desalojen pacíficamente, porque es que el derecho a la propiedad se tiene que respetar también.

Pero esas okupaciones en concreto no son por personas o familias vulnerables que no pueden acceder a una vivienda, son okupaciones ideológicas, y no se pueden permitir y no se pueden consentir. El que quiera una vivienda, que se la pague como se la paga todo el mundo: trabajando, pidiendo un préstamo, una hipoteca... Y en aquellos casos en los que la Administración tiene que facilitar una vivienda porque, insisto, son familias o personas..., pues a esas personas, a esas familias, se les ayuda, pero no es la mayoría de las okupaciones ideológicas a las que me estoy refiriendo.

Por tanto, compartimos el enfoque de la moción, insisto, porque plantea la okupación como un problema, como un delito, porque en realidad la okupación es un delito, y se ha hablado muy bien, se ha distinguido muy bien: una cosa es la okupación de viviendas que constituyen morada y, por lo tanto, el Código penal ya las tipifica, pero aquellas okupaciones..., donde no constituye morada, donde no constituye domicilio habitual, hay administraciones que no solamente las toleran, es que las incentivan. Es que eso es intolerable. Es que eso es intolerable, es que no se puede permitir. Es que la señora Colau, desde el Ayuntamiento de Barcelona, incentiva este tipo de okupaciones. Es que hay diputados en esta cámara que lo acaban de hacer –que lo acaban de hacer. Que les okupen sus casas, a ver si les hace tanta gracia.

Por tanto, insisto, compartimos la moción. Y por ese motivo nosotros la vamos a apoyar.

La vicepresidenta segona

Té la paraula el diputat no adscrit Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. A ver, no es casualidad que Cataluña sea de largo la región de España con más okupaciones. No es casualidad. Estas cosas no ocurren por generación espontánea. Aquí hay un clima político que abona que eso suceda, como acabamos de escuchar esta mañana.

Es lamentable que aquí se discuta la propiedad privada con tanta ligereza. Es penoso que tantas familias en Cataluña sufran la usurpación de viviendas cuando, mientras tanto, los poderes públicos están mirando para otro lado. Es desolador que, encima, haya poderes públicos que subvencionen y apoyen indirectamente a las ma-

fias de la okupación. Es tristísimo que los poderes públicos en Cataluña no se hayan preocupado de dotar a la región de un parque de vivienda social para atender las necesidades de las personas que lo necesitan. Los particulares con sus viviendas no tienen por qué cubrir esa dejación de funciones de los políticos en Cataluña.

Contra los okupas, tolerancia cero. Votaré a favor de la moción.

Gracias.

La vicepresidenta segona

A continuació té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tothom. Avui ens trobem amb aquesta moció de Ciutadans, que porta per títol «sobre les constants ocupacions d'immobles», i davant d'això hem de fer unes consideracions. La primera d'elles, que sembla òbvia –ja ho han comentat altres diputats i diputades–, és que la campanya electoral ja ha començat. Ja fa dies que va començar i que va arribar al Parlament, i podem afirmar que aquesta campanya se'ns farà llarga.

La diputada que presenta aquesta moció és, precisament, la candidata del seu partit a l'alcaldia de Barcelona, i així ho demostra amb aquesta moció, volent fer campanya a Barcelona des del Parlament, així que haurem de tenir paciència aquestes setmanes.

Val a dir, ja entrant en la moció, que, quan parlem d'un tema tan sensible i de tanta magnitud com és el dret a la propietat privada, el dret a un habitatge digne i a les ocupacions, no tot s'hi val. Com a servidors públics, ens veiem obligats a defugir discursos populistes, discursos que assumeix l'extrema dreta, perquè se'ns pressuposa una responsabilitat en la nostra tasca. I d'això nosaltres no en trobem rastre, en aquesta moció.

I no és cert, ho repeteixo, no és cert el discurs que volen instaurar de difondre la por a la ciutadania, de crear innecessàriament una alarma social. Perquè, quan un llegeix aquesta moció..., el que pot arribar a passar és que quan va a comprar el pa o quan va a fer la compra o quan va a la feina, ni que trigui cinc minuts en tornar a casa, ja li han ocupat el seu domicili habitual. I no és cert, i només cal veure'n les dades, fins i tot les dades que mostren els jutjats en l'informe anual que presenta el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Com deia la companya Susanna Segovia, això representa un 0,8 per cent dels procediments judicials, així que no és cert que hi hagin ocupacions alarmants dels domicilis habituals.

Per tant, facin el favor de no difondre aquestes realitats inexistents. Facin el favor de saber diferenciar i identificar el que és un delictes de violació de domicili, el que és una ocupació delinqüencial, el que és una ocupació per necessitat en situació de vulnerabilitat o el que és un procediment de desnonament per manca de pagament de l'arrendament o per manca de pagament d'una hipoteca. Prou de discursos populistes, perquè a aquesta moció, com moltes notícies que veiem als mitjans de comunicació, només li faltava l'anunci, al final, de Securitas Direct, que és el que trobem a molts programes, també. I aquí o era Securitas Direct o era Desokupa, hi havia un dels dos per poder posar l'anunci.

I no tot s'hi val per defensar el dret a la propietat privada, perquè no es tracta de confrontar el dret de la propietat privada i el dret a un habitatge digne. Que, per cert, el dret a l'habitatge digne també està consagrat a la Constitució espanyola, aquella carta magna que sí que defensen quan els interessa. I per què no es centren en això, en el que cal, en buscar ser útils i trobar eines eficaces a la problemàtica que pateixen, per exemple, moltes veïnes i ajuntaments davant de la deixadesa dels grans tenidors que han acumulat indegudament parc d'habitatge? Per què no treballem per frenar els desnonaments davant dels grans tenidors?

I, tornant al text, com deia, aquesta moció pretén confrontar persones vulnerables. I no es pot tolerar, perquè, com a servidors públics, com dèiem, hem de fer polítiques per a tothom, que tothom tingui accés a un habitatge digne. I hem de treballar en aquest sentit, perquè defensem tota la ciutadania, que també inclou els propietaris, per descomptat, però aquesta moció s'oblida de gran part de la ciutadania.

I, pel que fa a les esmenes, sí que Junts havia presentat un seguit d'esmenes que nosaltres hi podríem donar suport perquè canviaven tot l'*animus* d'aquest text, perquè tenia un altre esperit, perquè explicava quina era realitat, quina era la diferència entre una ocupació d'un domicili habitual i què no. Però, malauradament, no han acceptat totes les seves esmenes, només tres, i el que sí que han acceptat són les esmenes que proposava l'extrema dreta, que proposava VOX. I nosaltres el que no farem és donar suport a una moció on s'accepten peticions de l'extrema dreta, perquè no ens aliarem amb la dreta més rànica, que vulnera constantment drets humans. Perquè hem de defugir discursos d'extrema dreta i discursos populistes. I això no vol dir que nosaltres neguem l'existència d'un problema, com poden ser les ocupacions delinqüencials, però el que no farem és entrar en populismes.

Per tant, prou de discursos populistes, prou de defensar uns sí i altres no. I el que diem és: «"Sí" al dret a un habitatge digne per a tothom.»

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Molt breument. Els senyors de la CUP jo em pensava que ja hi eren. Ja em va semblar que si no eren vostès eren els seus cosins germans. En tot cas, una persona amb tendències suïcides acreditades no hauria d'estar en un pis ocupat, hauria d'estar en un pis tutelat.

La crisi de «vivenda» no s'arregla amb l'ocupació. Saben on no hi ha, senyora Segovia, cap proposta per garantir l'habitatge? A l'ajuntament de l'Ada Colau o a la política d'Ada Colau. Per això li dic «la Marine Le Pen de l'ocupació», perquè tapa les seves falses promeses sobre «vivenda» amb aquest festival il·legal de l'ocupació.

Sí, hem acceptat esmenes de VOX i de Junts per Catalunya. No perquè ens semblés –sincerament, eh?– que milloressin sempre o en tot moment el nostre text, sinó perquè volem visibilitzar que creiem que s'ha de fer un front el més unit possible per canviar el marc mental i per deixar de jugar amb l'ocupació de Barcelona com si fos una casa de nines. L'ocupació il·legal és tota. Deixem de fer-nos trampes al solitari. L'error, aquí, ha estat confiar en vostès, confiar en molts partits polítics d'aquesta cambra per arreglar aquest problema. Si no existís Ciutadans, no estaríem parlant d'això, ara i aquí. Si no existís Ciutadans per posar-los un mirall al davant, no podríem parlar d'això i no podríem parlar de que la llei és igual per a tots: per a vostè, per a mi, per a l'Ada Colau i per a la Laura Borràs.

I als socialistes els hi diria, bé, doncs, que del que es tracta és de complir la llei, de desallotjar. Això va per al Govern i va per als senyors socialistes, que són els responsables de la seguretat a Barcelona. Subratllar això: sense Ciutadans no estaríem parlant d'això.

I esperem que Ciutadans tingui tant dret a anar-hi a dir el que pensa com els senyors de la CUP i els amics ocupes dels senyors de la CUP.

Ens veiem a El Kubo dimarts que ve.

La vicepresidenta segona

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra

302-00281/13

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per exposar-la, el diputat Ramon Espadaler Parcerisas.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats... Aquesta és la moció subsegüent a una interpellació que vàrem fer, particularment, sobre el decret de reorganització de la Direcció General de la Policia i del Cos de Mossos d'Esquadra, en la qual nosaltres teníem serioses objeccions tant pel contingut com, molt particularment, per les formes com s'havia fet.

Ara, just venint, mirava la definició d'«alcaldada» a l'Institut d'Estudis Catalans. I la segona accepció diu: «alcaldada»..., la defineix com una «acció feta per una persona qualsevol abusant de l'autoritat que té» –abusant de l'autoritat que té. Vostè, considerem que ha fet una alcaldada –si m'ho permet, *una altra* alcaldada– al capdavant del Cos de Mossos d'Esquadra, amb la redacció d'aquest decret, doncs... Que té autoritat per fer-ho, perquè no l'hi hem negat mai, i això és el que diem en el primer punt; existint una necessitat de fer una reorganització del cos, que tampoc la neguem, sinó que la reconeixem en el primer punt de la moció, perquè creix, perquè les formes de delinqüència canvien, perquè el context és diferent i perquè és bo i necessari que hi hagi això, però, en qualsevol cas, no d'aquesta manera. I això és el que, en definitiva, li diem en el primer punt de la moció.

Vostè ha fet un abús d'autoritat, i per això sotmetem a consideració de la cambra el tercer punt, que diu..., escolti, vostès han fet això sense encomanar-se a ningú, sense parlar-ho amb la Taula de Policia, amb el Consell de la Policia, sense parlar-ho amb cap grup parlamentari, sense tenir en compte ni tan sols les aportacions de la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial, una apreciació que ens han fet els comuns i que incorporarem al text de la moció. Més quan el que pretenen és que aquest decret –i són paraules seves en acabar el Govern que el va aprovar i des d'aquesta tribuna, o des de l'escó, en preguntes parlamentàries o en la interpellació–..., més quan el que vostès pretenen, o vostè pretén, i això ho podem fins i tot compartir, és que aquest decret duri com a mínim una dècada. Raó de més per consensuar-lo, doncs, amb els grups parlamentaris, tant aquell, evidentment, que els hi dona suport com aquells que algun dia –i la democràcia al capdavant és això– seran l'alternativa, faran l'alternança al Govern al qual vostè ara pertany.

Per tant, nosaltres hem fet aquesta moció en la que per un costat constatem aquesta mala praxi, aquesta alcaldada a l'hora de fer això. No entrem..., al decret no entrem en aspectes de contingut; en la moció vam sobrevolar-ne algun: que si hi ha una sobredimensió de l'àmbit polític del que és la direcció general en detriment del que és la Prefectura de Policia, si hi han coses que nosaltres potser faríem d'una manera diferent... Però què li demanem? Nosaltres li demanem: escolti, retiri aquest decret, parlem-ne, i, a partir d'aquí, corregim allò que s'hagi de corregir. És volgutament que no hem entrat en l'àmbit dels continguts, perquè això... Vostè i el departament hi podran aportar les seves raons, els comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra hi podran aportar les seves raons, els grups parlamentaris hi podran aportar les seves raons, els sindicats hi podran aportar les seves... Per tant, no entrem al contingut. Entrem en corregir les formes, en corregir el que considerem que ha estat, diguéssim, aquesta alcaldada.

Per tant, li demanem, en els darrers punts d'aquesta moció..., i després hem fet una transacció amb diferents grups –particularment amb el Grup Parlamentari de Junts i també en algun aspecte amb el Grup de Catalunya en Comú Podem–...,

li demanem que el retiri, que constituïm una taula –això és el fruit de l'acord amb Junts– que hi puguem parlar i debatre els aspectes de contingut, i que això derivi en una correcció d'aquest decret. Perquè no hem negat mai la necessitat d'adaptar l'estructura o l'organització del cos a unes formes delinqüencials canviants, a un cos que està creixent, etcètera.

I una altra qüestió, no pas menor –no pas menor–, que és, doncs, que això es pugui fer amb un consens parlamentari i polític i en l'àmbit del cos de policia que en aquests moments no es dona.

Començava, doncs, aquesta interpellació, aquesta moció, fent referència a una definició de l'Institut d'Estudis Catalans sobre el concepte d'«alcaldada», que és al que estem assistint nosaltres, i voldria acabar-la amb un altre diccionari, el de la Gran Enciclopèdia Catalana de frases fetes. I n'hi ha una, de frase feta, que diu: «quan fou mort el combregaren». Les seves esmenes, en definitiva, són això. Diu: «No, ja obrirem el diàleg, ara.» No, és que el decret ja l'ha fet. (*L'orador riu.*) No s'hi val, això. En castellà, la traducció més precisa seria «a buenas horas, mangas verdes». Diu: «No, ara dialogarem.» No, home, ara ens l'ha aprovat el Govern, ara ja el tenim al DOGC, aquest decret. És per això que li demanem..., no, no, el diàleg s'ha de fer ara, i revisar el decret i canviar els aspectes –que són molts, a parer nostre– del decret. No s'hi val a dir (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*): «No, és que ara parlaré amb tothom», que és el que ens va dir. Aquest diàleg no val, el diàleg s'ha de fer abans de prendre les decisions, no després, per intentar quedar bé.

La vicepresidenta segona

Diputat...

Ramon Espadaler Parcerisas

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, el Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Bon dia a tothom. Diputades, conseller... Partim de la base de que podríem compartir la necessitat d'escometre una reorganització del Cos de Mossos d'Esquadra per tal de donar resposta als reptes que, com a societat, tenim respecte a aquest servei públic. Ara bé, és difícil de justificar que aquesta reforma o una reforma d'aquesta envergadura es produeixi sense un previ diàleg amb els grups parlamentaris.

Encara més una reforma, dèiem, d'aquesta envergadura, que crea més de cent comandaments nous, toca matèria sensible, com la modificació de la dependència de la comissaria responsable d'una matèria tan summament delicada com les escoltes telefòniques, qüestió aquesta que genera no pocs neguits en matèria de control, fiscalització i transparència, en matèria de garanties democràtiques, en definitiva. Aquests són alguns dels motius que ens van portar a sol·licitar la compareixença del conseller, perquè una reforma com aquesta és prou rellevant com per ser explicada en seu parlamentària.

Aquesta mateixa apel·lació a la falta de diàleg la van efectuar també representants sindicals, fins i tot expressat de forma molt gràfica amb una «planti», però també una part important dels comandaments. Crec que estem tothom d'acord que el Cos de Mossos necessita superar l'etapa d'instabilitat, que no semblen capaços de deixar enrere, per estabilitzar l'estructura de funcionament i poder planificar i desenvolupar les seves funcions amb una mirada a llarg termini.

Després de la tasca desenvolupada a la Comissió sobre el Model Policial, era d'esperar una reorganització basada en el diàleg sobre la base de les conclusions

d'aquesta. Hi ha qüestions en les que potser és millor treballar per construir acords, i considerem, des d'En Comú Podem, que aquesta és una d'elles.

No havent-se produït aquest diàleg previ, el decret ens generava seriosos dubtes també pel que fa a un organigrama que, sempre sota el nostre parer, naturalment, no oferia prou garanties per raons d'eficàcia i eficiència. Així mateix, pensàvem que no avançava suficientment cap a un model més orientat a la convivència i a la resolució de problemes. Potser notàvem a faltar la introducció de valors i mecanismes que haguessin permès aprofundir en una definició d'aquest servei com a policia comunitària de proximitat, tal com va concloure la Comissió sobre el Model Policial i aconsella un enfocament més preventiu de la gestió de la seguretat.

La moció que se'ns porta a consideració pretén donar pas a aquest diàleg amb comandaments, representants sindicals al Consell de la Policia i grups parlamentaris. Inicialment, En Comú Podem vam formular una esmena d'addició que el que plantejava era la necessitat, precisament, d'incorporar aquesta regulació als treballs de la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial com a element per tal de facilitar la cerca d'aquest acord sobre la base del diàleg.

Entenem que la transacció dona cabuda a aquesta necessitat de cerca d'acords basats en el consens sobre la base d'aquests treballs parlamentaris previs i, per tant, considerem que reforça aquest plantejament que compartia amb vostès anteriorment. Però ho fa també entorn de dos elements: una definició de l'instrument per tal de desenvolupar aquesta tasca de revisió dialogada del Decret 57/2023, més concretament, la creació d'una taula de treball formada per tots els actors, i definint de manera complementària un horitzó temporal en la realització de la seva tasca per tal de no deixar en inconcreció la posada en marxa i desenvolupament dels seus treballs, amb un calendari de treball entre juny i octubre i de modificació del decret, definint una data límit per definir aquest calendari d'implementació de les modificacions.

Creiem que és necessària la reconsideració d'alguns aspectes del decret des d'aquesta perspectiva de diàleg sincer i lleial entre tots els actors per tal de dotar-nos d'una eina el més eficaç possible per tal de garantir un servei públic de qualitat, la seguretat, clau com a garantia dels drets i llibertats de la ciutadania. En bona part depèn de vostès.

I permetin-me que acabi avui, 4 de maig, que les fanàtiques galàctiques de tot el món estem de celebració, doncs, amb un consell del mestre Yoda: conseller, faci-ho o no ho faci, però no ho intenti.

Moltes gràcies. I que la força l'acompanyi.

La vicepresidenta segona

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Mercè Esteve i Pi.

Mercè Esteve i Pi

Gràcies, vicepresidenta. Membres de la Mesa, diputats i diputades... Ens trobem amb una moció que ens situa en el recent Decret signat 57/2023, que pretén regular l'estructura organitzativa de la Direcció General de la Policia, on, vagi per davant, la Generalitat té competència exclusiva, d'acord amb l'article 150 de l'Estatut d'autonomia.

Des de Junts per Catalunya no volem entrar tampoc a analitzar el contingut d'aquest decret en aquests moments; ja ho farem quan toqui. El que volem és posar de manifest amb les nostres esmenes i corregir és la manca de participació i de consens en el procediment que s'ha seguit en l'aprovació d'aquest decret, fins al punt que es convoca un consell de policia extraordinari a correu, d'un divendres a un dilluns, sense possibilitat de participació ni opinió dels consellers d'aquest consell, obtenint la gran plantada del Consell de la Policia a la convocatòria per mostrar el seu mal-estar i denunciar públicament el procediment i la manca de respecte obtingut. I no únicament els membres consellers representants que la conformen, sinó els més de

divuit mil mossos i mosses que els hi han donat la seva confiança. Això denota prepotència, imposició i una gran manca de diàleg, de projecte i, per sobre de tot, de respecte per la seguretat del nostre país, així com de la mateixa organització del Cos de Mossos d'Esquadra.

La nostra línia d'esmenes ha estat obrir el diàleg, obrir el treball conjunt, i això precisament és el que la ciutadania de Catalunya i el Cos de Mossos d'Esquadra volen i esperen del conseller d'Interior de Catalunya. Tenim un conseller reprovat per aquest Parlament, no en nom nostre, perquè considerem que va ser un joc de personalismes en el que Junts no vam entrar –ens vam abstenir.

Tenim un conseller que sembla que no vol escoltar o no escolta, que el seu Govern manté un full de ruta amb tan sols la legitimitat de trenta-tres diputats dels 135 d'aquest hemicicle i que no entén que escoltar i atendre és el que li dona legitimitat ara i sempre, i més en les circumstàncies en les que es troba aquest dèbil Govern, un govern amb la minoria més absoluta de la història d'aquest Parlament, i que hauria de saber, per sobre de tot, que fer el que fa, precisament, li resta. I podríem posar també d'exemple la postura unilateral que va tenir en el decret de segona activitat, amb l'informe desfavorable de la majoria dels consellers del Consell de la Policia.

Doncs d'això van les nostres esmenes, d'escoltar i d'atendre, no de retirar, no de retirar un decret sobre el contingut, l'hi repeteixo, del qual no ens estem pronunciant avui –ja arribarà, el nostre posicionament–, sinó d'obrir aquest treball conjunt i alhora de comprometre's a implantar els resultats en un termini.

La nostra esmena és constructiva, sí, ja ho heu vist, però volem insistir en el fet que el departament amb aquesta actitud no va bé. Hi ha manca de projecte –ja l'hi vam dir, conseller–, hi ha manca d'estratègia, hi ha manca de direcció política. I això que precisament vostè, conseller, ho ha reivindicat tant. La seguretat es construeix, de la seguretat se'n parla. I de la nostra policia, que són un orgull, també se n'ha de parlar, i s'ha d'escoltar, i també s'ha de felicitar. I també vull posar com a exemple, com s'ha demostrat, la resolució veloç d'aquesta setmana de l'assassinat d'aquest noi jove de quinze anys a Sant Hipòlit de Voltregà just aquest dilluns.

Per tant, el que cal és una escolta activa, de la que des de la seva conselleria i del seu equip directiu sembla que no fan massa cas. És per això que hem presentat aquesta esmena des de Junts a la moció del Partit Socialistes, als quals agraïm la seva predisposició a acceptar-la en la seva totalitat, transaccionant-ne algun matís i tot obrint les portes, de nou, a l'escolta i a la participació de tots els sectors implicats.

I, per finalitzar, Catalunya té un model de policia exemplar, un cos de divuit mil agents que cada dia –sempre ho diem– dona el millor de si al servei Catalunya i de la seva gent. És per això que des de Junts sempre tindrem una actitud responsable i respectuosa vers aquests divuit mil agents i els que han de venir, a favor sempre del cos de policia de Catalunya pel bé de la seguretat de la nostra ciutadania.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, presidenta. La moción del PSC empieza tratando, en su primer punto, un asunto que nos parece de capital importancia, que es el asunto de la aparición de nuevas formas de delincuencia que nosotros venimos denunciando desde hace tiempo.

La consejería de Interior del señor Elena, lejos de prestar atención a estas nuevas formas de delincuencia, muchas veces importadas de países y de culturas fallidas y que están provocando un aumento de la delincuencia grave en Cataluña, solo pone el foco en aquellos delitos de los que puede sacar un rédito político.

En los presupuestos, en los discursos, en el Día de las Escuadras solo hablan de *delictes d'odi*, de la mal llamada «violencia *masclista*» y de la ciberdelincuencia. Esto es lo único que importa, y no hay nada más. Y este mantra lo repiten todos en todos sus discursos, junto a otro eslogan con el que también machacan a diario al personal: que Cataluña es segura, y lo repiten todos sin inmutarse y sin salirse del guion.

El otro día tuve la ocasión de participar en la celebración del Día de las Escuadras del Camp de Tarragona –por cierto, únicamente con la señora Ibarra, del PSC; no había nadie ni de Junts ni de Esquerra ni de la CUP. Y, miren, el jefe de la región policial del Camp de Tarragona, el intendente señor Vicenç Lleonart, en su discurso volvió a repetir la consigna oficial de siempre, el discurso prefabricado que les preparan a todos, y hasta por tres veces dijo que «Tarragona..., nuestras comarcas son seguras».

Hay que tener poca vergüenza, cuando ayer mismo tres encapuchados extranjeros asesinaron a tiros en Salou a dos ocupantes de un vehículo, el enésimo crimen violento que vivimos en Tarragona; cuando en Tarragona han aumentado las violaciones un cuarenta y cuatro por ciento –solo el año pasado se registró en la provincia de Tarragona una agresión sexual con penetración cada tres días y se han disparado los delitos sexuales–; cuando Tarragona es la segunda ciudad de España en términos relativos y la cuarta en términos absolutos en términos de okupación ilegal de inmuebles; cuando se han desbordado las bandas criminales en Tarragona, o cuando solo este último mes se han desarticulado dos tramas mafiosas, una mafia marroquí del hachís y una trama albanesa de la marihuana.

Y, miren, el intendente tiene el cuajo de decir que Tarragona es segura, y el *conseller* lo repitió ayer en sesión de control, que Cataluña es segura. Yo ya no sé, desde luego, en qué burbuja vive el *conseller* y a quién quieren engañar, pero desde luego no conocen la Cataluña real. Porque a ustedes solo les mueve el hacernos creer que estamos seguros, la sensación ficticia de que estamos seguros, pero no hacen nada por garantizar la seguridad real.

Hace falta, por tanto, atender a esas nuevas formas de delincuencia que ha traído la inmigración ilegal, esos nuevos modelos de delincuencia que prácticamente nos eran desconocidos hasta ahora, como la técnica del «mataleón», los machetazos, los apuñalamientos, los secuestros exprés, las violaciones en manada –como la ocurrida en Rubí el pasado mes de abril, con cinco detenidos, todos de origen magrebí– o los asesinatos a plena luz del día –como ayer en Salou, también con un detenido del mismo origen.

Y esto es lo que denunciábamos desde VOX. Y enlace con la cuestión de la que trata la moción: hacen falta mandos de Mossos d'Esquadra que sean independientes, capaces de cuestionar a los políticos de turno; esos mandos que no quiere el señor Elena, que prefiere jefes sumisos a líderes profesionales con criterio propio.

Por lo demás, ya hemos dicho que este decreto tiene otras cuestiones preocupantes que ya han salido aquí. Es un decreto que nuevamente politiza el Cuerpo de Mossos d'Esquadra. Es un decreto que crea más mandos políticos en las estructuras de poder y en las comisarías, en vez de sacar a los policías a la calle, que es donde han de estar y donde hacen falta. Es un decreto que pretende fragmentar la elaboración de inteligencia policial en algunas áreas en las que pone barreras, y atomizar la información supone poner en peligro a la ciudadanía –y lo vivimos tristemente el 17 de agosto de 2017. Y es un decreto que insiste en no proteger las investigaciones policiales de la injerencia política, en no garantizar el secreto de las escuchas telefónicas; un decreto hecho para evitar que un nuevo responsable de la policía judicial, un nuevo Toni Rodríguez, les vuelva a sacar los colores.

Finalmente, hemos presentado una enmienda de adición en el sentido de que en la definición del organigrama del Cuerpo de Mossos d'Esquadra, además de los principios que cita la moción del PSC, nosotros entendíamos que también es neces-

rio aludir a otra serie de principios configuradores, entre otros, el de interdicción de las injerencias políticas en el cuerpo, de neutralidad ideológica, de priorización de la perspectiva profesional en la elección de los mandos, de colaboración con las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado. Pero ni siquiera hemos recibido contestación por parte del PSC, como viene siendo ya habitual.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Lluïsa Llop i Fernàndez.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputades, diputats, conseller. El Govern de la Generalitat, en el marc de les seves competències estatutàries, té la potestat de decidir com vol organitzar, com vol articular organitzativament la Direcció General de la Policia, com tantes d'altres. I així ho ha fet mitjançant aquest Decret 57/2023.

Un decret que, al nostre parer, era absolutament necessari per consolidar els Mossos d'Esquadra com la policia integral, de proximitat i tecnològica a Catalunya. Un decret que constitueix una eina imprescindible per avançar en l'horitzó Mossos 2030. Més després que el novembre del 2021, en la Junta de Seguretat de Catalunya, Govern i Estat espanyol arribessin a un acord per a l'ampliació de la plantilla del Cos de Mossos d'Esquadra fins als 22.000 agents, podent-se així consolidar el model de policia de proximitat i sent necessari organitzar aquest creixement del cos i de la pròpia Direcció General de la Policia, permetent avançar cap a una policia més social, més propera, femenina, al nivell de la resta de policies europees i amb especial atenció a les noves formes de ciberdelinqüència, l'atenció a les víctimes i les noves necessitats que van sorgint en la seguretat pública.

La moció que se'ns ha presentat entenc que –i així ho han manifestat– no entra en la necessitat d'aquest decret, que és absolutament imprescindible, sinó que argumenta que el decret no compleix suposadament amb les formes en la seva elaboració. Res més lluny de la realitat, ja que la participació de funcionaris, comandaments i organitzacions sindicals, tot i que no és preceptiva per a la validesa d'aquest decret, sí que es va produir durant un llarg període d'elaboració de la norma durant l'any 2022 i el primer trimestre del 2023.

Pel que fa a funcionaris i comandaments, diverses unitats, com són la prefectura i diverses comissaries, no només van participar en l'elaboració dels diversos esborranys i versions de l'articulat i en la revisió del projecte, sinó que el seu contingut des de l'inici va ser impulsat tècnicament per les unitats directives tant del Cos de Mossos d'Esquadra com de les subdireccions de la Direcció General de la Policia.

Pel que fa a les unitats de la Prefectura de Policia, a inicis del mes de març del 22 es van crear nous grups de treball en diferents àmbits –seguretat ciutadana, proximitat, ordre públic, mitjans aeris, etcètera– amb la finalitat d'elaborar cadascun d'ells una ponència que havia de servir d'orientació i de proposta per a aquest nou decret. Cadascun d'aquests grups estava format per comandaments que anaven des de la categoria de sergent fins a la d'intendent, amb un total de cinquanta-quatre comandaments.

Va haver-hi una primera reunió de treball d'aquest grup l'11 de març del 2022. Els documents ponència finals d'aquests grups elaborats van estar a mitjans d'abril. El següent pas va ser posar-los a disposició dels principals comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra, caps de comissaria superior, regió policial, comissaria general, perquè hi poguessin fer aportacions, aportacions que els diferents grups de treball que comentava abans van contrastar amb les valoracions rebudes.

Cap a mitjans del mes de maig del 22 es va fer un primer esbós de l'estructura..., amb l'estructura policial, seguit de tot un seguit de reunions de treball amb diferents comandaments territorials i de serveis centrals. Es van arribar a fer catorze reunions

fins al maig del 2022. Després de tot això, va haver-hi un nou disseny de text. Es va fer una trobada al Solsonès, on es va fer una presentació exhaustiva.

Posteriorment a això, derivada d'aquesta reunió i les aportacions que s'hi van dur a terme, es van tornar a fer dotze noves reunions específiques de contrast d'aquest text, etcètera –perquè només tinc cinc minuts per explicar-los-ho. Per tant, «alcaldada», en diuen? D'això se'n diu «treballar en equip», se'n diu «treballar amb els comandaments». Per tant, alcaldada..., crec que la definició, que està ben feta, s'ajusta poc a la realitat.

Per tant, la participació dels funcionaris, comandaments i organitzacions sindicals ha estat efectiva. De fet, en el cas de les organitzacions sindicals, van ser informades en dues ocasions, el 4 de juliol del 22, i la darrera, en el si del ple del Consell de la Policia, el 20 de març del 2023.

Certament, però, entenem que sempre es poden millorar les coses. I, per tant, les nostres esmenes anaven en aquest sentit: preservem el decret, que és imprescindible, i treballem per parlar-ne tots plegats i tirar endavant. Curiosament, tot i que les nostres esmenes anaven en aquesta línia, les nostres s'han rebutjat, mentre se'n transaccionaven d'altres que eren similars. Però l'important no és una necessitat de gestió política, sinó el fet que avancem en les polítiques públiques.

I, per tant, com que ens semblava bé l'esmena presentada per Junts per Cat –és més, ens agradava més que la transacció final, com la mateixa que han presentat el grup dels comuns–, hi donarem suport a tots els punts, a excepció dels punts 3 i 4 (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), on es recullen afirmacions que no són certes, com que no s'ha informat el Consell de la Policia ni els comandaments del cos del decret. I, per tant, no hi podrem...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputada, hauria d'anar acabant...

Lluïsa Llop i Fernàndez

...donar suport –acabo, presidenta–, no hi podrem donar suport perquè les afirmacions no són certes. I crec que la resta de grups haurien de pensar si recolzen unes afirmacions absolutament falses.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el diputat Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades... Primer de tot –i això ja ho hem dit en reiterades ocasions, però no volem deixar de dir-ho–, els governs i els parlaments no només estan legitimats per fer política en majúscules, sinó que l'han de fer. I això no és només un dret, sinó que és un deure. I, per tant, nosaltres volem tornar a defensar aquí que, malgrat interessos corporativistes, malgrat interessos determinats, malgrat un quart poder que plana dins del Departament d'Interior i que pretén fer intervenció política i actuació política, els governs tenen dret a fer política i a fixar les línies polítiques tant de l'àmbit de la seguretat com de tots els àmbits de l'Administració pública.

Dit això, una altra cosa és que compartim les línies polítiques que actualment estan duent a terme el Departament d'Interior i el Govern de la Generalitat, que, com poden saber, no és així.

Una vegada dit això, bé, es va presentar un decret d'estructura de vora cent quaranta pàgines. A nosaltres ens agradaria fer esment d'algun dels elements que ens sembla que són rellevants i que ens sembla que són greus. Són detalls concrets, són elements concrets. No és el conjunt del decret, que hi ha algunes coses que podríem compartir, que podríem entendre que calen modificacions dins d'aquest àmbit de l'Administració, però hi ha certes qüestions, hi ha certs elements que ens sembla es-

trany que es puguin plantejar per part d'un govern d'Esquerra Republicana, que ens sembla estrany que no es posi el crit al cel per part de Junts per Catalunya i que ens sembla estrany que els comuns tampoc n'hagin fet esment. En tot cas, aquí van aquestes reflexions, i esperem que siguin de servei.

Primerament, ens sembla que hi ha algunes definicions vagues respecte a conceptes com «pau social», com «comportaments antisocials», etcètera, que obren la porta o poden obrir-la en una societat manifestament racista, en una societat manifestament masclista, una societat manifestament, en molts casos..., que criminalitza la pobresa, i, per tant, també present en el Cos de Mossos d'Esquadra, com han dit alguns representants del cos en diverses ocasions a nivell públic. Que, per tant, hi havia present un racisme i un masclisme dins el cos que es poden traduir en actuacions precisament contra la pobresa, en actuacions racistes i en actuacions masclistes. Aquests conceptes indeterminats ens preocupen enormement, i pensem que no haurien de tenir cabuda d'aquesta forma indeterminada en aquest decret.

Un segon element, no?, són aquestes..., com deia abans, aquestes definicions vagues, que ja sabem on poden dur.

Un altre element que ens sembla preocupant és que ens sembla que consolida dos dels forats principals que ja hem denunciat que hi ha al Departament d'Interior i l'actuació amb la impunitat que ho han fet fins al moment: per una banda, ordre públic, i, per altra banda, Comissaria d'Informació. I els en posaré alguns exemples, perquè tenim poc temps.

Per una part, es parla de tot aquest desplegament tecnològic, de cercar i obtenir informació amb fonts obertes. Em sembla que aquest és un element que, malgrat que sigui legal a nivell d'Unió Europea, malgrat que sigui legal a nivell d'Estat espanyol, el Parlament hi hauria de reflexionar profundament i posar-hi fre. No podem permetre l'accés il·limitat i absolut a fonts obertes, i més amb sistemes massius d'espionatge, com és el sistema Voyager, que el Departament d'Interior va adquirir ara fa uns anys, a propòsit o com a justificació d'actuar contra el terrorisme radical, i que sembla que s'estaria aplicant en altres casos, o, en tot cas, no tenim la certesa que no s'estigui fent.

Un altre element que em sembla molt rellevant és com consolida les funcions de la Comissaria d'Informació. No entenem com Junts per Catalunya o els comuns o la pròpia Esquerra Republicana no posen el crit al cel per consolidar unes funcions, una comissaria d'informació que precisament ha permès l'espionatge i la persecució a moviments socials i al moviment independentista. Precisament ahir, senyors i senyores de Junts per Catalunya, Clara Ponsatí ho anunciava, no?, i, per tant, portava al TSJ diversos atestats que feien referència a com la comissaria d'investigació i d'informació havia col·laborat amb la persecució a independentistes durant la post-sentència, durant les protestes a Hasel, etcètera. Ens sembla que es fa un flac favor consolidant aquest model.

I hi ha un element o uns elements que ens preocupen enormement. Quan es parla de la Comissaria General d'Informació, es parla precisament de «col·laboració amb una xarxa de seguretat privada». Quina és aquesta xarxa de seguretat privada? Quines informacions es comparteixen en una xarxa de seguretat privada? Com podem donar suport o com no ens pot semblar malament que en un decret públic d'un àmbit tan sensible com la informació es parli de «col·laboració amb una xarxa de seguretat privada»? I no només això, sinó que es consolida un element que ja sabem que hi era, que era un enllaç per part de la Comissaria General d'Informació amb l'Audiència Nacional. L'audiència Nacional té competències per al que té competències, i en el decret no s'atorguen competències a la Comissaria General d'Informació per perseguir el terrorisme. Per tant, a què es deu aquest enllaç?

I un darrer element –i acabo, vicepresidenta– és que consolida una qüestió que ens sembla extremadament greu i que hauria de sortir (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que és la recollida d'informació per

part de la Comissaria d'Informació de mobilitzacions sindicals, socials i institucionals. No entenem com, en ple segle XXI, aquest Parlament no posa el crit al cel per aquestes qüestions.

Gràcies. Ho deixo aquí, que se m'ha acabat el temps.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats... Aquesta moció que ens presenta avui a debat i votació el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar és oportuna, i vull deixar clar d'antuvi que li donarem suport.

La moció inicial té diversos punts, però la part dispositiva, el mandat al Govern, són els darrers tres punts, que demanaven la retirada del Decret 57/2023, de 21 de març, de reestructuració de la Direcció General de la Policia, reformular-lo i establir un calendari d'implementació del nou decret. El grup proponent ha exposat a bastament els motius pels quals considerava que s'havia de retirar el decret referenciat, tot i que finalment en té prou amb que es modifiqui.

Des del Grup Parlamentari de Ciutadans creiem que s'hauria de retirar aquest decret. A parer nostre, aquest decret de reestructuració és una mostra més del costum que està agafant el Departament d'Interior de tirar pel dret. Aquesta percepció que tenim des del Grup Parlamentari de Ciutadans coincideix amb la dels sindicats policials, els sindicats de mossos. Un cop aprovat pel Govern aquest decret, els sindicats van dir que no es pot anar de departament progressista, defensor dels drets, i fer-ho de forma unilateral, sense tenir en compte el col·lectiu.

Conseller, perquè quedi clar que els sindicats policials tenen també aquesta percepció de que vostès tiren pel dret, només cal veure el que diuen del seu departament, de l'actual Departament d'Interior: «Aquest és el pitjor Departament d'Interior de la història, el que més imposa i menys negocia»; literalment, «el pitjor Departament d'Interior». Sobretot perquè han fet de tirar pel dret un signe d'identitat.

No li negaré, conseller, la potestat de decidir l'organització del Cos de Mossos d'Esquadra, no entraré en aquest debat, però hi ha alguns debats pendents no només en l'àmbit català, sinó també a escala nacional, que fa temps que s'haurien d'haver endegat. El debat sobre el model de forces i cossos de seguretat per afrontar els reptes de la seguretat pública en un estat descentralitzat com l'espanyol entrada la tercera dècada del segle XXI resta pendent i és més necessari que mai.

És aquí, amb l'impuls d'aquest debat pendent, on hauria d'estar el Partit dels Socialistes de Catalunya, en el si del seu partit matriu, el PSOE. Un debat pendent que no han impulsat mai, que ben segur no pretenen impulsar, com tampoc ho han fet el Partit Popular d'Aznar i de Rajoy ni ho farà el de Núñez Feijóo, si és que mai té l'oportunitat de fer-ho. El bipartidisme clàssic, sigui amb la samarreta socialista o amb la samarreta conservadora, mai endegarà aquest debat sobre el model policial a escala nacional.

És per aquest motiu que una administració autonòmica com la catalana, que ha demostrat a bastament la seva deslleialtat amb el conjunt de la nació, tira pel dret i, tot i això, no mereix més que un lleu retret per part del PSC, que –ho recordo, malgrat que és obvi– està al Govern d'Espanya i hauria de ser més conscient d'algunes de les trampes al solitari que conté aquest decret de reestructuració.

Alguns dels canvis que imposa el Govern de la Generalitat en l'organització del Cos de Mossos d'Esquadra no tenen cap base competencial, però al Partit dels Socialistes de Catalunya sembla que no els crida l'atenció. Potser és que prefereixen no aixecar la veu per tal de no crear turbulències en l'aparent bassa d'oli en què volen convertir Catalunya i, de passada, garantir la continuïtat del senyor Pedro Sánchez a La Moncloa.

I, és clar, encara que en alguns aspectes d'aquest decret hi hagi una invasió competencial *de facto*, tampoc aixecarà la veu el Govern d'Espanya, molt menys en boca del ministre de l'Interior, el senyor Grande-Marlaska. Això ho sap el Govern de la Generalitat, com també ho saben els membres de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional, acostumats com estan a servir de moneda de canvi sempre que calgui pel Govern d'Espanya de torn, sigui el socialista, sigui el popular.

No estem gens d'acord amb el decret de reestructuració ni per les formes ni pel fons. Tampoc la moció, en la seva part dispositiva, hauria estat la nostra moció. Hauríem preferit, en qualsevol cas, que mantingués la redacció inicial, sense la transacció a què s'ha arribat amb Junts per Catalunya i també amb els comuns. Tot i això, li donarem suport, i en el debat parlamentari que s'haurà d'obrir si finalment és aprovada la moció i es modifica el decret parlarem a bastament de les trampes al solitari que inclou, de les competències que la Generalitat no té i que vol assignar als Mossos d'Esquadra per la porta del darrere.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Buenos días, *conseller*, y también al resto de los diputados. Bueno, hoy, con esta moción del Partido Socialista para revertir este decreto, pues, volvemos a hablar de un episodio más en su trayectoria, bastante controvertida, señor Elena, ¿eh?, con purgas, con ceses, con decisiones que no son compartidas por la gran mayoría de los sindicatos y de los mandos del cuerpo, como es el caso de este decreto, que yo, la verdad, me he quedado bastante sorprendida con algunas de las intervenciones. Es decir, la mayoría de los sindicatos están en contra de este decreto, y usted lo sabe perfectamente porque le plantaron en el *consell*, eh? Ustedes han hecho este decreto a espaldas de los sindicatos.

No sé... La señora Llop hablaba aquí de unos supuestos grupos de trabajo y de unas supuestas reuniones. ¿Qué grupos de trabajo? Bueno, no sé, yo creo que aquí las únicas reuniones que ha habido han debido ser con el comisario Sallent, con el director Pere Ferrer y con la subdirectora Cartiel. Esto son los que se reúnen entre sí, porque con el resto ustedes no han hablado. Y de ahí, evidentemente, la actitud de los sindicatos, que le han tenido que plantar. Es que, sinceramente, yo..., negar aquí la realidad me parece..., en fin.

Bueno, es un decreto en el que –ya se ha comentado– se pasa de tener doscientos mandos a tener treientos nueve, que es más del cincuenta por ciento de mandos. Y yo le digo: lo que faltan son *mossos* en las calles, no *mossos* o mandos elegidos a dedo en las oficinas. Necesitamos *mossos* en las calles con mejores condiciones. Y ustedes, sin embargo, lo que han creado ha sido un decreto para formar, pues, una especie de red clientelar con la que, evidentemente, controlar el cuerpo, que es lo que usted quiere, señor Elena. Usted..., la politización que quiere llevar a cabo del cuerpo es mediante el control político.

Son mandos que, además, son designados libremente. Entonces, la pregunta es: ¿qué va a pasar si esos mandos no obedecen esas directrices políticas? ¿Qué va a pasar si no obedecen las órdenes políticas del momento? ¿Van a ser cesados o denostados, como ya ocurrió con el intendente Rodríguez, por ejemplo, no sé..., el jefe de investigación de Mossos d'Esquadra? Porque eso fue lo que ocurrió. Cuando alguien no se aviene a lo que ustedes mandan, pues, entonces lo envían al punto más remoto del mundo, a ver si allí se olvidan de él.

Además, con este nuevo decreto también van a estar obligados a facilitar información sobre las investigaciones que se lleven a cabo contra políticos. Bueno, es que es un despropósito. Es un despropósito, señor Elena.

Y le digo y le insisto: ni siquiera los mandos están de acuerdo con este decreto. ¿Por qué? Pues por estas razones. Primero, además, porque se olvida del territorio,

usted solamente destina recursos a Egara. Y luego también porque la prefectura queda vaciada de competencias. Entonces, al final, ¿quién manda? Pues se lo digo muy claramente: el promotor de este decreto, el director de la policía, un cargo político. Este es el que va a mandar aquí ahora, que es, insisto, lo que ustedes quieren: el mangoneo, lo que han buscado siempre.

Y, además, es que ahora lo hacen así a las claras, es que ni se ocultan, señor Elena. Y están quitando ustedes funciones a aquellos que realmente sí quieren al cuerpo, a los que están en la calle, a los que se juegan el tipo, a los que llevan tantísimos años trabajando por el Cuerpo de Mossos d'Esquadra para prestigiarlo. Ustedes les están quitando las competencias a ellos para dárselas a cargos políticos. Han creado más divisiones, más sillas para sus afines. Y el territorio, sin embargo, insisto, abandonado. ¿Por qué? Porque el cuerpo no les interesa, porque usted lo único que pretende y que busca es el control político –el control político.

Y ahora yo creo que nos empiezan a cuadrar algunas de las últimas decisiones que usted ha tomado como *conseller* de Interior. Yo empiezo a entender y ver claro por qué ustedes quitaron al *comissari* Estela, por qué lo cambiaron por el señor Sallent. Está muy claro: porque este último sí atiende a sus directrices políticas, sí que está de acuerdo con este decreto de reestructuración. Sin embargo, los anteriores comisarios, el comisario Trapero y el comisario Estela, no. Entonces, ya empiezo a entender, insisto, la purga a la que asistimos hace unos meses. Insisto: mandos puestos a dedo para que informen sobre las investigaciones políticas, supongo que para revivir escenas bochornosas como la que tuvimos que ver de la señora Laura Borràs en TV3, contando allí, sin ningún tipo de tapujo, que había llamado al consejero de Interior, al señor Buch, para preguntarle qué había de lo suyo, de su caso; caso en el que, por cierto, ha acabado condenada por corrupción.

O también, pues, un decreto para seguir haciendo cacicadas como la que tuvimos que vivir también con el caso de Marcel Vivet. Insisto en que ustedes lo que quieren es controlar el cuerpo para poder hacer y deshacer a su antojo.

Y por eso nosotros estamos en contra de este decreto. Vamos a votar a favor de la moción presentada hoy por el Partido Socialista. Es cierto que también nos gustaba más la redacción original, pero bueno, vamos a intentar revertir, insisto, esta nueva cacicada del departamento y que evidentemente, pues, los sindicatos puedan tener voz y existan realmente grupos de trabajo y comunicaciones, y no decretos a oscuras y sin información.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. Desde su creación, el Cuerpo de Mossos d'Esquadra ha tratado de ser manipulado y manoseado por los políticos de turno. Eso lo sabemos todos. Se ha utilizado al cuerpo como moneda de cambio en decenas de trapicheos y cacicadas políticas de todo tipo. Todo eso explica las purgas, la desorganización de su cúpula, los cambios continuos en la estructura y sus deficiencias de gestión.

Hacen falta más efectivos, mejor dotados y, sobre todo, dirigidos por profesionales de la seguridad independientes, y no por aquellos que se pongan el lacito amarillo más grande en la solapa. Es decir, rigurosidad, independencia y profesionalidad.

En definitiva, tomarse en serio la seguridad y ser mínimamente responsable. Yo creo que los partidos separatistas deben renunciar a su anhelo de convertir a los Mossos d'Esquadra en su particular Stasi catalana.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Ramon Espadaler Parcerisas.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, agrair les esmenes, totes sense excepció. I a aquests grups amb que, particularment, les hem transaccionat, doncs, un plus d'agraïment en aquest tràmit parlamentari.

Segona reflexió o segona constatació: volgudament, nosaltres hem focalitzat sobre les formes, perquè el que ens interessava, l'objectiu que perseguíem és que aquest decret s'ha de corregir sí o sí, i això és el que aprovarà la cambra. No hem entrat, volgudament, en els continguts. I podria compartir moltes de les coses que es van dir. Algunes les havien apuntat, doncs, en el debat previ, en la interpellació. Però és justament en la taula que es constituirà on cadascú, els nostres grups parlamentaris, els sindicats, els comandaments, aportarem les qüestions referents a continguts –qüestions organitzatives, etcètera. Per tant, avui parlem de les formes i corregim les formes, i això ens sembla important deixar-ho clar.

Miri, conseller, aquesta cambra l'ha reprovat; el va reprovar, aquesta cambra. Aquesta cambra no ha aprovat una bona part de les mesures que vostè havia acordat amb la CUP en el seu moment en la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial, que encara no ha pogut arribar, diguéssim, al Ple. I aquesta cambra avui li diu que no. Li diu: «Així no, conseller.» Li diu: «Sense parlar amb els sindicats, no; sense parlar amb els grups parlamentaris, no; sense parlar amb els comandaments del cos de policia, no; fent alcaldades, no.» És el que li diu la cambra d'una manera unànime.

Em sembla que han dit els portaveus del grup que li dona suport, els trenta-tres escons d'Esquerra, que s'abraçaran d'alguna manera i també votaran i se sumaran a aquest «no» que li diem.

Perquè –acabo– el text és molt explícit: «crear una taula de treball amb tots els esmentats abans de finals de juny», «acabar els treballs a finals d'octubre d'enguany, de manera que a final d'any» –i llegeixo literalment– «el Govern farà les modificacions pertinents al decret i presentarà el calendari».

Gràcies pel suport. I, conseller, no continuï fent alcaldades, perquè ja van massa reprovacions de fet i de dret per part d'aquesta cambra.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la censura aplicada contra els qui denuncien la creixent inseguretat

302-00283/13

Continuem amb el vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la censura aplicada contra els qui denuncien la creixent inseguretat, presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Per exposar-la, té la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tothom. Bon dia, conseller, de nou. Señoras y señores diputados, en el Pleno anterior tuve la oportunidad de exponerles los datos reales de delincuencia extranjera en Cataluña. Nada menos que el sesenta por ciento de todos los detenidos en Cataluña son extranjeros, con una tasa de criminalidad 7,32 veces superior a la tasa de criminalidad de los españoles; datos que hay que sumar a las escalofrantes cifras de las prisiones catalanas, donde la media de

presos extranjeros es del cuarenta y ocho por ciento, porcentaje que se dispara hasta el ochenta y uno por ciento en el centro penitenciario de jóvenes.

Estas cifras, estos datos, son datos objetivos, son datos facilitados por el Departamento de Interior, por el Departamento de Justicia, y son irrefutables. Ustedes pueden seguir ocultando estos datos a la opinión pública, pueden intentar silenciarnos a través de reformas autoritarias del Reglamento interno de la cámara, pero lo que no pueden negar es que esta es la realidad de las calles y de los barrios de Cataluña. Cuando seis de cada diez detenidos en Cataluña son extranjeros, tenemos un problema evidente de seguridad. Y ya estamos cansados de su desidia, señor Elena.

Ayer, en Salou, como ya he dicho antes, a las diez y media de la noche, tres encapuchados se bajan de un coche y asesinan a tiros a dos ocupantes de un vehículo en plena calle, y se dan a la fuga, dejando en el coche armas cortas y hasta una granada de mano. Tres jóvenes franceses de origen magrebí, de los cuales solamente ahora hay un detenido.

Pero solo este mes en Tarragona, además, hemos asistido a un golpe policial a la mafia marroquí del hachís instalada en Cunit, con nueve detenidos de origen magrebí, y a otra macrooperación policial con diecinueve detenidos en Tarragona, todos ellos de origen albanés y ruso. Y nosotros...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, diputat...

Sergio Macián de Greef

...ante esto...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, ja són diverses vegades que hem d'avisar pel mateix tema. Els delictes són dels delinqüents, no de l'origen dels delinqüents. Vostè està remarcant aquí només delictes..., i ho ha fet abans, parlant d'una manada i deixant-se'n alguna altra que precisament podríem vincular el seu origen no a origen estranger.

Per tant, vostè quan diu «sis de cada deu són estrangers», quan diu l'origen de tots aquests delictes, quan concreta, està fent unes afirmacions i una vinculació que van en contra de la nostra pròpia llei de no-discriminació per cap raó. Per tant, li demano, i és la primera crida a l'ordre que li faig, que no continuï en aquest estil.

Sergio Macián de Greef

Vicepresidenta, puedo decir que son de Alcorcón, pero estaría mintiendo...

Mire, nosotros ante esto decimos «basta ya»: basta de políticas de puertas abiertas a la inmigración ilegal, basta de ayudas y de subvenciones a la inmigración ilegal y a las mafias del tráfico de personas que producen un efecto llamado evidente, y basta de mirar hacia otro lado ante este aumento exponencial de la delincuencia extranjera. Queremos para los catalanes barrios seguros y ciudades tranquilas.

Por eso, a través de esta moción, pedimos que de una vez por todas se tomen medidas, medidas que ya se están aplicando en otros países de Europa, como Francia, Italia, Hungría, Polonia, Dinamarca, Suecia, Finlandia o Reino Unido, donde el primer ministro, Rishi Sunak, ha dicho claramente que los inmigrantes que lleguen en patera a Gran Bretaña no van a poder solicitar asilo y van a ser inmediatamente deportados. Y no creo que el primer ministro de Gran Bretaña sea precisamente un reconocido fascista.

Hoy pedimos más políticas efectivas de seguridad y menos discursos buenistas para atajar el problema de la delincuencia causada por la inmigración ilegal. Una delincuencia que hoy ve todo el mundo salvo ustedes en el Govern y los de la CUP, que siguen diciendo que nosotros criminalizamos la pobreza, como si las violaciones en manada, los machetazos o la narcodelincuencia tuvieran que ver con la pobreza. Señor Pellicer, que yo sé que irá por esta línea, nosotros no criminalizamos la pobreza; son ustedes los que normalizan la violencia en las calles.

Y, mire, medidas como perseguir la inmigración ilegal en estricto cumplimiento de la ley de extranjería, poner fin a las ayudas públicas y a la financiación de la inmigración ilegal o ser transparentes con la nacionalidad de los delincuentes son medidas de sentido común, que, como he dicho, ya se están aplicando en otros muchos lugares de Europa.

Porque cuando hablamos, por ejemplo, de transparencia y acceso a la información pública, ustedes son muy selectivos: si el delincuente es español, su nombre y apellidos y su fotografía salen en todos los medios de comunicación, y es lo que ha pasado, por ejemplo, con el presunto asesino del chico de quince años en Sant Hipòlit de Voltregà; pero cuando son inmigrantes ilegales, entonces ocultan deliberadamente su origen, como ha pasado en el asesinato de Salou. Y yo creo que eso debería hacerles reflexionar.

Señor Elena, mire, yo le voy a leer un tuit de una periodista de sucesos –me ha hecho gracia que lo ha escrito hoy, esta mañana–, que dice: «Un dels pilars bàsics d'una societat és la informació. Els Mossos, com a cos policial, haurien de fer una profunda reflexió sobre cap a on navega la seva àrea de comunicació.» Yo estoy absolutamente de acuerdo con esta reflexión.

Y, mire, yo, para finalizar, no quiero dejar de referirme al mantra que últimamente repite usted, señor Elena, el mantra de que, en fin, el orden es de izquierdas. Mire, es lo más absurdo que he podido oír después de lo que ha dicho Sánchez, sobre que la izquierda gestiona mejor la economía que la derecha; desde luego la izquierda gasta mucho más, cobra muchos más impuestos, pero gestiona de pena.

Y desde luego el orden tampoco es de izquierdas, porque si lo fuera, señor Elena, Cataluña no sería líder en todo tipo de delitos: delincuencia, asesinatos, violaciones, okupaciones ilegales, narcodelincuencia, asaltos violentos, yihadismo... Somos líderes en todos los tratos de la delincuencia. Si fuera el orden de izquierdas, usted, señor Elena, no habría tenido caducado el plan general de seguridad de Cataluña cuatro años. Y desde luego, si el orden fuera de izquierdas, usted se preocuparía un poquito más por los de casa y un poco menos por los que asaltan nuestras fronteras.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Atès que no hi ha esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Ramon Espadaler Parcerisas.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller... Nosaltres estem lluny, molt lluny, del discurs que acabem de sentir en aquesta tribuna i que sentim pràcticament cada dia a les comissions, doncs, d'Interior o en els torns de control al Govern.

Vostè agafa com a rerefons una qüestió complexa, que és tota la qüestió relacionada amb la immigració, la barreja amb tots els temes de delinqüència i fa una mena de moció que és absolutament indefensible, des de la nostra perspectiva, des del primer fins al darrer dels punts. Fins i tot posa el dit a l'ull a gairebé les entitats sense ànim de lucre humanitàries que atenen les persones. Vull dir, s'han hagut fins i tot d'autoesmenar perquè s'havien passat de frenada, que ja és dir, no?

Sobre el concepte ampli de la immigració, jo sempre tinc gravada a la memòria una classe magistral, com ho eren totes, de la doctora Anna Cabré quan jo estudiava Polítiques, fa molts anys, moltes dècades, que feia un exercici molt molt gràfic: sobreposava la piràmide d'edat del Magreb i sobreposava la piràmide d'edat, en aquest cas, del sud d'Europa, i el resultat era una piràmide perfecta. I, mirin, aquesta és una realitat que s'ha de gestionar. S'ha de gestionar des de la política, però, en qualsevol cas, els fets són contundents. I aquesta és una realitat que vivim, que vivim amb complexitat, però que, en qualsevol cas, requereix, evidentment, respostes po-

lítiques, que des de la nostra perspectiva no poden estar ni en l'extrem del bonisme –aquí, doncs, papers per a tothom, aquí...–, no, perquè això no resol, això acaba generant molts conflictes, però tampoc des d'una posició com la que acaba de defensar ara vostè.

El nostre model no és Meloni, el nostre model no és Orbán, en absolut; no ho és ni ho serà mai. El nostre model, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, de la socialdemocràcia i la democràcia cristiana, té un denominador comú, que és l'humanisme, que és des del qual s'ha de construir tota la resta, però sense perdre-ho mai de vista. I vostès en aquesta proposta ho perden de vista gairebé en tots els punts, demanant als ajuntaments que facin illegalitats, perquè el que plantegen sobre el padró municipal... Diu: «Mirin, incompleixin la llei i no empadronin...»

Miri, li confessaré una cosa que no he dit mai en públic: l'única vegada que jo vaig escriure una carta de baixa del meu partit, Unió Democràtica de Catalunya, és quan algú va frivolitzar amb el tema del padró, perquè vaig pensar que aquesta era una actitud que estava a anys llum del que havia de ser un partit humanista. I, a més, el padró serveix perquè l'ajuntament, el que sigui, doncs, tingui constància i coneixement de quina realitat demogràfica té en el seu municipi. I, per tant, és una autèntica barbaritat que ens preocupa, això que ens proposen vostès.

Com ho són molts altres punts. Alguns..., mirin, que analitzin a través, doncs, del Congrés dels Diputats la modificació de no sé quantes lleis diu, no sé si de la mateixa Constitució... Tot això, escolti, té altres vies, evidentment, per fer-ho. I crec que podria descriure quin és el resultat que en trauria.

Per tant, des de la nostra perspectiva, la immigració l'hem d'abordar sempre a partir de la premissa d'una visió humanista, sense caure, hi insisteixo, en els extrems de de... I nosaltres no hi hem caigut mai, i també hem rebut moltes crítiques per això. En qualsevol cas, s'ha de gestionar amb el compliment, evidentment, del marc legal. I això és absolutament fonamental, no perdre de vista aquestes visions.

I, per tant, ara podria desglossar tots i cadascun dels punts que vostè va fent, però potser no té massa sentit. Però sí que..., deixi'm espigolar en alguns d'ells. D'entrada, dir-li que el Cos de Mossos d'Esquadra compleix les seves funcions, com les compleix el Cos Nacional de Policia o la Guàrdia Civil. Els cossos policials actuen d'acord amb el que diuen les lleis que els hi venen donades, que, a més a més, no les fan ells.

I, per tant, aquest punt que diu «instar el Cos de Mossos d'Esquadra que faci...» No ho sé, totes aquestes qüestions es debaten a les juntes locals de seguretat. Jo n'he estat testimoni, fa molts anys, quan era conseller, i estic segur que el conseller d'Interior n'és testimoni, a les juntes locals de seguretat, que aquests problemes, doncs, apareixen i sorgeixen, no?

I el tema que ja em sembla absolutament fora de lloc... Diu: «Eliminar les ajudes públiques als estrangers i les subvencions a les ONGs i associacions, entitats i organismes que es dediquen a *promoure* la immigració.» Home, per favor, un punt de respecte. Està parlant de Càritas? Està parlant de les Sisters? Està parlant d'aquestes entitats que els acullen, malgrat, doncs, que no hi hagi regularització administrativa? Home, em sembla que es travessen molts molts molts límits. Però, afortunadament, crec que serem molts, des de posicions molt diferents, eh?, que direm: «Així no. Així no es gestiona i així no es resolten els problemes.» Així els problemes es fan molt més greus.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Bon dia. Moltes gràcies, conseller. Diputats i diputades... Vagi per davant que aquesta moció no hauria de ser debatuda en aquest Parlament, hauria de ser vetada..., la casa de la paraula i la defensa dels drets i les llibertats de les persones i que penalitza el racisme, el feixisme i la privació de llibertats. De fet, és tota una paradoxa democràtica que grups antidemocràtics com vostès tinguin representació en aquest Parlament. Però, si és així, també en tenim tots la responsabilitat, ja que no hem sabut arribar a aquella gent que vostès han enganyat perquè els donen la representació parlamentària amb discursos d'odi disfressats.

La ignorància és molt atrevida, diuen. Sí, però la seva és, a més d'atrevida, preocupant, perquè no sé si ignoren el que defensen realment..., si amaguen el que defensen realment per arribar al poder o enganyen la gent per, després, un cop al poder, privar-los de drets i llibertats, o realment fan les tres coses i es queden tan amples. Doncs no passaran. I se'n cansaran, d'escotar-nos, perquè el seu discurs xenòfob no té límits i mereix que no callem mai davant les bestieses que diuen.

Entrant a la moció que ens ocupa, i intentant analitzar-la sense desmaiarme, cal tenir en compte que, malauradament, la delinqüència en molts casos va associada a minories marginals. Les teories subculturals, ja a la dècada dels cinquanta, amb l'obra de Cohen, es converteixen en una explicació generalitzadora de la conducta desviada i arriben a adquirir un paper predominant en les teories de la criminalitat. Però no els donaré ara una classe dels models sociològics en criminologia, perquè amb vostès tampoc serviria de res. Malgrat que viuen vostès entre el 39 i el 75, estan centrats en altres temes de cara al sol.

Vostès, que fan veure que es vanten de la bona gestió policial dels Mossos d'Esquadra i s'erigeixen com a defensors de la policia, venen avui aquí a demanar que els mossos d'esquadra entreguin els immigrants a la Policia Nacional, menystenint un cop més la policia integral de Catalunya, que saben fer i fan la seva feina i que tenen clar quines vies han de seguir quan detenen immigrants il·legals.

Després, volen que instem el Govern espanyol a modificar la llei d'estrangeria per fer fora els immigrants amb faltes greus o lleus reiterades. I amb els que no són immigrants, què fem? Els facturem també? Perquè entenc que per VOX també sobren. Eliminar ajudes als estrangers en situació irregular i eliminar les subvencions a ONGs i qualsevol entitat que sigui sospitosa d'ajudar persones amb diferent color de pell o diferent cultura, simplement perquè vostès es deuen sentir superiors... Vostès deuen ser de raça ària.

Després, fot-li, contra els ajuntaments. Tenen vostès idea de la llei reguladora de l'empadronament, de les competències que té un ajuntament, dels drets que li dona a una persona estrangera estar empadronat a un municipi? El padró municipal d'habitants és el registre administratiu en el que necessàriament han de constar tots els residents d'un determinat municipi, i se li atribueix una triple finalitat: en primer lloc, és un requisit indispensable per adquirir la condició de veí; en segon lloc, acredita la residència i el domicili habitual d'una persona, i, en tercer lloc, determina la població del municipi, ja que tothom té l'obligació d'empadronar-se, també els estrangers, amb independència de la seva situació administrativa.

La seva inscripció al padró municipal no constituirà prova de residència legal a Espanya ni els atribuirà cap dret que no els confereixi la legislació vigent. Actualment, la legislació vigent només els manté el dret d'assistència sanitària. El padró només juga un paper important en temes d'immigració per justificar l'arrelament social per regular la situació administrativa en territori espanyol. Per tant, si vostès volen que els immigrants siguin legals, per què els volen llevar les eines per regular la seua situació? Ho veuen, com s'enganxa més prompte un mentider que un coix?

Volent també acabar amb el programa Acol. Són subvencions a persones migrades en situació administrativa irregular que compleixin els requisits per obtenir l'autorització de residència temporal d'arrelament i que puguin subscriure un lloc de tre-

ball. Un cop més, acabar amb una altra eina que els ajuda a regular la seva situació administrativa.

Pel que fa a les accions antiterroristes, quina lliçó volen donar vostès al Cos de Mossos d'Esquadra? Un cos modèlic que rep visites de policies d'arreu del món per conèixer el dispositiu Cronos, un dispositiu d'èxit que planifica i preveu, però que a més té un factor clau, el factor humà, que no sé si saben vostès què és el factor humà. Un cos policial que ens fa sentir orgullosos de la seva faena i que encoratgem a seguir treballant al servei dels catalans i les catalanes, perquè són la nostra policia integral. I els defensarem de qualsevol atac sempre, igual que ells vetllen per la nostra seguretat i l'ordre públic sempre.

Deixin de promoure el feixisme, el racisme i el masclisme (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, vicepresidenta. Posant a les seves llistes dones i persones de color no es dissimula qui són realment, ja que quan porten propostes polítiques queda demostrada la seva ideologia feixista, homòfoba i racista amb totes les lletres. Perquè per fer política primer s'ha de ser persona; segon, s'ha de ser honest i tenir-ne la capacitat, i, tercer, s'ha de tenir vocació de servei públic i ajudar a tenir una societat més justa i equitativa.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ha d'anar acabat, diputada...

Irene Negre i Estorach

Tenen vostès aquests valors? Perquè, amb tot el que han escrit en aquest paper, no ho crec.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Senyors i senyores de l'extrema dreta, aprofitin perquè se'ls hi acaba el «xollo», perquè el Parlament, per fi, després de dos anys del pacte antifeixista, s'ha posat en marxa per aturar els discursos d'odi i els discursos d'extrema dreta i l'odi que vomiten dia rere dia. Així que aprofitin els darrers dies que els hi queden de «xollo» en aquest sentit, que esperem que s'acabin ben aviat.

Dit això, per nosaltres el gran drama que vivim actualment és que en les properes eleccions municipals vora un tretze per cent dels catalans i catalanes no podran votar. I no ho podran fer per una llei injusta com és la llei d'estrangeria, que no només els hi restringeix els drets civils i polítics, sinó que, a més a més, els impedeix poder accedir en igualtat de condicions a tots aquells drets que han de tenir persones treballadores que estan treballant de forma legal i de forma il·legal, perquè la llei d'estrangeria precisament així ho obliga, per tirar endavant la seva vida amb tota legitimitat, com hem fet els catalans i catalanes, com han fet la resta de ciutadans i ciutadanes de l'Estat espanyol durant molts anys a França, Anglaterra i Alemanya, perquè nosaltres també durant molts anys hem hagut d'emigrar per sobreviure.

Dit això, i sense perdre més temps en aquesta moció, que crec que ja s'han expressat clarament el seu sentit i la seva falta de sentit, els grups i les persones i els partits i les organitzacions que ens definim d'esquerres tenim una obligació, que és acceptar que hi ha un racisme estructural en la nostra societat i que aquest racisme estructural s'explota i s'aprofita per treure'n beneficis polítics, que és el que fa l'extrema dreta ara, que és el que feia la dreta extrema a Ciutadans abans, com un càlcul, i que és el que, malauradament, alguns partits que es defineixen d'esquerres acaben fent, sovint també per motius electoralistes, per obtenir quatre vots i per presentar solucions davant de conflictes que es donen en la societat, conflictes inherents a

la societat, conflictes de comunitats, conflictes de convivència, conflictes que van a més en situacions de desigualtats creixents i als quals no es vol o no es pot donar resposta perquè precisament no es volen confrontar amb els grans poders econòmics.

En tot cas, nosaltres pensem que tenim un deure ètic, un deure polític, un deure social de plantejar polítiques veritablement d'esquerres que donin solucions al conjunt de la societat, que disminueixin les desigualtats i que arraconin l'extrema dreta. Perquè quan els partits que es diuen «d'esquerres» acaben fent polítiques de dretes, no fan polítiques socials i acaben comprant els marcs de la dreta i de l'extrema dreta, el que acaba passant és que surten tota aquesta colla de *fachillas* amb aquests discursos absolutament passats de voltes, que acaben sent l'altra cara de la moneda de les desigualtats i del capitalisme per mantenir els privilegis en un moment de, cada cop, més desigualtat.

En tot cas, màxima contundència. Emplaçar-los, a tots els diputats i diputades, a que al més aviat possible estigui aprovada la reforma del Reglament per aturar els discursos d'extrema dreta en aquest hemicle. I convidar tota la societat catalana a seguir-se mobilitzant, com ja vam veure per Sant Jordi, com hem vist en tantes ocasions al carrer, per aturar aquesta extrema dreta infame, que l'únic que vol és destruir la societat i ampliar els privilegis dels rics.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, conseller... M'han sentit dir ja en alguna ocasió que les xifres, subjectes a tortura, poden confessar qualsevol cosa. I vostès estan entestats a torturar-les per allò de que la realitat no els hi espatlli una bona intervenció. A risc de caure en l'obvietat, permetin-me que els hi digui que els delictes no els cometem ni els països d'origen, ni les religions, ni els idiomes, ni les ètnies. Els delictes els cometem les persones, algunes fins i tot ja condemnades del seu propi partit.

Per tant, centrant-me en una moció que apella a una inseguretat més percebuda que real, però, tot i així, mereixedora de resposta, creiem que el Cos de Mossos d'Esquadra té altres prioritats que practicar identificacions massives per motius ètnics o demanar-li la documentació a qualsevol persona que desenvolupi pacíficament la seva existència més enllà del fet de ser sobreexplotats, donada la seva situació administrativa irregular.

Potser avançaríem més si, com fa la inspecció de treball, perseguíssim aquelles empreses que no regularitzen la situació dels seus treballadors com a autors de la comissió d'infraccions a l'ordre social, però també de delictes contra els drets de les treballadores, per cert, tipificats al Codi penal. És curiós l'ús ben selectiu que en fan, d'aquest.

Compartim amb vostès la necessitat de reforma de la llei d'estrangeria, però no per expulsar d'allò que eufemísticament anomenen «territori nacional», sinó per regularitzar la seva situació en els termes del previst a la ILP registrada a les Corts Generals, per tal de que puguin viure amb un mínim de dignitat i plenitud de drets, també polítics, perquè cap persona és il·legal.

D'altra banda, resulta un autèntic contrasentit que una formació com la seva, caracteritzada pel punitivisme, pretengui que les persones condemnades per delictes a l'Estat espanyol, en canvi, compleixin la condemna als seus països d'origen. Fent el titànic esforç d'entrar en el seu marc mental, no acabem de veure quin efecte dissuasiu tindria aquesta modalitat de compliment si no serveix d'element exemplificador per a la resta de persones a qui vostès diuen combatre.

D'altra banda, cal no perdre de vista que, després de la reforma del Codi penal, el que rep la denominació de «delicte lleu» no són més que les faltes de tota la vida, i que, per tant, de conductes d'aquestes característiques difícilment se'n pot dir «fer una forma de vida», i, excepte una contumàcia superior a la mitjana d'aquesta reincidència, tampoc té prou valor jurídic com per donar lloc a condemnes de presó a complir enlloc, tampoc a Catalunya.

I, per últim, pretenen l'aplicació del dret penal de l'enemic, partint de la base de que tothom, absolutament tothom, està sota sospita: les persones migrades, les ONG, les associacions, entitats, organismes... Sàpiguen vostès que aquesta Constitució que tan sovint invoquen per restringir drets i llibertats, doncs, resulta que consagra la presumpció d'innocència i el principi de legalitat com a elements informadors del nostre ordenament jurídic, no només en seu penal, sinó també en l'administrativa, i que, en conseqüència, en la seva aplicació, per procedir al registre de qualsevol entitat jurídica cal que aquestes tinguin una finalitat conforme a l'ordenament jurídic; en cas contrari, no poden accedir al registre i, per tant, tampoc ho podrien fer als fons públics.

Tots els recursos públics al servei d'una paranoia persecutòria fent de persones que intenten guanyar-se la vida bocs expiatoris –i no parlava del partit– de les seves pors i inseguretats.

Un matís, i no menor: l'interès general obeeix als drets i necessitats de la gent comuna; ni a l'Estat ni a les administracions públiques, sinó al poble al servei del qual treballen. Fer de la raó d'estat l'estat de la raó és prou esclaridor del grau de confusió constitucional que arrossegueu. Per vostès no hi ha un país integrador i protector. No hi ha una mare pàtria, hi ha una madrastra que abandona nens al bosc després de denegar-los l'empadronament i vetar-los l'accés a programes d'ocupació.

El redactat inicial de la moció era molt il·lustratiu al respecte, perquè abans de l'autocorrecció vostès pretenien..., ni tan sols proporcionar assistència sanitària d'urgència. Suposo que han sentit a parlar de delictes d'odi, oi? Creuen de debò que es criminalitzen discursos de forces polítiques? Per cert, la moció no té cap mesura al respecte. O, per contra, estem al davant de discursos que podrien ser constitutius de conductes delictives i que fan impossible en termes democràtics qualsevol tipus de blanqueig aplicant el mateix punitivisme que vostès defensen?

Però això vostès ja ho saben. Tot i que s'emparen en aquest suposat to d'incorrecció per fingir impugnar un sistema que serveix els interessos dels més poderosos, que s'entesten a defensar, vostès estan del costat de la gent de la força, mentre que nosaltres ens aliam amb la força de la gent per impugnar una realitat que aspirem a transformar, sempre dins del marc de la legalitat, però sense renunciar a canviar-la, amb la nostra tasca al carrer i a les institucions (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo–, al servei de l'interès de la gent per fer del nostre país un lloc més humà i més digne per viure i també convida a créixer com a persones.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gracias, presidenta. *Conseller*, señoras y señores diputados... Si atendemos al enunciado de la moción que hoy somete a debate y votación el Grupo Parlamentario de VOX, estamos ante una queja formal canalizada en este Pleno por el cordón mal llamado «sanitario» que cinco grupos de esta cámara han impuesto al cuarto grupo en tamaño del hemiciclo. Están en su derecho de quejarse. En cualquier caso, desde Ciutadans hemos demostrado sobradamente que no estamos en eso.

Dicho esto, lo que debatimos hoy es una moción de VOX que sigue en su totalidad el libro de estilo de VOX y obedece a su programa y a su interés electoral. Entiendo que obedece a su programa porque, con total seguridad, la moción tiene el visto bueno de su dirección nacional. La redacción cuenta, sin duda, con el beneplácito de Madrid. Y, en vísperas de unas elecciones locales a celebrar en poco más de tres semanas, sin duda obedece a un interés electoral insistir en cazar moscas a cañonazos en lo que se refiere a parte de la problemática asociada a la inmigración, aprovechando, además, la ocasión para presentarse como víctimas ante su electorado.

Llevan más de dos años en este Parlamento. Ciutadans lleva casi diecisiete años enfrentándose a las prácticas sectarias que suelen utilizar las formaciones políticas que pretenden imponer un discurso unívoco que quieren hegemónico en Cataluña. Hemos cambiado muchas cosas en el discurso político en esta comunidad autónoma y en este Parlamento. Estamos aquí para trabajar para el conjunto de la ciudadanía, sin complejos y sin hacernos la víctima.

Hoy, una vez más, pueden hablar de uno de sus temas preferidos y denunciar, en sus palabras –abro comillas– «la política de puertas abiertas a la inmigración masiva y descontrolada del Gobierno de la Generalidad de Cataluña» –cierro comillas.

El tema de la inmigración es complejo, muy complejo. La inmigración irregular afecta a toda Europa y muy especialmente a los países del sur de Europa, en especial a Grecia, a Italia y a España. La respuesta a este fenómeno realmente complejo y que sin duda tiene diferentes causas en su origen no puede simplificarse, no puede reducirse en modo alguno a una simple moción en el Parlamento de Cataluña.

En ese sentido, hay que partir de la base de que es imposible solucionar la problemática asociada a la inmigración irregular que atraviesa nuestras fronteras mediante la pócima mágica de una moción de VOX presentada en el Parlamento de Cataluña. Una moción cuyo hilo argumental es asociar a la inmigración con la delincuencia y con la inseguridad.

Parten de un prejuicio interesado que parece ser su única razón de ser como partido, que no compartimos y al que no vamos a dar pábulo. En este punto, les recuerdo que las cuestiones relacionadas con los extranjeros, sean o no inmigrantes en situación irregular, competen al Gobierno de España, por lo que este tipo de propuestas deberían canalizarse a través de las Cortes Generales.

Ciñéndonos a sus propuestas concretas, el hecho de que más de la mitad de los detenidos en Cataluña durante el año 2022 han sido personas de origen extranjero refleja una realidad social a la que su constatación no hace la menor referencia. Sin haber hecho mención de las posibles causas de ese impacto delincriminal entre la población extranjera, el dato ofrecido no sirve más que para cimentar la tesis que plantea su moción.

Respecto a la petición de que los Mossos d'Esquadra cumplan con la Ley orgánica 4/2000, de 11 de enero, sobre derechos y libertades de los extranjeros, el Grupo Parlamentario de Ciutadans estamos convencidos de que la policía autonómica cumple con la legalidad vigente, por lo que consideramos innecesaria e inoportuna la petición.

Como bien saben, en esencia estamos hablando de una ley orgánica que está plenamente vigente y tiene suficiente rango normativo como para exigir que el Gobierno de España sea el que ponga orden en lo que respecta a la situación y el tratamiento de la inmigración irregular. Lo más práctico y oportuno es que este tipo de iniciativas las plantean directamente en el Congreso de los Diputados. De hecho, si no les moviera interés electoral alguno, probablemente lo hubieran hecho así.

En cualquier caso, si les preocupa la seguridad, que doy por sentado que es así, deberían enfrentar la cuestión con una mirada amplia. Hay que enfrentarse al delito y perseguir y castigar a los delincuentes, sea cual sea su origen o condición social. Qué quieren que les diga, lo que aquí plantean no es nuestro modelo. Y, aunque po-

dríamos estar de acuerdo en algún pequeño matiz, no compartimos su visión sobre esta cuestión.

En definitiva, no es nuestra moción.

La vicepresidenta segona

A continuació té la paraula el diputat no adscrit, senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, vicepresidenta. La inmigración ilegal, descontrolada y masiva tiene efectos sobre nuestra convivencia, eso es evidente. Ponerle esparadrapo en la boca al mensajero no es la solución. Tampoco es la solución la política de «papeles para todos» de la izquierda. «Sí» a cumplir la ley de extranjería, «sí» a defender nuestras fronteras, «sí» a combatir las mafias de la inmigración –que haberlas, haylas– y «sí» a exigir que los inmigrantes entren por la puerta y no por la ventana.

Crear un efecto llamada bestial prometiendo paguitas para todos es una grave irresponsabilidad que está destrozando muchos barrios y ciudades de Cataluña y de España. Tenemos que asumir que tenemos un elefante en la habitación. Y no es posible mirar para otro lado, el elefante está. No hay que matar al mensajero, sino abordar el problema y tratar de apartar al elefante de la habitación, que no es donde debe estar.

Gracias.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Engelbert Montalà i Pla.

Engelbert Montalà i Pla

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades, conseller. Gent també que ens acompanya de Mollerussa, molt benvinguts també. La moció que debatem en aquest punt apella bàsicament a un desgast polític, i no pas per la construcció d'una societat més justa, més igualitària, més compromesa, més present, més dedicada al futur del nostre país. I és que, és clar, jo és que venint de vostès no m'esperava altra cosa.

Sempre que ens porten alguna cosa sobre el faristol és per agafar-la amb pinces i tirar-la directament a la brossa, però ens hi hem de confrontar i l'hem de debatre. Aquesta moció no parla del que nosaltres sí que defensem, que és el model d'ordre i servei públic, sí, d'esquerres; un model policial de proximitat, amb base democràtica, integral i al servei de les persones, de totes les persones, sense cap mena d'excepció.

Vostès pretenen fer-nos un seguit de propostes clarament discriminatòries contra les persones migrades, amb un discurs obertament, sí, racista i xenòfob. També ens demanen la modificació de la llei d'estrangeria –no els hi agafi un ictus ara, eh?–; hi podríem estar d'acord, efectivament, perquè cal modificar-la, perquè és una llei que vulnera els drets humans, que limita l'accés als drets bàsics, als recursos com l'empadronament, la sanitat, el treball, l'educació, l'habitatge..., senyors, drets reconeguts per la Constitució espanyola que tant diuen estimar i que cal consagrar. Cal modificar-la, sí, no en tenim cap mena de dubte. I cal fer-ho perquè és una llei racista –és una llei racista. A veure si s'ho posen al cap d'una punyetera vegada: cap persona és illegal. Cap persona és illegal i tothom té els mateixos drets, vingui d'on vingui.

Portem molt de temps arrossegant una gran crisi de valors a la nostra societat. Una crisi que ve determinada com a conseqüència dels seus discursos xenòfobs, dels seus discursos islamòfobs, dels seus discursos racistes, discursos com el que acabem de presenciar avui aquí i com el que contínuament ens porten aquí, en aquest faristol.

Amb tot això, jo intentaré fer-los una reflexió. Vostès es pensen que tenen l'imperi del món, un imperi discursiu superior al de la resta, aquell de la figura de

l'home blanc hegemònica, quan parlen de l'origen i nacionalitat de les persones que estan internes a les presons, de les suposades noves formes de delinqüència importades de l'estranger o del combat heroic contra els menors no acompanyats i la delinqüència associada.

Tot això, amb el que vostès busquen un consens polític i una aprovació, forma part de l'imperi discursiu superior a la resta, perquè tot allò que no figuri dins del seu ideari d'escala jeràrquica, masclista, xenòfoba, patriarcal i capitalista no existeix, no té raó de ser. I pretenen així colonitzar el poder, el fet d'existir de manera més global vers tot allò que forma part de la diversitat, on normalment hi som tota la resta.

Senyors i senyores de VOX, són un perill públic –són un perill públic–, i l'extrema dreta és un perill públic. Tenen molta por a perdre tots els seus privilegis. I el victimisme que encarnen i que han encarnat històricament és anar en contra de les dones, en contra dels drets LGTBI, de la diversitat cultural, de les persones migrades, dels joves, dels menors no tutelats, dels que ens expressem en català... Són, senyors, en definitiva, un perill per a la societat i alhora són un perill per a vostès mateixos, perquè, quan hagin acabat de discriminar tothom, qui els quedarà?, a qui odiaran?

Mirin, això no va d'inseguretat, no ens enganyin. El nostre deure i responsabilitat és mantenir una qualitat democràtica aïllant els seus discursos d'odi. Som una gran majoria política i social, la que trobem defensant i lluitant aquestes premisses. Cal impedir que l'extrema dreta guanyi representativitat a través del discurs populista ple de falsedats, perquè el que diuen són mentides, i les mentides, senyors, es combaten.

Per aquestes raons, ens dotem d'eines clau per combatre el feixisme, com per exemple el pacte antifeixista al Parlament de Catalunya, allò que a vostès els hi sona tan extremadament antidemocràtic. També l'acord per una campanya electoral lliure de discursos racistes i estigmatitzadors de les persones migrades. El nostre deure aquí, en aquest faristol, és destapar les seves mentides, les seves falses preocupacions, erradicar aquest odi i intolerància impassibles i l'alarmisme social que causen, aparentment injustificats.

Per tant, no posin mai en dubte la nostra determinació en contra del feixisme. Davant la discriminació a les persones, la salvaguarda dels drets i les llibertats; davant l'odi i la intolerància, el combat i la convivència; davant la confrontació, senyors, la resistència. Aquesta moció la votarem en contra.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia catalana de la bicicleta

302-00279/13

Passem al vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia catalana de la bicicleta, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per exposar-la, té la paraula el diputat José Rodríguez Fernández.

José Rodríguez Fernández

Bon dia, vicepresidenta. Gràcies, diputats, diputades, conseller. Vull començar saludant primer les persones que ens acompanyen, els representants del Bacc, del Bicibús, de FEM Bici, la regidora de Barcelona –la senyora Rosa Suriñach–, gent

molt implicada amb el món de la bicicleta i que sense ells aquesta moció no tindria cap sentit.

Avui parlem del dret a la mobilitat, i parlem de bicis no perquè ens agradin més que els rodalies o creguem que funcionin millor, que també –de fet, no hi ha llamps imaginaris que deixin sense funcionar les bicicletes, i, tot i que punxen, són més fiables que Renfe. I, lamentablement, avui s'arriba més ràpid i més fàcil en bicicleta del Penedès al Baix Llobregat que en tren. De fet, la bicicleta forma part dels elements de mobilitat activa, com és caminar o anar amb bici, que millora la salut, redueix la contaminació, redueix les emissions de CO₂, millora la seguretat viària, aprofita millor l'espai públic i pacifica el trànsit.

A Catalunya caminem molt, moltíssim. Estem per sobre la mitjana europea, però no aprofitem tota la potencialitat que té la bici, i no és perquè no hi hagi usuaris potencials. Si analitzem els modes de mobilitat, per exemple, el factor limitador del ferrocarril, metro o tramvia és que no arriba a tot arreu i que no té una capacitat infinita. El factor limitador del bus és bàsicament la seva velocitat comercial, perquè ha de bregar amb el trànsit. El factor limitador de rodalies no és que la gent no vulgui agafar el tren, sinó que no és fiable. I el factor limitador d'anar en bicicleta o caminar és la seguretat.

I aquesta moció va a intentar que s'aprofiti l'impuls que fa el Departament de Territori d'impulsar l'estratègia catalana de la bicicleta, amb una dotació de 106 milions d'euros, perquè vagi precisament a aquesta seguretat. I és, per exemple, enfortir la xarxa interurbana «ciclable». Per dos motius: primer per connectar municipis, però també per connectar xarxes ja existents que els municipis han anat construint per donar-li tota la potencialitat.

Fer aparcaments segurs, especialment a les estacions de transport públic, per donar aquesta força a la intermodalitat que té la bicicleta.

També una cosa innovadora, que és que en qualsevol actuació que es faci en una carretera de titularitat de la Generalitat es pugui contemplar l'afectació que fa la mobilitat en bicicleta i la mobilitat caminable. Per tant, això és innovador. Segurament ho hurem de treballar més profundament i afermar-ho més legislativament, però és el primer cop que plantegem en una moció que es pugui fer. Que en qualsevol reforma, en qualsevol actuació a una carretera, hi hagi la previsió del possible efecte en la mobilitat activa.

I una qüestió molt important, també: la protecció dels usuaris de la bici de carretera amb senyalització intel·ligent. I un aspecte molt més important, que és que aquesta infraestructura es faci amb visió de gènere, perquè les dones són les que principalment pateixen l'assetjament viari. Si no es fan vies segregades, segures i ben il·luminades, estarem exclouent de la mobilitat activa moltes dones.

També toquem l'àmbit del món educatiu. Potenciem el bicibús, que és una eina per potenciar els camins escolars segurs. Parlem de fer educació viària a les escoles, també; és important. I de l'afectació en l'àmbit econòmic: estendre la xarxa cicloturística a tot el territori. És un àmbit del turisme que és molt més equilibrat territorialment que el turisme convencional. Potenciar la ciclogística. Estudiar els ajuts a la compra de bicicleta, especialment fora de l'àrea metropolitana de Barcelona, que és on menys implantada està la bicicleta com a mobilitat quotidiana.

I aquesta moció no només la fem per afavorir els usuaris de la bici o aquells que els hi agraden, sinó que la fem per millorar la mobilitat de tothom. Ja hem parlat de les externalitats positives que genera la bicicleta –millora la salut, millora la seguretat viària, menys contaminació, més espai públic per a tothom, pacificació del trànsit...–, però també afavoreix qui no té més remei que utilitzar el cotxe, perquè si tots els que tenim la potencialitat d'utilitzar el transport públic, caminar o anar en bicicleta agaféssim el cotxe o la moto..., es generaria tal congestió que ningú podria utilitzar el cotxe.

Però especialment és una moció que va cap al dret a la mobilitat autònoma dels infants i dels usuaris més vulnerables que necessiten una xarxa segura, caminable i «ciclable». Precisament són els que han quedat exclosos de la mobilitat tradicional, més basada en el vehicle de motor privat.

Per aquests motius, els hi demano el suport a aquesta moció. I ja en el segon torn parlaré de les esmenes que ens han fet arribar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Mal dia –mal dia–, avui, per al Parlament, i, per tant, començarem amb una prèvia amb tres missatges.

El primer missatge que volem enviar és per a les 568.002 persones que van votar per fer Laura Borràs presidenta de Catalunya. Dir-los que continuem convençuts que l'U d'Octubre és l'únic mandat que podem reconèixer per oferir un futur de benestar i de progrés per a Catalunya.

Un segon missatge, per a la presidenta Borràs: gràcies per mantenir el teu pacte amb la veritat, gràcies per no rendir-te, gràcies per fer-nos sentir orgullosos de formar part del teu equip. Al teu costat, sempre.

I, finalment, un tercer missatge a les persones i als partits que us heu volgut creure aquesta sentència de la justícia espanyola. Només us volem demanar que reflexioneu sobre quina cara us quedarà quan aquesta sentència sigui anul·lada, que, més d'hora que tard, acabarà passant. I, per tant, reflexioneu sobre això.

I no tindria sentit continuar gaire més, però sí que ho volem fer, perquè avui ens acompanyen el president de la Federació Catalana de Ciclisme, en Joaquim Vilaplana, i també ens acompanya en Salvador Bigues, de la junta. Heu vingut expressament, i, per tant, no podem fer altra cosa que, per respecte al que hem estat treballant amb vosaltres..., hem començat a treballar, doncs, a centrar-nos en aquesta moció, que el diputat Rodríguez sap que ens entenem bé i que no hi ha hagut gaire problema per entendre'ns.

També diem que no l'entendem gaire, aquesta moció, no? Jo crec que hi ha una mica de necessitat per part del vostre grup d'aprovar coses en el Ple, obvietats. La propera moció la podríeu fer dient que Catalunya comença per ce i acaba amb a; també l'aprovaréu, tindreu un gomet verd, però... Per què ho diem? Perquè bàsicament aquesta moció és: agafar l'estratègia catalana per la bicicleta 2025, que el conseller Calvet va deixar perfectament definida, calendaritzada, pressupostada i que s'està desenvolupant..., i la convertiu en una moció. És una mica estrany, però ja està bé que copiïn i que no innovin. Quan innoven ja sabem què passa, ja sabem què passa amb l'aigua, ja sabem què passa amb les oposicions. Per tant, ja fan bé, aquí.

I, sobre la qüestió que ens hauria de preocupar... Mira, ara fa cent catorze anys, quan el cineasta Ricard de Baños va enganxar aquella càmera en un tramvia de Barcelona que travessava la ciutat des de la costa fins a dalt... Suposo que us adonareu d'una cosa que sorprèn, i és que bàsicament Barcelona és la ciutat de les bicicletes; hi ha algun cotxe, però bàsicament hi han moltes bicicletes. I si ara sortim a fora trobarem moltes bicicletes. I si aneu a les comarques de muntanya trobareu bicicletes, i si aneu a les comarques de costa veureu bicicletes, i a l'Ebre veureu camins «ciclables», i a les comarques centrals el mateix. La bicicleta hi és. De fet, hi era fa més de cent anys i continuarà sent-hi d'aquí a un segle. Perquè la bicicleta representa un element central de la mobilitat del segle XXI, perquè, de fet, respon als principals reptes que tenim plantejats com a societat: la lluita contra el canvi climàtic, contra el sedentarisme i la reducció de vehicles de transport privats.

Però, més enllà de les mocions de lluitament o sabudes, cal que ens posem a treballar de veritat –cal els que ens posem a treballar de veritat. Per això avui també hi ha la Federació Catalana de Ciclisme, perquè, a més, amb els seus disset mil federats, ja fa temps que dona moltes indicacions, que ens explica que té molta gent pel territori que fa un mapa acurat de tot allò que s'ha de fer millor, de tot allò que no s'ha fet fins ara.

I el que ens agradaria una mica és que, més enllà del que seria aprovar una obvietat, com fem avui, és que aquest Parlament es tornés a prendre molt seriosament el repte de la bicicleta, que té moltes dimensions i que té molts nivells. I un primer pas –ja ho hem parlat amb alguns grups parlamentaris i, per tant, també ho hem parlat amb els representants de la federació i també ho hem parlat amb altres col·lectius– seria posar en marxa l'Intergrup de Suport a la Bicicleta. És allà on podem debatre contínuament sobre aquesta qüestió. És allà on, per exemple, la mateixa federació ens pot fer un mapa, una qüestió que aquest programa ja avançava, que és dir com aquesta interconnectivitat entre poblacions es pot fer, però harmonitzant les indicacions, harmonitzant el tipus de via; utilitzar tot el coneixement que teniu, el mapa de la sinistralitat...

En definitiva, quan estem parlant de Territori, conseller, però també estem parlant d'Interior, el que voldríem és que, en tot allò que es projecti i tot allò que es fa, la visió dels usuaris de la bicicleta hi sigui, perquè després corregir una obra és caríssim, i, en canvi, quan la projectem i hi ha el coneixement i hi ha les capacitats d'aquells que dia a dia posen el peu al pedal, o que ho fan el cap de setmana, o que ho fan quan volen..., fa que el nostre país sigui un país molt més modern i molt més amable per als que trien aquest tipus de vehicle per al seu transport.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, vicepresidenta. El diputat Rodríguez sap que no li hem presentat cap esmena en aquesta moció. L'hi votarem a favor, perquè, tal com ha manifestat el diputat Dalmases, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, és una obvietat, no?, s'insereix dintre de l'estratègia catalana de la bicicleta, que està acordada, amb actuacions definides fins a l'any 2025, i un calendari pressupostari bàsicament dotat amb fons Next Generation –també amb alguna aportació del Govern de la Generalitat, però bàsicament amb fons Next Generation–, aquests fons que ens han d'ajudar a transformar algunes de la realitats de les nostres ciutats.

I, dintre d'aquesta transformació, hi ha el paper que ha de jugar també la bicicleta dintre de la cadena de valor, no?, des d'un punt de vista econòmic, que jo crec que a vegades ens n'oblidem, de la importància que pot tenir o que té o haurà de tenir en el futur la bicicleta dins d'aquest marc global de transformació dels nostres entorns urbans.

Sí que probablement podríem haver anat una mica més lluny amb els compromisos del grup parlamentari que dona suport al Govern, per exemple, establint l'obligació de..., jo crec, en tot cas, atenent que tenim també avui el conseller aquí, amb l'obligació de dotar d'aparcament de bicicletes tots els edificis públics que en aquests moments no en tenen, i hem de començar també a practicar des de la cosa pública per tal, després, de poder seguir avançant. I, per tant, estaria bé que, dintre d'aquest marc de l'estratègia catalana, aquest sigui un tema a tenir en compte.

Estem d'acord, també, en que en el desplegament de la infraestructura «ciclable» es tingui en compte la perspectiva de gènere. Però no només la perspectiva de gènere, eh? Jo crec que hem d'abordar protocols d'actuació contra l'assetjament viari al conjunt de ciclistes, tant en l'àmbit urbà com interurbà, amb la implicació, des del

nostre punt de vista, dels ajuntaments, dels cossos de seguretat i del Servei Català de Trànsit. I, dintre d'aquesta actuació del Servei Català de Trànsit, creiem que cal fer o caldria fer més accions de control en la circulació com a eina de suport a la disminució de la sinistralitat viària del col·lectiu ciclista.

Anunciar-li que li votarem a favor el conjunt de propostes que ens ha formulat, menys en un punt, que ens abstindrem, que és el que fa referència a estudiar la creació de línies d'ajut directe a l'adquisició de bicicletes elèctriques, que des de la nostra perspectiva no ha de ser limitativa a cap territori del país i que s'ha de veure amb una perspectiva global del conjunt del territori de Catalunya, cosa que en la moció que s'ha presentat, i amb l'esmena que s'ha acceptat, aquest principi d'universalitat del conjunt del territori no es contempla.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenos días, señora vicepresidenta. Señor *conseller*, señores diputados... Bien, pues en el día de hoy el único grupo político que apoya al Gobierno de la Generalitat, Esquerra Republicana, nos presenta una moción con diversas propuestas relacionadas con el mundo de la bicicleta.

Como ya se ha dicho, estas propuestas están basadas en el documento llamado «Estrategia catalana de la bicicleta 2025», que el Gobierno de la Generalitat, del que Esquerra Republicana formaba parte, ya aprobó en 2019. Es decir, que Esquerra Republicana pide al Gobierno de Esquerra Republicana que aplique unas medidas que el propio Gobierno en el que estaba Esquerra Republicana ya aprobó. No sé..., ya se ha dicho, pero parece evidente que esta moción es claramente innecesaria, pero como es lo que hoy se presenta, pues, vamos a dar nuestra opinión.

Bien. En primer lugar, quiero decir que en VOX estamos, pues, lógicamente, claramente a favor del uso de la bicicleta sea cual sea el motivo por el que se utiliza: sea ocio, turismo familiar, deportivo, realizar desplazamientos urbanos o interurbanos o cualquier otro.

También nos parece necesario adoptar cuantas medidas sean precisas para garantizar la seguridad vial de los ciclistas en sus desplazamientos urbanos o interurbanos. El número de accidentes que sufren los ciclistas cada año, a menudo, desgraciadamente, con víctimas mortales, debe reducirse radicalmente. Creo que en esto estamos todos de acuerdo, ¿no?

Y, como ya hemos manifestado en varias ocasiones, desde VOX nos hemos manifestado favorables a la construcción de aparcamientos disuasorios junto a las estaciones de ferrocarril o de autobuses que permitan compaginar el uso del vehículo privado, incluidas las bicicletas, con el transporte público.

Pero en VOX también somos firmes defensores de la libertad individual. Creemos que esta libertad debe permitir a cada persona tomar en cada momento la decisión que considere más conveniente, también en temas de movilidad o transporte. Así, cada ciudadano debe poder decidir, ante cada caso concreto, cuál es el medio de transporte que mejor se adapta a sus necesidades: puede optar por desplazarse caminando, en bicicleta, en ferrocarril, en autobús, en vehículo privado o combinando dos o más de las anteriores.

Pero, desgraciadamente, llevamos ya muchos años en los que las políticas progres vienen demonizando el uso del vehículo privado, y el caso más evidente es mediante la creación de nuevos impuestos o las limitaciones del uso de los vehículos en función de su antigüedad, pero también contraponiendo el uso del vehículo privado al de otros medios de transporte, como la bicicleta. En VOX creemos que las medidas para favorecer el uso de la bicicleta nunca deben suponer limitaciones o restric-

ciones al uso del vehículo privado, como puede ser, entre otras, la eliminación de carriles.

También, en la línea habitual de la izquierda, nos proponen la creación de otro organismo público; en este caso, proponen crear y desplegar la oficina catalana de la bicicleta. Bueno, no parece más que un nuevo organismo donde colocar a algunos afines y a través del cual subvencionar con dinero público entidades amigas, lo de siempre. La posición de VOX respecto a los cientos de chiringuitos que rodean al Gobierno de la Generalitat ya es conocida: hay que cerrar aquellos que no presten un servicio público esencial, es decir, la mayoría. Por lo tanto, estamos en total desacuerdo con la creación de un nuevo chiringuito, en este caso, tomando como excusa la bicicleta.

Para finalizar, desde VOX defendemos el uso de la bicicleta por los ciudadanos en ejercicio de su libertad individual de la misma forma que defendemos su derecho a utilizar otro medio de transporte si lo consideran más adecuado a sus necesidades, incluido el vehículo privado.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia, diputats, diputades; també a totes les associacions que avui estan presents en aquest hemicle. Nosaltres anunciem el nostre vot favorable a tots els punts d'aquesta moció. Era una moció que inicialment tenia dotze punts, que va ser esmenada per part de Junts. Ens sembla que les propostes d'esmenes eren correctes, milloraven el text inicial. I, per tant, aquesta refosa de catorze punts ens sembla correcta i, per tant, votarem favorablement a tots els punts. I aprofitar aquests minuts per fer algunes reflexions.

Com també ja s'ha dit, el Govern ja va aprovar en el seu moment l'estratègia catalana de la bicicleta 2025. Això va ser a finals del 2019, i avui ens trobem que punts d'aquesta moció són precisament textos literals d'aquesta estratègia catalana de la bicicleta, que, malauradament..., tot i que ens trobem més a prop del 2025 que no del 2019, el més calent encara és a l'aigüera. Per tant, animem a que es compleixi tot el que diu aquesta estratègia de forma contundent i ràpida.

També volem fer una reflexió sobretot en un tema que..., encara ens sembla molt preocupant que estiguem demanant i que no estiguin implementats no només els aparcaments segurs, com es diu a la moció, sinó que inclús en moltes estacions de bus i de tren no hi ha ni tan sols la categoria d'aparcaments normals. I això seria una cosa fàcil de realitzar i, malauradament, avui encara anem molt endarrerits.

Recordar també que a finals de març el Govern va presentar les actuacions 2023-2025 vinculades a l'estratègia catalana de la bicicleta, que en aquest programa es preveien 102 milions d'euros –només 29 milions d'euros finançats per la Generalitat, la resta venen de fons europeus. I en aquesta actuació es preveu fer aparcaments segurs en només trenta estacions de tren. Entenem, com deia, que són estacions de baix cost que haurien de fer-se a tota la xarxa i no a llarg termini, sinó a curt termini i, a més, dimensionar-se bé.

També trobar una solució per als patinets. A finals de febrer va haver-hi la prohibició de l'ús de patinets al tren, i no tenim una solució per a una prohibició que precisament a qui afecta, bàsicament, és a les classes treballadores d'aquest país, que utilitzen molt aquest sistema. I no veiem cap previsió de com donar solució a aquesta prohibició relativa als patinets.

Pel que fa a la infraestructura cicloturística, també hi estem d'acord. Cal tenir molt present que la prioritat ha de ser la mobilitat quotidiana; que les actuacions 2023-2025 del Govern preveuen desplegar 492 quilòmetres nous d'infraestructura

ciclista cicloturística, i només n'hi ha previstos 124 d'infraestructura pròpiament ciclista en corredors viaris de la Generalitat, que és per a la mobilitat quotidiana. Per tant, caldria plantejar-se també inversions en fer vies ciclistes que potser no van paral·leles a cap carretera però que poden ser molt econòmiques, com, per exemple, condicionar camins rurals per a l'ús quotidià en bici i, sobretot, posar el focus en la mobilitat quotidiana.

També posar l'alerta en parlar de vies «ciclables» i caminables. Moltes vegades, per no voler invertir-hi tot el que faria falta, es fan vials que han de compartir les persones a peu i les persones que van en bicicleta, que no acaben sent còmodes ni per als uns ni per als altres. I això ens sembla que ho hem de tenir present a l'hora de fer qualsevol política en termes de bicicleta.

El que cal per nosaltres és reduir espai per als cotxes, i no pas tant fer compartir espais a bicis i vianants. Es fa referència al bicibús. Volem aprofitar precisament per fer esment de l'èxit del bicibús, fruit de l'organització dels usuaris de la bicicleta i de les entitats, que a tot arreu ha anat molt per davant de les administracions en la promoció de l'ús de la bicicleta, que ara veuen que s'han d'espavilar de forma urgent en la implementació de la bicicleta.

Pel que fa a la creació de l'oficina catalana de la bicicleta, hi estem totalment d'acord. Ara, dotem-la bé de recursos econòmics i de recursos personals, perquè, si no, ens trobem que creem organismes que no és possible que siguin eficients perquè no tenen recursos. I amb això ens volem referir a la Subdirecció General de Transport Ferroviari, que també s'ha creat però que no està dotada dels pertinents recursos.

L'oficina catalana de la bicicleta també creiem que hauria de tenir un paper clau en les carreteres que no siguin estrictament de titularitat de la Generalitat, perquè precisament quan hi ha carreteres de la Diputació de Barcelona i d'ajuntaments, doncs, veiem que hi ha una falta de previsió entre totes.

I, per últim, no només tenir en compte la perspectiva de gènere, sinó també tot el que passa amb les persones racialitzades, que moltes vegades no agafen la bicicleta perquè els hi demanen les factures de l'ús de bicicleta. Per tant, aquesta mirada antiracista també l'hem de tenir present en aquestes polítiques de la bicicleta.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Bé. En primer lloc, bàsicament, anunciar que donarem suport a la moció. No podia ser d'una altra manera. També s'ha dit, jo crec que és una moció de mínims però que, bé, situa un seguit de compromisos que, evidentment, nosaltres compartim amb l'aposta per l'estratègia catalana sobre la bicicleta.

Vull destacar alguns dels punts que es situen a la moció i que, evidentment, compartim. Es parla, al primer punt, de l'aposta per la xarxa «ciclable» interurbana i especialment segregada. Jo crec que aquesta és la clau si volem que d'una vegada per totes augmentin els usuaris o augmentem els usuaris de la bicicleta. Jo crec que l'exemple més clar..., bé, que visc en el meu dia a dia com a usuari de la bicicleta és, per exemple, l'augment que hi ha hagut de xarxa segregada al carril bici, per exemple, a una ciutat com Barcelona, però, evidentment, aquí la clau també és la xarxa interurbana. I tenim per a aquesta estratègia catalana de la bicicleta –ja s'hi ha fet també referència, ho deia abans el senyor Terrades– 20 milions d'euros a l'acord de pressupostos, que esperem, doncs, que executin i que despleguin i que els puguem ja tindre, mai millor dit, al carrer aquest any 2023, no?

Després, parlen d'un element que per nosaltres també és clau, que és la intermodalitat. I jo crec que l'aposta dels aparcaments és clau, però jo crec que aquí hi ha

un element que també hem de començar a situar sobre la taula de la intermodalitat, que és que tots els sistemes de transport públic permetin incloure el transport de bicicleta, no? I, per exemple, és veritat que cada vegada més, però jo crec que encara amb deficiències tant a Ferrocarrils com, en aquest cas, a Renfe..., és difícil aquesta intermodalitat si vols portar amb tu la bicicleta, però, després hi han altres ciutats arreu del món on, per exemple, també a nivell de la xarxa de busos, per exemple, és possible aquesta intermodalitat. És a dir, que tu pots viatjar amb la teva bicicleta i, per tant, quan arribes al punt la tornes a fer servir. Jo crec que quan parlem d'intermodalitat també hem de començar a parlar d'això.

I després hi ha un tercer element que crec que també és molt important: que es parla de l'aposta de la infraestructura cicloturista com un element de foment de l'activitat turística desestacionalitzada i com de turisme sostenible. Jo crec que aquí, realment, és probablement on els hi queda molta feina per fer. Si estiguéssim menys pendents dels jocs olímpics d'hivern o de la Ryder Cup segurament tindríem això com una prioritat.

De fet, hi han iniciatives socials que els hi estan passant al Govern la mà per la cara. En vull destacar una que començarà d'aquí a poc, que és el Tour du Lord, que comença, per exemple, el 13 de maig, i que té a veure molt amb la dinamització del territori a través també del cicloturisme, però especialment de la dinamització del comerç local. A mi em sembla increïble que s'estigui fent això des de la iniciativa social i que des de la Generalitat estiguin vostès, encara..., no ho sé, pensant encara que l'aposta, per exemple, per dinamitzar un territori com el Pirineu i l'Alt Pirineu són els jocs olímpics d'hivern, que és una qüestió que és només el 2030 i, a més a més, quinze dies. És que no té ni cap ni peus, no?

I després hi ha un altre element que vostès situen, que també nosaltres compartim, que és..., per exemple, destaquen experiències i projectes com el bicibús, que també s'ha dit que és una iniciativa ciutadana autoorganitzada. Però la millor manera, per exemple, d'apostar pel bicibús és construir ciutats que tenen un model que és el model que nosaltres estem implantant. És a dir, la millor manera de protegir i fomentar el bicibús és, per exemple, que les ciutats tinguin la majoria dels seus carrers amb limitacions de velocitat a trenta quilòmetres/hora o fins i tot carrers a deu quilòmetres/hora, tot i que segurament després..., avui direm que tots hi estem d'acord, però després, quan s'implementa aquest model, alguns es posen..., no dic vostès..., o a vegades, perquè a vegades em costa seguir-los a Barcelona. Però, en tot cas, gent com Junts per Catalunya, que avui sí, molt a favor de la bicicleta, però després el model de ciutats... (*Remor de veus.*) Sí, home, sí; no pateixi, que el senyor Trias ja sabem quin peu calça, i no és de la bici. Però, en tot cas, l'aposta també per un model com el de Barcelona, que és el de la superilla.

I, finalment, jo crec que hi han dos elements que aquí també són importants, que és..., tot el suport al tema de la bicicleta elèctrica, no? Si volem realment que hi hagi transport interurbà, és clau. I es parla, evidentment, de l'àrea metropolitana..., no només de l'àrea metropolitana, sinó de fora de l'àrea metropolitana. I, per tant, cal l'aposta per aquesta part, per donar ajudes.

I, finalment, hi ha un altre element que també és clau, que és l'aposta..., tot el que té a veure de manera generalitzada, que en aquest cas és amb una..., a les vies ciclistes que depenen de la Generalitat, per tindre, evidentment, trams «ciclabils» segregats, que crec que això seria un dels salts més qualitatius que podríem fer, i fins i tot que no es pugui construir... Jo diria..., hi ha un punt que a mi em sembla molt interessant: que no es pugui construir o no es pugui fer cap nova ampliació, o que no es pugui fins i tot fer cap remodelació de cap nova infraestructura, sense que hi incloquem aquest tram segregat de la bicicleta.

Per tant, com a usuari de la bicicleta, només puc dir que..., agrair-li que hagi presentat també la moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller*... Los usuarios de la bicicleta no tenemos la más mínima duda de sus beneficios. Desde el punto de vista individual, es práctica, es económica, es buena para la salud y también para nuestro estado de ánimo. Desde el ámbito ecológico, contribuye a hacer una sociedad más sostenible, porque es respetuosa con el medio ambiente, no contamina el aire, ocupa poco espacio y además es silenciosa. Y, en el aspecto socioeconómico, la bicicleta ayuda a pacificar los entornos urbanos y su uso está perfectamente alineado con gran parte de los objetivos de la agenda 2030.

En definitiva, la bicicleta contribuye a combatir el cambio climático, a generar salud y bienestar y a desarrollar servicios de transporte y actividades turísticas sostenibles. Quienes hemos sido usuarios, éramos conscientes desde el principio, desde hace mucho, pero cada vez más los actores sociales y políticos han ido también tomando conciencia. La estrategia catalana de la bicicleta, igual que la estrategia estatal por la bicicleta, son prueba de ello. Y desde Ciudadanos hemos contribuido, siempre desde la sensatez, sin sectarismos y sin apriorismos ideológicos, a favorecer las condiciones para que la bicicleta gane cuota en el conjunto de desplazamientos.

También lo haremos hoy apoyando esta moción, porque si queremos que todos los beneficios que hemos enumerado sigan creciendo debemos impulsar las condiciones que faciliten su uso diario en desplazamientos cortos que permitan complementarlo con el transporte público para las distancias más largas, o también que, por otro lado, se impulse este medio como elemento turístico de ocio o deportivo.

Pero ¿qué significa para nosotros que se faciliten las condiciones para que se facilite ese uso diario? Pues, como usuaria de la bicicleta, les aseguro que impulsar las condiciones que facilitan su uso diario no siempre quiere decir construir carriles bici sin ton ni son. Que, muchas veces, cuando llegas a cruces complejos, pues, o desaparecen u obligan a hacer maniobras imposibles o que hacen perder mucho tiempo. Eso es muy bonito, y los carriles bici, sin duda, ayudan –yo estoy encantada con ellos–, pero cuando se hacen mal no ayudan. Los sustos, el rechazo de los peatones a la bici y, por supuesto, los accidentes son graves consecuencias de esos carriles bici mal diseñados o poco pensados. No en vano, aunque el incremento de los carriles bici está bien valorado por los ciclistas según el cuarto barómetro de la movilidad ciclista en Barcelona y sus accesos, con lo que menos satisfechos están los usuarios de carriles bici es precisamente con el diseño de los cruces.

Tampoco valoran bien –hay más ciclistas que lo rechazan que no que los aprueban– los carriles de doble sentido, determinados carriles de doble sentido, o aquellos que interrumpen el paso de los peatones, por ejemplo, hacia los contenedores de basura. El «vísteme despacio que tengo prisa» a veces es de plena aplicación, y aunque en el tema de la bicicleta no estamos para vestirnos despacio y hay que actuar con determinación, también hay que hacerlo con responsabilidad y no hacer experimentos si queremos que el uso de la bicicleta crezca de una forma consistente y también para todo tipo de públicos.

Como decíamos, las rutas seguras son una de las características que más anima a lanzarse al uso de la bicicleta. Nadie quiere utilizar la bicicleta si se siente en riesgo o en peligro. Pero, aun cuando existen esas rutas, muchas personas no se lanzan al uso diario por otro factor que para nosotros también es muy importante, que es la falta de aparcamientos seguros.

Y con los aparcamientos, pues, pasa un poco lo mismo que decía con los carriles bici; aparcamientos seguros no necesariamente son costosos artilugios que, bueno, parecen grandes artefactos que tienen a menudo poca capacidad y que muchas ve-

ces, justo cuando los necesitas, no funcionan. «Aparcamientos seguros» simplemente quiere decir tener la seguridad de que, si dejas la bici en la calle, cuando bajas por la mañana con prisa para ir al trabajo, la bici va a estar ahí, con su asiento, con sus ruedas y en las mismas condiciones en que la dejamos. Aparcamiento seguro es, por ejemplo, el que tenemos en este Parlament, que son unas pequeñas barritas de hierro, pero tenemos la seguridad de que cuando salimos nuestra bici va a seguir allí.

Cualquier ciclista que viaja por el mundo siente una envidia tremenda cuando ve las bicis aparcadas con esas cadenas tan finitas que parecen de juguete en muchas ciudades y los ciclistas dejan allí la bici tranquila. La seguridad en nuestras ciudades, que muchas veces se desprecia o no se le da la importancia que tiene, también es un gran factor que ayudaría a que más ciclistas usaran la bici como modo de transporte.

La seguridad cuando dejamos nuestra bici sola aparcada y la seguridad también cuando circulamos con ella.

Garantizar la seguridad en las rutas, evitar el «acoso viario» que se dice en la moción o dotar de buena iluminación los carriles bici, pues, por supuesto, es fundamental. Ustedes le llaman a eso «diseñar con perspectiva de género», o eso dicen en uno de sus puntos. Pues, para nosotros, adelante. Nosotros lo llamamos, sencillamente, que se garantice la seguridad para todos.

Ese punto, como adelantaba al principio, lo votaremos a favor, igual que todos los demás.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Té la paraula el diputat no adscrit, Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, vicepresidenta. A ver, yo no tengo nada en contra de la bici, ¿eh? Es decir, yo, a nivel de usuario de movilidad, como cualquier otro, lo que no acabo de entender es eso de llenar nuestras calles de carriles bici, como decía Marina ahora, mal diseñados, que en muchos casos los veo vacíos, que generan graves problemas de siniestralidad, de aparcamiento, de carga y descarga, de tráfico, de contaminación... El papel lo aguanta todo, pero luego la movilidad se complica, se complica realmente en el día a día.

Tampoco entiendo que en una sociedad cada vez con más personas mayores, con una pirámide demográfica absolutamente invertida, la gran estrategia sea la bici. Yo creo que esto..., bueno, pues de aquí a diez, quince o veinte años igual nos damos cuenta de que las personas de setenta u ochenta años tienen más dificultades para moverse en bicicleta.

Estoy en contra también de la demonización continua y sistemática del vehículo, del coche, y estaré en contra de la creación de este chiringuito que se llama «oficina catalana de la bicicleta». Es una cuestión que me parece de aurora boreal. Y también me parece de aurora boreal la perspectiva de género en la bicicleta, que es una cosa que, perdónenme..., en fin, yo no entiendo.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor José Rodríguez Fernández.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, senyora vicepresidenta. Senyor Dalmases, quan jo faig una... –ah, està aquí, que no el veia. Quan faig una visita al Parlament, dic que el faristol és el pitjor lloc del món, perquè tot el que fem de bo fora ho acabem trinxant aquí per intentar crear aquestes picabaralles, de vegades forçades. I crec que no enterbolirà la bona negociació que hem fet de les mocions amb la intervenció que vostè ha fet, perquè

crec que ha banalitzat una mica la moció en si mateixa, però cadascú fa en el faristol el que vol.

També dir una cosa tant als socialistes com a Junts: que sembla que això és molt fàcil de votar, però no és tan cert. Fa cinc anys una moció així no s'hagués aprovat. De fet, hi ha diputats aquí presents que no estan massa d'acord amb tot això de fer molts carrils bus, molts carrils bici, etcètera, perquè treu lloc al cotxe. I, si fem una conversa sincera en un cafè, això ho diuen. Per tant... A més, si parlem dels seus candidats a Barcelona, doncs, canvien molt el discurs que vostè fa aquí.

L'important és que aquesta moció s'aprovarà. És una de les mocions més importants que s'ha aprovat en els darrers anys de la bicicleta, i és un suport del Parlament de Catalunya a una política a favor de la mobilitat activa que ara té una dotació presupostària que abans no tenia i que va molt més enllà d'accions purament governatives, perquè aquest impuls que es dona al Parlament és un suport a un model de mobilitat.

Perquè, com diuen els de VOX, que parlen de llibertat..., la llibertat no és poder anar amb cotxe on tu vulguis, la llibertat és poder tenir dret a la mobilitat. I el que no és garantit per una mobilitat basada només en el cotxe és aquesta llibertat, sobretot, especialment, de les persones més vulnerables, les que tenen menys recursos, els infants i la gent gran.

Així que els hi agraeixo sobretot el suport als grups que ho tiraran endavant, perquè va molt més enllà del que és aquest Govern o aquest partit, perquè és un model de mobilitat sostenible i segura.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la vulneració dels drets i la garantia de l'habitatge per a tota la població

302-00284/13

Passem al vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la vulneració dels drets i la garantia de l'habitatge per a tota la població, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Per exposar-la, té la paraula la diputada Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Bé; gràcies, vicepresidenta. La moció que presentem avui sobre habitatge inclou tot un seguit de propostes concretes, assumibles i aplicables ja. Com dèiem a la interpellació fa un parell de setmanes, el dret a l'habitatge és un dret fonamental. El dret a la propietat no pot estar mai per davant del dret a tenir un sostre, i això no es pot abordar només des de la construcció de nou habitatge ni tampoc des d'un abordatge sectorial.

Si hi ha, per exemple, una comissió interdepartamental per a la sequera o hi va haver una comissió interdepartamental per atendre l'emergència de la guerra d'Ucraïna, perquè s'entenen com a crisis o com a emergències que són, creiem que hi ha d'haver aquesta mirada transversal també per abordar l'emergència en l'habitatge que travessa el país.

Aquestes propostes que portem en aquesta moció són dels àmbits de justícia, de territori, de drets socials i d'igualtat i feminismes, i estan orientades a protegir el dret a l'habitatge davant de l'ofensiva del capital, per prioritzar la vida de les veïnes per davant dels beneficis de les elits.

En aquest sentit, hem presentat propostes, com un informe de males praxis en els jutjats respecte als grans tenidors; un protocol de registre, sanció i reparació cap als greuges que els grans tenidors cometien contra les persones desnonades o en risc de desnonament, amb aquesta demanda de rescabament; també en l'àmbit de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, un protocol de bones pràctiques en aquesta defensa del dret a l'habitatge que inclogui aquest assessorament i assistència legal per a les veïnes desnonades o en risc de desnonament i que es basi principalment en aquesta protecció del dret a l'habitatge i l'assessorament jurídic per part de les administracions, que les veïnes no quedin desprotegides davant dels incompliments dels grans tenidors i fons voltors.

Pel que fa al pla de recuperació d'habitatges, doncs, parlem, evidentment, del cens d'habitatges buits, del suport a altres municipis; efectivament, des del món local es necessita aquest suport cap a totes aquelles persones que estan desplaçades, el que nosaltres anomenem també els «desnonaments invisibles», que són veïns i veïnes que es veuen desplaçades per l'augment dels preus de l'habitatge cap a altres barris i municipis dels que estaven habitant.

També en aquest pla de recuperació d'habitatges parlem de posar en marxa un pla d'expropiació de pisos buits en el termini de sis mesos. I això ho posem perquè sabem que és possible. Sabem que la llei d'habitatge del 2007 permet perfectament fer una expropiació en cas de que no hi hagi aquest ús social, i creiem que és una eina que s'està aplicant o s'està fent servir molt poc precisament pel cost que té per als ajuntaments tot el procés administratiu que requereix provar aquest nou ús social i iniciar els processos administratius que podran permetre aquesta expropiació temporal per ampliar el parc d'habitatge públic.

Els desnonaments invisibles, com diem, sobre les persones desplaçades. I també, des de la part de drets socials, parlem de pobresa energètica, de com accedir a aquestes mesures d'emergència social i, molt especialment, de la protecció a la infància a l'emergència habitacional.

En definitiva, un seguit de mesures que, com deia, són aplicables i són assumibles. I per això també hem transaccionat, com veuen, alguns terminis amb el grup que dona suport al Govern, amb Esquerra Republicana, que han trobat necessari negociar, bé perquè saben que no es poden permetre dir «no» a fer servir les eines vigents un cop estan exposades amb tanta claredat per protegir el dret a l'habitatge o bé perquè saben que si acaba la legislatura abans d'implementar-les quedarà en un brindis al sol. En qualsevol cas, estarem atentes.

En qualsevol cas, insistim que en la guerra contra els voltors, entre els voltors i les veïnes, no hi ha un terme mitjà. Ni els voltors són agents necessaris ni un actor més en el tauler de joc, com estem llegint als comuns aquest matí. Els voltors, ho tornem a dir, vulnereu drets humans. No tenen més interès que espremer-nos fins que ja no quedi res i anar així de mercat en mercat, passant de l'habitatge a serveis socials, per exemple.

Per tant –i ja acabo–, en definitiva el que diem amb aquesta moció és que el dret a l'habitatge, la defensa del dret a l'habitatge, és una decisió política. En la guerra pel dret al sostre, és una qüestió de lleialtats: o les veïnes o els voltors, o la gent o el capital. Després d'aquesta moció, veurem a quina banda se situa cadascú.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Glòria Freixa Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, vicepresidenta. Bé, anem a veure a quina banda estem. En primer lloc, deixi'm dir-li que hi ha una cosa que no pot discutir de cap dels 135 diputats d'aquest Parlament, i és la preocupació per la greu situació de l'habitatge en el nostre país i pels greus problemes que està tenint la gent amb tot això.

Per tant, presentar una moció amb vuit punts i vint-i-nou subpunts, tenint en compte les diferències ideològiques que hi han dins d'aquest Parlament per resoldre aquest problema..., a mi més aviat em sembla que venen a fer un vídeo de la seva campanya municipal que no pas a resoldre els problemes dels ciutadans, perquè és impossible arribar a vint-i-nou punts de consens entre tots.

Tampoc acabem d'entendre de què volen parlar exactament, perquè érem tres juristes analitzant cada un dels punts i realment no acaben d'entendre's molts dels punts que vostès plantegen aquí. Ens parlen de registres de grans tenidors, ens parlen de moltes mesures, de sancions, però fan referència als grans tenidors, no diferenci-en, com en l'última llei –que, a més, vam negociar també amb vostès–, persona física de persona jurídica.

El gran tenidor ha acabat ja al Congrés dels Diputats sent de cinc habitatges, acabarà sent de dos. Acabaran sent vostès mateixos uns grans tenidors. Apliquen les mateixes polítiques als fons voltor, que ara sí que en parlava, però que no en parla en tota la seva moció, dels fons voltor; només parla dels grans tenidors, que acabarem sent, potser, vostè i jo.

Per tant, aplicar les mateixes polítiques absolutament a tots no és de rebut. Li va dir Carme Trilla a la ponència de la llei d'habitatge, on li va dir que això d'anar separant per números i aplicant les mateixes mesures als fons voltor que a les persones físiques, doncs, no era el millor per resoldre el problema de l'habitatge.

Ens parlen d'acompanyament a les persones desnonades. I tant, però no diguin que no hi ha acompanyament, també, perquè n'hi ha. Hi han les meses d'emergència, hi ha Ofideute. És a dir, que d'acompanyament n'hi ha. Si es vol reforçar, per nosaltres, endavant.

Si parlen també de polítiques d'immigració i habitatge..., també deixi'm dir-li que l'Agència de l'Habitatge de Catalunya l'any 2018 va ser convidada al Congrés de Torí per explicar que eren un dels quatre governs que aplicaven millors pràctiques en aquest tipus de polítiques d'habitatge.

I, després, ens parlen dels pisos buits. És clar, si anem a les polítiques..., com, per exemple, els comuns, que arriben, fan el seu registre de pisos buits, anunciant en campanya que en tenien noranta mil a Barcelona i que això seria la gran solució al problema, perquè resulta que eren un onze per cent de l'habitatge... Doncs resulta que ells mateixos han hagut de reconèixer que n'hi havia deu mil i que és un 1,2 per cent de l'habitatge de Barcelona. Per tant, no acabem d'entendre que no busquin la solució real als problemes.

I ens parlen d'expropiació. Si us plau... Bé, jo crec que aquí, evidentment... Bé, no cal seguir. Tanteig i retracte, ens tornen a confondre. Tanteig i retracte. Tots els habitatges procedents d'execucions hipotecàries o segones i altres transmissions ja s'informa a tots els ajuntaments que poden exercir el dret de tanteig i retracte, però ho posen aquí com si fos la gran mesura de la CUP, i no, això ja ho tenim.

Mirin, nosaltres creiem que ja n'hi ha prou d'aquest degoteig de mocions inacabables on realment no es busca la solució al problema. Jo crec que hi han altres maneres de treballar i crec que es tracta de parlar de pressupost i d'aplicació pressupostària en polítiques d'habitatge.

Vostès van demanar 1.000 milions d'euros l'any. Aquest any no hi són, als pressupostos, no hem sentit dir res en aquesta moció. Ahir el conseller va dir que això arribava gairebé a la meitat. Després de mil peticions en aquest faristol demanant els pisos de la Sareb a disposició per fer polítiques d'habitatge públic, tampoc en parlen avui.

Tampoc pregunten quant ens costarà als ciutadans de Catalunya que ara el Govern digui que, ara sí, a un mes de les eleccions, ens donen aquests habitatges. No pregunten res. Ens vindran amb pressupost per arreglar aquests habitatges o ho hauran de pagar també una altra vegada els ciutadans? Bé, són, crec, plantejaments que hi haurien d'haver en la seva moció.

Tampoc ens parlen de què resoluria Catalunya ni empenten per la independència del nostre país fent referència als 250 milions d'euros més que va presentar el senyor Canadell en el pressupost alternatiu, que no ens ajuden mai des d'aquí a denunciar aquest dèficit i aquest espoli fiscal que patim, amb el qual podríem fer les polítiques d'habitatges que es necessiten.

Saben el que cal i ho saben molt bé: cal oferta –oferta–, com a tots els països europeus que no tenen el greu problema que tenim nosaltres. Oferta, i no... Vosaltres veniu aquí i..., bé, anem una mica així com de Robin Hood, sense donar unes respostes reals als problemes de la gent.

Ens calen recursos. Saben que els tindríem si fóssim un país independent i que estem en precari, perquè la inversió no arriba. Per tant, quan vulguin anar seriosament, quan vulguin, ens asseiem, parlem i arribem a acords que resolguin realment la situació del greu problema que tenen els ciutadans del nostre país, que és l'habitatge.

I això passa per oferta, per inversió. I no dic que no hi ajudin determinades mesures, però moltes de les que vostès plantegen aquí ja hi són i les tornen a posar aquí com si fossin idea d'un altre partit. Per tant, nosaltres estarem al costat de garantir el dret d'habitatge sempre que en vulguin parlar seriosament.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Pau Morales i Romero.

Pau Morales i Romero

Bé; gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, conseller... Que avui tornem a parlar d'habitatge en aquest hemicicle no és una casualitat. I a nosaltres mai ens desagrada tornar a treure els debats, tornar-ne a parlar, i ho farem les vegades que faci falta. Fa molts anys que l'habitatge és un tema crucial per al benestar i la qualitat de vida de les persones. I des de les administracions competents –crec que s'ha de reconèixer i és just fer-ho– no s'ha donat prou resposta o suficient resposta a aquesta problemàtica.

Desgraciadament, l'habitatge s'ha convertit en un bé especulatiu per als grans propietaris i inversors immobiliaris, mentre que moltes persones no poden permetre's ni tan sols un lloguer decent. Són les persones joves, les famílies amb pocs recursos, les persones vulnerabilitzades, les que pateixen més aquesta situació. I des d'aquí també volem llançar el missatge de que no deixarem soles aquestes persones, aquestes famílies. Perquè, malgrat ser un dret garantit per la Constitució, alguns dels que es fan dir «constitucionalistes» miren cap a una altra banda quan s'hi ha de posar solució, i, en canvi, prefereixen parlar d'ocupacions i criminalitzar col·lectius vulnerables que..., com deia la nostra companya Vallugera al Congrés fa uns dies, parlen d'ocupes quan en molts casos potser són famílies que no han pogut pagar dues quotes d'hipoteca. I per aquí nosaltres no hi passem.

Però, en canvi, no els trobem mai denunciant les veritables bandes que acumulen immobles, que juguen amb un bé tan preuat com és el sostre de les famílies. I, en aquest sentit, celebrem que s'hagi engegat aquesta setmana la comissió d'investigació que ha impulsat la Candidatura d'Unitat Popular, que hi hem donat suport diversos grups d'aquest Parlament.

Per altra banda, mirin si és problemàtica la qüestió de l'habitatge que ja és la principal preocupació per a la ciutadania en moltes ciutats. Per això també és important que en parlem aquí, i que en parlem més. Com a Barcelona, per exemple, per davant de la inseguretat i la brutícia als carrers.

I, en aquest sentit, agraïm que la diputada Basha porti aquí el que segur que serà també un dels principals temes d'aquesta campanya, perquè no deixa de ser paradoxal que el principal compromís en campanya electoral del 2015 a les municipals de

Barcelona fos resoldre el problema de l'habitatge i vuit anys després no només no s'hagi solucionat, sinó que és la principal preocupació. I una de les raons també és, mal que ens pesi, perquè hem tingut i tenim un estat en contra, un estat que va preferir que el Tribunal Constitucional fes política per sobre d'aquest Parlament i tombés la llei que regulava els preus dels lloguers.

Segur que les municipals tampoc hi tenen res a veure, amb que ara al Partit Socialistes li agafi urgència per resoldre el problema de l'habitatge i ens obsequiï amb tot un conjunt d'anuncis que celebrem, però que vetllarem perquè realment es concretin i siguin tangibles. Malgrat que m'atreviria a dir que, més que urgència habitacional, el Partit Socialistes hi veu urgència electoral; si no, com pot ser que ara els cremi la urgència per la *ley de vivienda* que regula el creixement dels preus dels pisos de lloguer que aquí vam votar en contra i després van enviar al Tribunal Constitucional?

Però no pateixin, sempre que sigui per estar a favor d'avenços, siguin mocions aquí al Parlament, siguin negociacions al front de Madrid o sigui des del Govern de la Generalitat, sempre que sigui per fer avançar en drets la ciutadania, Esquerra Republicana hi serà.

Després de mesos de negociacions, s'ha capgirat de dalt a baix la llei de «vivienda» al Congreso. Hem pogut avançar en garantir un accés digne i assequible a l'habitatge. I és per això que avui podem començar a parlar una altra vegada de regulació dels lloguers, de la prohibició dels desnonaments amb data oberta –que és innegable que és un avenç en el dret a l'habitatge i també en el dret de protesta–, de la prohibició d'augmentar les rendes del lloguer per la via de noves despeses i de la limitació anual de la renda dels contractes.

I s'ha parlat de competències, que nosaltres sempre treballem per defensar i per garantir, però mai estem d'acord que les competències siguin una excusa a l'hora d'aplicar polítiques. Nosaltres volem les competències per tirar endavant totes les polítiques, com ho fa el Govern de la Generalitat de Catalunya, i no ens en deixarem ni una. Aplicar les lleis és un deure dels governs, i aquí el Govern hi està compromès.

Agraïm que es porti aquesta moció. Seguirem batallant aquestes qüestions. Evidentment, estarem atents al compliment. I apostem pel consens social, per les grans majories, per una política d'habitatge que duri en el temps, que serà la més transformadora de totes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Eva Candela López.

Eva Candela Lopez

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputades i diputats. Aquestes darreres setmanes he estat escoltant i reescoltant l'àudio de la interpellació que va haver-hi al darrer Ple i que avui ens ha portat aquesta moció. I l'he escoltat i reescoltat diverses vegades, diputades de la CUP, per intentar entendre el fil argumental que ens proposaven.

La veritat, no entenc que l'exposició i argumentació de la interpellació acabi després amb aquestes propostes. Ho veig com desfasat, perquè moltes o diverses de les propostes que avui estan en aquesta moció ja les hem aprovat per àmplia majoria diverses vegades. I ara..., avui jo ja no sé, la veritat, quins són els terminis ni quan comencen a comptar els terminis de certes coses que s'han de fer.

Mireu, els que venim dels números i de la planificació de projectes plasmem els terminis de quan s'han de fer les coses en un gràfic de Gantt. Així, gràficament, podem veure quin és el camí més llarg, quin és el camí més curt, quin és el camí crític per poder fer les coses a les que ens hem compromès. I sent realistes, sense enga-

nyar-nos, i tenint en compte tots aquells imprevistos que poden sortir quan un està planificant alguna cosa.

Bé, no us avorriré tampoc amb un tema que a mi m'apassiona, però sí que vull dir-vos que, amb tots els terminis sobre el mateix que s'han aprovat en aquest Parlament, jo soc incapaç de dibuixar un gràfic de Gantt i saber quan acabarem fent les coses o no les acabarem fent. I és un tema que potser tots hi hauríem d'anar pensant: a què ens comprometem?, amb quins terminis?, i quan s'acaben aquests terminis?

Però bé, tornem a l'inici, relació entre la interpellació i la moció. Jo arribo a la conclusió que el que ha volgut la CUP és fer ús dels minuts que li pertoqueu en aquest faristol per posar un altaveu en contra de la llei d'habitatge de l'Estat, dient que no és bona, que servirà de ben poca cosa i, a més, acusar Esquerra Republicana de col·laborar amb el Govern de coalició de l'Estat. Això és el que jo penso que es volia.

I crec que no han estudiat amb deteniment la llei i obvien explicar moltíssimes coses perquè no els interessa estudiar-les i explicar-les. No volen reconèixer que és una bona llei, perquè, com que és de l'Estat espanyol i l'Estat és dolent, doncs no els interessa reconèixer aquelles coses que estan bé. Que és millorable, la llei? Segur, com tot. Totes les coses són millorables, però per poder portar polítiques endavant s'ha de negociar, parlar entre diferents i arribar a acords. I aquesta és la política útil, senyors i senyores de la CUP, la política que arriba als ciutadans i a les ciutadanes. I la llei del Govern d'Espanya, recolzada per d'altres grups, emmarca i situa qüestions molt importants pel dret a l'habitatge a tot el territori espanyol.

Mireu, les polítiques surten endavant quan es sumen majories, i aquesta vegada s'han sumat. I les mesures anunciades en qüestió d'habitatge els darrers dies pel president també són molt importants, per a Catalunya i per a Espanya. I, els hi agradi sentir-ho o no els hi agradi, aquesta és la realitat: és una llei important, bona per als ciutadans i ciutadanes, i les mesures són bones i són importants per a tots els ciutadans i les ciutadanes.

I avui nosaltres no volem entrar a discutir cada un dels punts de la moció, perquè pensem que aquest no era el fi d'aquesta interpellació i d'aquesta moció. I, per lo tant, hi votarem en contra. Ja discutirem on haguem de discutir. Si vostès volen poder ser decisius en d'altres coses, obtinguin més vots dels ciutadans i les ciutadanes i obtinguin més representació allà on es decideixen les coses.

Amb la del senyor Morales..., no pensava dir-li res, però..., perquè avui estàvem amics, anàvem pel mateix camí; però Pau, aquí ens hem posat... Aviam, a la contenció del lloguers hi vam votar en contra perquè era inconstitucional. És des del Govern d'Espanya des d'on s'ha de regular, i ara comencem a regular-ho des d'aquesta nova llei del dret a l'habitatge.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. Miren, he leído su oda a la okupación del derecho, del revés, por los lados, y la verdad es que no hay por dónde cogerla. Es un auténtico *llibret d'okupació*, igualito al publicado en su día por Arran pero sin faltas de ortografía.

Su afán por señalar al que le va bien, al trabajador, al que madrega; su obsesión por expropiar, por hacerse con todo aquello que no es suyo, que no se han ganado, solo responde al clásico odio social que desprenden los antisistema, los que pretenden prosperar a costa del trabajo y del esfuerzo de todos.

En su punto de mira no están las personas vulnerables, las que de verdad necesitan esos pisos; su objetivo es destruir el tejido empresarial para que todos seamos

igual de pobres. Son como el agua y el aceite con todo aquello que huele a crecimiento económico. Se centran en la desigualdad en vez de centrarse en la prosperidad que arrastra el trabajo, y el producto de su odio y de su incapacidad para crear es esta moción.

No, no queremos señalar a los grandes tenedores para que estén a merced de sus cachorros y que les apedreen como hacen con nosotros cada vez que ustedes nos apuntan. No, no queremos indicar la localización de los pisos vacíos para que las mafias, a las que sus actitudes benefician, los okupen, dejando en la calle a aquellos que siguen las normas y llevan años esperando una vivienda social. (*Alguns aplaudiments.*) No, tampoco queremos expropiar la propiedad de nadie que ha trabajado para ganársela. Nosotros no somos de robar, porque esto que ustedes proponen se llama «robar». Y no, no creemos que se deba sancionar a nadie por no ofrecer un alquiler social: proveer es responsabilidad de la Administración.

Verán, en su oda a la okupación lo que hacen es eso, fomentarla, favorecerla, incitar a delinquir, a no respetar la propiedad privada, y así lo único que consiguen es anular la iniciativa empresarial en Cataluña, la del constructor, la del inversor, la del comprador. ¿El resultado? Cada vez hay menos pisos para alquilar, cada vez hay menos pisos para comprar, cada vez hay más gente sin vivienda, cada vez cuesta más pagar el alquiler y cada vez menos jóvenes pueden emanciparse.

Desde que gobierna Esquerra Republicana, modulada por ustedes y con el apoyo del PSC, no solo no se han reducido las listas de espera de pisos de protección oficial, sino que la pobreza aumenta a pasos agigantados. La tasa de pobreza infantil severa ha aumentado hasta situarse en el 11,6 por ciento en solo un año. Y también en solo un año los niños y los adolescentes que carecen de una alimentación adecuada para un desarrollo normal han aumentado un punto, de 4,9 en el 2021 a 5,9 en el 2022. Esto es consecuencia de la lamentable gestión del Govern y también de mociones como esta y otras que lo único que hacen es aumentar la pobreza, espantando a los inversores, aumentando la inseguridad jurídica y hundiendo nuestra economía.

Lo cierto es que sus políticas son grandes generadoras de penuria, de hambruna y de desempleo. En VOX lo tenemos claro. Para mejorar el acceso a la vivienda hay que mejorar la economía y el empleo, y eliminar el diez por ciento del ITP que castiga la compraventa, y favorecer el alquiler estable y duradero –y eso se hace con seguridad jurídica– y, por supuesto, favorecer la inversión para la construcción de viviendas de protección oficial.

En cualquier caso, el movimiento se muestra andando. Recuerdo en una entrevista a la señora Reguant, en la que abogaba por okupar las segundas residencias. Señores de la CUP, ¿cuántos de sus diputados son propietarios o copropietarios de más de una vivienda? Ya se lo digo yo: cuatro de ustedes, la mitad de su grupo parlamentario. Así que empiecen por expropiar sus propios bienes o por donarlos (*aplaudiments*) y luego vengan aquí a hablar de dar a los demás (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –y acabo, señora presidente.

Miren, ustedes son unos hipócritas y lo hacen todo igual de mal. Lo mejor que podrían hacer es retirar esta moción y ponerse a trabajar por las personas que de verdad son vulnerables...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Hauria d'anar acabant, diputada...

María Elisa García Fuster

...y necesitan una vivienda, y no remar en la misma dirección que las mafias de okupación.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Jo haig de confessar que el gir argumental de que una moció de la CUP sobre el dret a l'habitatge tingui a veure i sigui responsable de l'augment de la pobresa infantil a Catalunya no me'l veia a venir. Honestament (*aplaudiments*), crec que hauríem de posar-ho a l'anecdolari dels impactes que té allò que debatem en aquest Ple. Però, vaja, cadascú sap on busca les dades i quins informes utilitza per explicar la pobresa infantil a Catalunya. En fi...

Jo crec que estem parlant d'una moció que –ja s'ha dit–, per variar, és una moció que li fa els deures a la Generalitat de Catalunya. I, efectivament, hi ha moltes d'aquestes coses que ja s'han debatut i s'han aprovat en aquest Parlament i que no serveixen massa de gaire. Perquè una de les coses que fem en aquest Parlament és instar la Generalitat de Catalunya a fer coses, coses que s'aproven, coses que es voten i que després queden en paper mullat i no es desenvolupen. I això sí que és una cosa que potser el Govern de la Generalitat de Catalunya hi hauria de pensar una mica, i en concret, ara, el grup que dona suport al Govern. Perquè, clar, moltes paraules i molt parlar de nou model i molt prometre habitatges ara, de cop i volta, que en faran deu mil, quan no han fet pràcticament res en els últims anys..., ens agradaria saber exactament com ho pensen fer.

Però és que moltes de les coses que estan aquí ja estan a les lleis catalanes de fa temps i ja es podrien haver fet. El tema de grans tenidors..., fa molt de temps que en parlem. El tema del registre de grans tenidors ja fa molt de temps que hauria d'estar en marxa. Ho hem posat a l'acord de pressupostos d'aquest any, que abans de que acabi aquest any tinguem el registre de grans tenidors. També li haig de dir que l'inici del text que proposava el Govern era «iniciar els tràmits per fer possible el registre de grans tenidors al llarg d'aquest any». És a dir, vam aconseguir acordar que iniciem els tràmits –i els acabem, si pot ser– aquest any, perquè, si és per la voluntat i per la iniciativa del Govern, poc.

Perquè l'habitatge segueix sent un problema, efectivament, vuit anys després del 2015, que deia el diputat Pau Morales. Però és que potser la Generalitat de Catalunya hi té una miqueta a veure, en per què l'habitatge segueix sent un problema a Catalunya, perquè recordem que unes quantes competències hi té i que ha tingut eines legislatives per aplicar i per desplegar. Com, per exemple –i ho hem dit molt–, el registre de grans tenidors, però també en el tema de pisos buits, que no són la solució, no són l'única solució, efectivament, perquè molts dels que estan buits no estan en bones condicions d'habitabilitat. I en això també hi hem d'intentar aprofundir una miqueta, quan fem les anàlisis. Un pis buit no és sinònim d'un pis disponible per posar-se en lloguer social al dia següent. N'hi han molts d'ells que estan en mal estat, que requereixen una forta inversió per a rehabilitació.

I això, per exemple, ens passarà molt amb els habitatges de la Sareb que ara el president Pedro Sánchez anuncia a bombo i *platillo*, que haurem de fer un estudi exactament per saber en quines condicions estan. I, de fet, tenim una ponència de llei on ja estan venint molts regidors i regidores a explicar-nos quines són les dificultats per disposar dels habitatges de la Sareb.

Perquè alguna de les qüestions que els hi donen aquí..., és que són molt clares: treballar amb els jutjats l'aplicació de la llei que fa obligatori oferir un lloguer social. «En sèrio» no se'ls hi havia acudit abans, que podien fer totes aquestes coses que els hi posa la CUP en una moció i que votaran a favor? Doncs si se'ls hi ha acudit, per què no les han fet? Per què no les han fet? Perquè un dels grans problemes que tenim és que la llei no s'aplica des dels jutjats, perquè, a més a més, es desconeix. Perquè ho desconeixen també procuradors, assessors judicials i advocats i advocades, des-

coneixen aquesta obligatorietat. Per tant, gairebé dos anys després de tenir aquesta llei encara no s'utilitza.

El tema de mediació en desnonaments i acompanyar les famílies desnonades. No, no es fa. No hi ha un acompanyament. La majoria de l'acompanyament que reben les famílies que estan sent desnonades és la presència de la Brimo i de l'ARRO a la porta de casa seva. No hi ha ningú que els acompanyi que no sigui des del Departament d'Interior. I no estem demanant un acompanyament policial ni una mediació policial; estem demanant que s'activin mecanismes efectius per evitar el desnonament. I un és obligar el lloguer social i un altre és aconseguir que el programa Reallotgem funcioni d'una vegada per totes, perquè un programa que pot ser una bona idea, com que no s'implementa fins que no hi ha una ordre de desnonament ja sobre la taula..., moltes vegades el petit tenidor que podria acollir-se a aquest programa, doncs, ja està molt cansat, vol treure's el problema de sobre i no accepta el Reallotgem.

I sí que voldria dir una cosa sobre el tema dels fons d'inversió que s'ha comentat. L'Ajuntament de Barcelona ha posat més de quaranta-quatre sancions a fons d'inversió per no complir amb la llei –de més de 3 milions d'euros– i tenim regidors i regidores encausades. Però nosaltres sí que creiem que els fons d'inversió, mentre hi siguin, han de ser corresponsables i responsabilitzar-se del mal que han causat. I això treballem-ho amb ells, perquè si no se'n responsabilitzen, també..., no pot ser que només les arquitectes públiques es facin càrrec d'allò que ells han fet malament.

Per tant, sí, el Marc Serra, la Lucía Martín i la mateixa Ada Colau estan encausades. I quan diuen que els fons d'inversió són responsables i que han de ser part de la solució es diu en aquest sentit, perquè no val només enriquir-s'hi, amb la ciutat de Barcelona.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller*... El acceso a la vivienda, que debería ser un trámite ilusionante dentro del proyecto de vida de todos y cada uno de nosotros, se ha convertido para la inmensa mayoría de la ciudadanía en la primera dificultad a la hora de desarrollar sus planes.

Para los más afortunados, la vivienda absorbe la mayor parte de sus ingresos, pero cada vez son más los que ni destinando la práctica totalidad de su sueldo a ello pueden acceder a una vivienda para ellos o para sus familias. Si no encuentran apoyo en familiares –como ocurre con los jóvenes, que cada vez son menos jóvenes cuando abandonan el domicilio de sus padres– o no recorren a situaciones creativas que no siempre son deseables, pueden encontrarse directamente en la calle o requerir la ayuda de las administraciones para tener un alojamiento básico.

En Cataluña existe una ley, que es la Ley 18/2007, del derecho a la vivienda. Hace más de quince años que se aprobó esta ley, y establecía que en veinte años se tenía que llegar al objetivo del quince por ciento del parque de vivienda de uso social. Y ¿qué se ha hecho? Llevamos dos tercios..., no –perdón–, tres cuartos de esos veinte años y no se ha hecho prácticamente nada. Seguimos en torno al dos por ciento, y nada hace pensar que vayamos a cumplir el objetivo ni la obligación legal que nosotros mismos en este Parlamento nos hemos impuesto.

Desde esa ley ha habido otras leyes. En la mayoría de los casos, he de decir que eran leyes más para distraer la atención que para otra cosa; leyes que generaban inseguridad jurídica, que paralizaban la actividad o que directamente confrontaban con leyes o competencias nacionales para tener una excusa de culpar a otro.

Porque lo suyo es teatro, palabrería; buscan la confrontación, pero no hacen nada. Políticas de verdad, de las que consisten en poner dinero público, ninguna. Nadie, absolutamente nadie, impide a este Govern destinar a ampliar el parque de vivienda sostenible 1.000 millones de euros al año. Esa es la cifra que nosotros llevamos reclamando año tras año en cada tramitación presupuestaria. Y es perfectamente asumible, pero claramente tienen otras prioridades.

Y mientras, como digo, tienen que intentar distraer al personal: cuando no es hablando de los malvados propietarios es con el perverso Estado español, que anula artículos de sus leyes por motivos tan perversos como garantizar que se respeten los derechos que la Constitución consagra para todos los ciudadanos.

Así que el Govern estará encantado con una moción como la que hoy nos trae la CUP, que de una forma totalmente desenfocada lo que le pide al Govern es que se centre precisamente en los malvados propietarios y, como novedad, esta vez también en los malvados jueces.

Nosotros empezamos a mirar la moción con cariño, porque la vivienda es un tema que nos preocupa, pero es que no hay por dónde cogerla. Si a alguno de los apartados se le podría conceder por su literal el beneficio de la duda dentro del contexto del conjunto de esta moción, por nuestra parte no queda otra que rechazarlo.

Desde Ciudadanos en el debate de la vivienda siempre hemos rechazado alimentar el marco mental de que el propietario es poco menos que un demonio con cuernos y rabo. Muy al contrario, en España tenemos un parque de vivienda que mayoritariamente está en manos de particulares que, si tienen más de una vivienda, a menudo no es porque han querido especular con ella. En una gran parte de los casos, sencillamente lo que ha ocurrido es que ese propietario, tras mucho esfuerzo, ha podido progresar y, al cambiarse a un piso mejor que el que tenía inicialmente, ha decidido poner su vivienda disponible para quien quiera optar por el alquiler. No hay inquilinos si no hay arrendadores, igual que no hay trabajadores asalariados si no hay un empresario que pague su sueldo.

Esos propietarios y otros en circunstancias muy diversas requieren de seguridad jurídica y de garantías si queremos que el parque de viviendas no solo se movilece, sino que también se cuide, que es precisamente lo que necesitan quienes quieren optar por el alquiler.

Las políticas que van en esa línea de dar seguridad jurídica y garantías son las que nosotros defendemos, y como esta moción va precisamente en la línea contraria no la apoyaremos. No vamos a alimentar, apoyando ningún punto de esta moción, un relato que criminaliza al propietario, pero mucho menos vamos a apoyar una moción que encima pretende acusar a los jueces.

Cogimos esta moción, como le decía, como todas las que hablan de cuestiones que para nosotros son importantes como la vivienda, con espíritu constructivo, pero lo más constructivo que podemos hacer con ella es rechazarla con todas nuestras fuerzas. No queremos ningún informe de irregularidades de ningún juzgado, porque confiamos mil veces más en los jueces que en ustedes o en quien este Govern pudiera poner a redactar ese informe, pero sobre todo porque no creemos que esos jueces, que tantas veces han sido los únicos garantes del estado de derecho en Cataluña, tengan que aguantar sus tonterías ni las de nadie.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit..., té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, vicepresidenta. No se me ocurre forma más estúpida de resolver el problema de la vivienda en Cataluña que demonizando a quien las tiene, a quien las alquila, al que las construye y al que las vende. Así es complicado resolver el problema de la vivienda en Cataluña.

Tampoco ayuda criminalizar al libre mercado, a la propiedad privada, al sistema judicial, a la policía y a los bancos, que precisamente financian la compra de vivienda. El noventa y largo por ciento de la población va al banco para financiar la compra de vivienda.

Tampoco reírles las gracias a los okupas, destrozar la seguridad jurídica, el intervencionismo asfixiante, espantar inversores... O importar el «exprópiese» venezolano tampoco me parece que sea el camino.

No votaré ni una sola coma de esta moción de la CUP.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, vicepresidenta. Bé, superràpid. Ha sigut fantàstic sentir-los a tots, perquè ha quedat claríssim a quina banda està cadascú, que és el que també pretenia aquesta moció.

La diputada de Junts: la diferència entre fons voltors i grans tenidors és necessària i es podrà fer a partir d'aquest cens de grans tenidors. Reforçar l'acompanyament que vostè diu que hi ha implica ampliar-lo a la gent que ara mateix no té accés a aquest acompanyament. Que ja sé que li costa veure aquesta gent que queda expulsada i exclosa dels recursos, que és la gent que no té la situació administrativa regulada, la gent que no té aquesta documentació que es demana per accedir a aquests serveis... És normal que no la vegi, però no passa res –no passa res.

Sobre el consens: fa setmanes que els hi vam proposar tornar a entrar la llei de contenció de rendes, eh? També esperem una resposta des de fa setmanes, per allò del consens.

Partit Socialistes: certs punts ja aprovats... No entenen el fil de la proposta. És normal. És normal que el PSC de Batlle, el PSC del racista de Batlle, el PSC de la trànsfuga de Lienas, el PSC de l'homòfob de l'Illa, no entengui de drets humans, no? (*Remor de veus.*) Per tant, és absolutament normal que no entenguin el sentit de defensar el dret a l'habitatge com un dret humà que és. (*Persisteix la remor de veus.*)

Per una altra banda, la companya dels comuns: efectivament, confrontar és la via –confrontar és la via. I aquestes querelles estan molt ben posades, i creiem precisament que aquest és el camí, la confrontació cap als fons voltors. I no entenem compatible aquesta estesa de mà per una altra banda. Simplement, la puntualització és aquesta.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments i remor de veus. Raúl Moreno Montaña demana per parlar.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, sí. Em demana la paraula?

Raúl Moreno Montaña

(*L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) Miri...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Digui.

Raúl Moreno Montaña

...el nostre grup parlamentari ahir i avui ha rebut algunes consideracions que no..., ni molt menys estan d'acord amb el nostre projecte polític, sinó que, a més a més, ataquen directament algunes diputades, com ha fet en aquests moments la se-

nyora Changue. Demano que la senyora Changue retiri les acusacions de trànsfuga que ha fet a la nostra diputada Gemma Lienas. I d'homòfoba ahir.

(Remor de veus.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Senyora Changue, té una petició de retirada de paraules.

Basha Changue Canalejo

Aprofito la paraula per afegir-hi Marlaska, que me l'havia deixat en aquesta descripció.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

No, té una...

Basha Changue Canalejo

I no retiro absolutament..., i m'hi refermo: que surti en negreta, si us plau, a l'acta de la sessió.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Constarà en acta –la seva intervenció i la seva intervenció.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels boscos en l'actual escenari de sequera

302-00280/13

Continuem amb el vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels boscos en l'actual escenari de sequera, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula la diputada Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats, en el passat Ple interpellàvem... –presidenta, el temps; gràcies–, en el passat Ple interpellàvem la consellera sobre la situació dels boscos en l'escenari de sequera en el que vivim –avui sembla que la consellera no ens pot acompanyar... En aquella interpellació ja dèiem que els boscos són un dels grans temes del país. Dèiem que la seva superfície va incrementant-se any rere any i que la seva situació, degut a la falta de gestió i al canvi climàtic, és cada vegada pitjor quant a la resistència davant de les plagues i també davant del perill d'incendi.

Fins aquí, de fet, és el mateix que vam plantejar ja fa mesos, quan ja posàvem el tema de les masses forestals de Catalunya sobre la taula. Però en aquest moment hem de fer un pas més, un pas obligat per la situació de sequera greu que vivim a Catalunya. La sequera afecta de manera important els boscos, i el panorama que es presenta en els propers mesos si no plou en quantitats suficients realment pot ser desastrós: un bosc extremadament sec, arbres malalts i morts, gran càrrega de fusta, masses boscoses i interconnectades, escenari ideal per a un gran incendi forestal. Per tant, davant d'això s'han de prendre accions concretes i efectives.

Sabem que la millor eina per lluitar contra els grans incendis forestals és que la terra estigui cultivada i que es faci una bona gestió forestal, però és un absurd, si m'ho permeten, apellar a aquestes eines en aquest moment. Ja sabem que les hem de potenciar i que hem d'actuar, però a l'escenari temporal, perquè aquestes eines siguin efectives..., és diferent el que necessitem prevenir en un incendi de gran magnitud com el que ens pot afectar.

De fet, en la compareixença conjunta del conseller d'Interior i de la consellera d'Acció Climàtica –que al final ha arribat–, la consellera ens deia, a l'acabar la seva intervenció, que davant la situació de sequera caldrà prendre decisions extraordinàries i caldrà buscar la coordinació màxima de tots els agents. I ens en vam alegrar, d'aquest anunci. Ara bé, quan li vam preguntar en què consistirien aquestes accions extraordinàries o aquesta coordinació, doncs, no ens va donar cap resposta en aquest sentit, cap concreció.

El nostre grup porta avui una moció amb mesures concretes i extraordinàries davant d'una situació extraordinària. I, en aquest sentit, plantegem la coordinació i l'aplicació urgent i extraordinària dels diferents plans de prevenció d'incendis forestals, el pla de gestió de districte de conca fluvial de Catalunya i els instruments de gestió forestal.

També proposem la creació d'una comissió d'emergència per a la prevenció d'incendis forestals, una comissió que ha de sumar, per una banda, representants del Departament d'Acció Climàtica –els que corresponguin, però creiem que especialment del Centre de la Propietat Forestal–, els del Departament d'Interior, però també representants de la propietat pública i privada i també experts del Centre de Tecnologia Forestal. Aquest ha de ser un instrument de presa de decisions complexes i que poden suposar afectació de drets a propietaris forestals, i per això cal que les seves decisions siguin preses des del màxim coneixement i des del màxim consens.

I d'aquí la importància de la seva composició, perquè també hem de buscar que les mesures acordades a realitzar –que, com deia, són excepcionals– siguin ben acollides per tothom, però especialment per la propietat forestal pública i privada. Al nostre entendre, aquesta comissió hauria de tenir una sèrie de funcions: des de l'aprovació dels plans de prevenció i lluita contra els incendis a promoure actuacions silvícoles d'acord amb els diferents plans i eines de gestió forestal a través de combustible forestal, a actuacions en les vies per accedir a les àrees forestals, a compatibilitzar i regular els aprofitaments i transformacions de les forests i les zones agràries confrontants per evitar incendis, regular la coordinació entre administracions i establir les condicions per a la protecció dels assentaments rurals respecte als incendis forestals, entre d'altres.

Per tant, tenim el qui ha d'actuar, el que pot fer, i ens queda el com. I és evident, com deia abans, que davant de decisions excepcionals també necessitem mecanismes excepcionals i transitoris. I, així, plantegem que es declari d'interès públic el conjunt d'actuacions que ordeni la comissió. També justificar la necessitat d'aplicar la tramitació d'emergència als contractes que s'hagin de fer en el marc dels acords que adopti la comissió per atendre les necessitats derivades de la implantació de mesures de prevenció d'incendis. Establir una servitud forçosa per accedir als terrenys inclosos en les actuacions que ordeni la comissió i fer-hi els treballs necessaris, i que l'ACA faciliti, en el termini d'un mes des de la creació de la comissió, una cartografia detallada i de la informació sobre les zones considerades com a estratègiques per a la captació i el subministrament d'aigua, capçaleres i zones d'influència de captacions aptes per al consum humà.

Per tant, plantegem mesures excepcionals per a un moment excepcional. Segur que tots i totes compartim la importància de preservar els nostres boscos davant dels grans incendis i també de garantir la seguretat de pobles, masies i urbanitzacions situades al mig de l'entorn forestal. I, per fer-ho, quan s'acumulen les condicions que eleven el perill d'un gran incendi contra el que difícilment es pot lluitar extingint-lo, cal actuar de manera ràpida i ferma per prevenir-lo. No siguem reactius: avancem, avancem-nos i actuem.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas... Los incendios forestales son en Cataluña, como en el resto de España y también en los países del sur de Europa, un fenómeno enormemente destructivo para las personas, sus bienes y su medioambiente. No es un drama que asole únicamente a nuestra comunidad autónoma.

La superficie forestal de España supone más de la mitad de su territorio, unos 27 millones de hectáreas de bosque. De estos bosques, que presentan una enorme variedad según la zona del país en la que se encuentren, cada año suelen quemarse decenas o incluso cientos de miles de hectáreas, algo que desde los años sesenta ha supuesto un total de 8 millones de hectáreas quemadas. Eso significa que casi el treinta por ciento de los bosques españoles ha ardido en los últimos cincuenta años.

Este enorme riesgo natural, como tantos otros, se ve agravado en gran medida por la situación actual de cambio climático. El progresivo aumento de las temperaturas y la duración de las condiciones meteorológicas propias del verano –temperatura, sequedad, etcétera– incrementan el riesgo de incendios hasta cotas nunca vistas. Hemos llegado a ver, en los últimos episodios de fuego, incendios conocidos como «de sexta generación» –recientemente, muy cerca de aquí.

Estos fenómenos, que hasta ahora solo se habían visto en zonas áridas de Oriente Medio, Australia o Estados Unidos, generan enormes fuegos forestales que destacan por una agresividad extrema en conjunción con una meteorología adversa como la que propician las condiciones que mencionábamos. Estos incendios de sexta generación suponen un terrible desafío para los servicios de extinción, ya que son eventos capaces de modificar las condiciones meteorológicas de su entorno, haciendo mucho más difícil su control o su extinción.

A pesar de ser un drama compartido, hay una enorme diferencia en la gravedad y las consecuencias de los fuegos en función de cómo se haya actuado previamente para minimizar los riesgos o una vez se ha producido el incendio para sofocarlo. Porque, si bien la frecuencia y la gravedad de los incendios han aumentado, y previsiblemente lo seguirán haciendo por la influencia del cambio climático, también es cierto que las técnicas y los recursos destinados a la prevención, extinción y reforestación han mejorado considerablemente. Y hay mucho que se puede hacer aquí en Cataluña por mejorar, especialmente en lo referente a la dotación del personal, tanto en recursos como económica, en emergencias, y también en relación con las estrategias de prevención y reforestación.

Por otro lado, resulta especialmente lamentable el porcentaje de incendios originados por la actividad humana, tanto de forma imprudente como intencionada, porque, aunque los incendios pueden originarse de forma natural, en España y en el resto del mundo un porcentaje muy elevado de ellos tienen causa en la actividad humana.

Las sanciones previstas para esta peligrosísima conducta son actualmente insuficientes, especialmente teniendo en cuenta que la mayoría de los incendios se producen todavía de forma intencionada. Las penas, de uno a cinco años, no están sirviendo para disuadir de cometer estos deplorables actos que suponen un grave riesgo no solo para nuestro patrimonio natural, sino también para la integridad física de las personas y, en particular, del personal de los servicios de extinción de incendios.

Por ello, nuestro grupo parlamentario, el Grupo Parlamentario de Ciudadanos en el Congreso, puso ya sobre la mesa la necesaria revisión de estas sanciones y penas para asegurar que cumplen con su cometido y disuaden a determinados individuos

de llevar a cabo estas conductas. Esperamos que el Partido Socialistas, igual que exige al Govern actual, haga también lo que está en su mano para, a nivel nacional, frenar este drama.

Por último, en cuanto a otras acciones dirigidas a evitar incendios forestales, las soluciones no pasan meramente por repoblar por un lado mientras que los bosques arden por el otro, sino por realizar una planificación preventiva constante que, además, será generadora de empleo en el medio rural.

El sector forestal tiene una gran importancia socioeconómica por sus múltiples aprovechamientos, que son la base de la ganadería extensiva y un recurso fundamental para la soberanía alimentaria, además de ser clave para el ciclo hidrológico y la biodiversidad. Sin embargo, el medio rural, que es el que actualmente sostiene el mantenimiento de bosques y montes, se encuentra ante un panorama desolador que no hace sino dificultar enormemente una adecuada labor de prevención de incendios continuada y sostenible.

Muchas veces las leyes, vistas y redactadas desde despachos y con un desconocimiento total de la realidad de nuestro mundo rural, han pretendido venderse como sostenibles cuando lo único que han hecho es precisamente dificultar la sostenibilidad de nuestros bosques y entornos rurales. La España vaciada y el reto demográfico son conceptos repetidos y justamente utilizados para reclamar infraestructuras y servicios que se necesitan en el mundo rural. Sin embargo, también tienen un efecto directo sobre el drama de los incendios forestales, ya que un bosque bien cuidado y mantenido necesita de gente que pueda vivir en sus cercanías.

Escuchémoslos más, molestémosles menos y garanticemos entre todos, de su mano, avanzar y no retroceder en el mantenimiento de nuestros bosques y la prevención de incendios.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Jaume Butinyà i Sitjà.

Jaume Butinyà i Sitjà

Gràcies, vicepresidenta. Mirin, una de les funcions del Govern d'un país és l'ordenació i la gestió del seu territori per aprofitar-ne tant com pugui els recursos i preservar-ne els valors naturals i paisatgístics. Una de les claus per tenir èxit en aquest aspecte és la prevenció de riscos naturals i/o antròpics, així com la mitigació de les conseqüències en cas d'una emergència. En el cas dels boscos i espais rurals, en són un bon exemple.

Estem d'acord que la no gestió o no cura d'aquests espais, combinada amb les conseqüències del canvi climàtic –l'augment de temperatures i episodis cada cop més sovintejats de sequera–, són una mala combinació. És amb aquest objectiu que recentment s'ha constituït en aquest Parlament la Comissió d'Estudi de la Prevenció i la Gestió dels Incendis Forestals. Una comissió per acordar més i millors recursos, polítiques i actuacions de gestió forestal amb dos grans objectius: un, la conservació d'aquests espais, i dos, garantir la seguretat de les persones i d'aquests espais. En definitiva, evitar els incendis al bosc.

És per això que ens hagués agradat i potser hagués estat més coherent que una moció com aquesta fos el resultat de les conclusions del treball d'aquesta comissió.

La moció, en definitiva, té dos parts. Una primera que planteja la necessitat de coordinació entre departaments i els diversos agents públics i privats del sector per planificar i gestionar els boscos, per prevenir els incendis forestals, en definitiva, i així establir mecanismes per agilitzar tots els tràmits necessaris a l'hora d'aplicar els diferents plans. En això hi estem d'acord. De fet, això ja és força així: el Departament d'Acció Climàtica i el d'Interior estan plenament coordinats en aquest aspecte. Les polítiques de planificació i prevenció són, a mitjà i a llarg termini, resultat d'un

procés d'anàlisi i d'aplicació d'actuacions estratègiques. I és en aquest sentit que es treballa des del Govern. És cert que tot és millorable, i això és el que pretén la comissió d'estudi recentment constituïda.

El que no compartim d'aquesta moció és que s'hi plantegin o que s'aprofiti per plantejar-hi urgències, que potser serien motiu d'una altra moció. No compartim, per exemple, que en aquesta moció s'hagi de proposar l'ampliació de la partida pressupostària per subvencionar les franges de protecció perimetral. Recordo que fa uns dies la consellera Jordà, en comissió, ens deia que això ja, de fet, és així.

Per exemple, tampoc estariem d'acord en que sigui motiu d'aquesta moció la proposta d'emplenar els punts d'aigua per a l'extinció d'un incendi en cas necessari. Aquesta tasca és una tasca prevista pels serveis d'extinció d'incendi i cada any abans de l'inici de la campanya forestal ja és així.

També, per exemple, es parla de com obtenir aigua per a aquests punts a través d'indicació de l'Agència Catalana de l'Aigua. I, a més a més, parla d'aigua potable. Recordo que per a l'extinció no cal que sigui potable, podria provenir d'una depuradora, per exemple.

En definitiva, avui els focs ja no s'extingeixen només perseguint el front i apagant-ne les flames. Avui els incendis s'apaguen amb estratègia i planificació.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades, molt bon dia. El debat de la sequera no ens ha de fer oblidar que porta aparellat un altre gran problema: el risc d'incendis forestals. Des de Junts per Catalunya considerem que són dos temes que s'han de tractar en paral·lel i, per tant, agraïm que avui es porti a debat aquesta moció.

També volem deixar clar que la sequera no és l'única conseqüència de que totes les previsions ens indiquin que tindrem una campanya d'incendis forestals molt dura. Personalment, m'agrada molt l'expressió de que els focs s'apaguen a l'hivern, i me la crec. I aquí llanço una idea: potser ens hauríem de plantejar que durant l'any hi hagi dos campanyes que siguin consecutives: la campanya de prevenció d'incendis i la campanya d'incendis, que és la que ja tots coneixem, perquè així ens assegurarem que no només ens recordem dels incendis quan se'ns està cremant el país. Del 30 de setembre al juny de l'any següent es pot fer molta feina.

A Junts per Catalunya creiem que la creació d'aquesta comissió urgent serà una bona eina per ajudar en aquesta doble campanya. Avanço que donarem suport a la totalitat de la moció.

Cal que s'activin tots els plans de prevenció d'incendis, i considerem molt necessària la creació urgent d'una comissió d'emergència entre el Govern i la resta d'agents implicats, com poden ser els propietaris forestals públics i privats i el Centre de Tecnologia Forestal de Catalunya. Avançar-se sempre és guanyar.

Reconeixem que els terminis de la moció són ambiciosos, però és que la situació ho requereix. Agraïm la transacció amb el grup proponent de canviar el nom de la comissió. Considerem que la comissió no només s'havia de dir «de prevenció d'incendis», sinó també «d'abastament d'aigua», com a recurs escàs però indispensable per poder fer front a una actuació ràpida i eficaç.

I aquí deixeu-me que faci un petit incís: cal fer molta pedagogia sobre com s'aconsegueix extingir un incendi –el diputat Butinyà també hi feia referència–, perquè els focs no només s'apaguen amb aigua. Hi ha altres mecanismes que, per desconeixement, poden provocar situacions tenses entre els equips d'extinció i les

persones afectades. El foc també s'apaga amb foc, per exemple, i cal confiar sempre en la bona feina que fan els bombers.

Cal explicar també bé a la societat que els recursos són finits; que si no plou, els incendis que veurem seran molt més violents, i que la simultaneïtat farà que s'hagi de prioritzar. Sona cruent, però cal explicar la realitat que estem vivint. I l'any passat, el mes de juny, ja en vam tenir una prova. Caldrà prioritzar i potser vigilar certs incendis però deixar que cremin per optimitzar intervencions. I això que aquí, en fred, té tota la lògica del món costa molt d'entendre quan el que s'està cremant és el teu territori.

Les franges de protecció perimetral dels municipis són vitals. Agraïm que s'hagi incorporat al text la nostra esmena, on demanem que es creï un fons extraordinari d'ajuts directes als ajuntaments per fer aquestes franges de protecció. Ja hi ha una línia d'ajuts, és cert, i s'ha doblat, també és cert, però no és suficient. I els hi posaré un exemple que està passant: si un municipi està envoltat en un vuitanta per cent de massa forestal i només l'ajuda dona per fer una franja d'un deu o un vint per cent, es perden el sentit i l'eficàcia de l'ajuda, perquè a l'hora de la veritat no estem salvant res més que l'aparença d'un bon govern que no existeix.

Des de Junts per Catalunya considerem vital que el Govern ompli tots els punts d'aigua públics del país en quinze dies –ho repeteixo, els terminis són ambiciosos. Molts són de titularitat municipal. I aquí permeti'm que el corregeixi, perquè ho hem viscut a nivell municipal, que a vegades són els ajuntaments els responsables d'omplir aquests punts d'aigua i molts no en poden assumir els costos i a data d'avui estan buits.

El departament té controlats quins punts d'aigua estan plens? Saben a quins punts poden carregar els bombers? Jo crec que no. Vostès decideixen si els volen omplir amb aigua de buidatge de piscines, si hi insten els ajuntaments i després n'assumeixen el cost o si contracten directament camions cisterna per omplir-los, però han d'estar plens com a garantia de resposta eficaç davant d'un incendi.

Per anar acabant, vull agrair la bona feina dels bombers i de la resta de cossos que col·laboren en l'extinció d'incendis, perquè han fet molt bé una feina que justament és la que menys es veu, la d'adaptar-se i avançar-se a les noves tipologies d'incendis.

Des de Junts per Catalunya sempre estarem al servei del país. Ho vam exemplificar el dimarts amb el decret de sequera i avui en aquesta moció. Salvaguardar els nostres boscos és una prioritat de país, perquè ens hi va el futur.

Acabo desitjant que plogui aviat i que plogui bé, perquè el matís és important, i que, malgrat les previsions, tinguem una campanya d'incendis tranquil·la, perquè l'èxit serà sempre que els bombers surtin com menys millor.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula el Grup Parlamentari de VOX, el senyor Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias. *Consellera*, diputados... Los incendios forestales constituyen la mayor amenaza para la conservación de nuestro patrimonio natural y, de forma específica, de nuestros recursos forestales y de la biodiversidad. A lo largo de cuarenta años nuestra región ha sufrido escasas o nulas políticas forestales, y en esta legislatura seguimos con más de lo mismo.

Hoy, lamentablemente, carecemos de inversiones para el mantenimiento, protección y saneamiento de nuestra masa forestal; carecemos de gestión de los terrenos forestales; carecemos de apoyo a la industria forestal, y carecemos de un plan de política forestal en nuestra región.

En la pasada comisión de la CARPAMN, la señora Jordà reconoció que llevamos cuarenta años de abandono en el mundo rural, pero que hay que mirar hacia delante. Pues vamos a hacer un ejercicio y miraremos hacia adelante. En el año 2018 era consejera de Agricultura, Ganadería y Pesca, y en el año 2019 el Tribunal Supremo anuló el plan de política forestal 2014-2024 impugnado por sus amigos, los «ecologistas». En octubre de 2022 la consejera de Acción Climática anunció en el Pleno que para el primer semestre de 2023 tendríamos el plan general de política forestal. Más de cuatro años para un plan... La verdad es que tenemos un gobierno perezoso e incompetente que ha abandonado el medio rural y ha eliminado la cultura forestal profesional.

Desde VOX lo tenemos claro: la prevención de incendios pasa por la defensa del conservacionismo y del cuidado de nuestro sector forestal, más aún en nuestra región, en que el cuarenta y dos por ciento de la superficie es bosque y no se aprovecha ni el veinticinco por ciento.

Los planes forestales, entre otros, tienen el objetivo de regular la explotación industrial o la explotación del sotobosque para convertirlo en biomasa, una fuente de energía limpia y que además sirve para limpiar los bosques. La conservación del bosque pasa por su gestión. Por eso es esencial disponer de un plan general de política forestal. Eso sí, todo ello, bajo el paraguas de una única ley de montes nacional.

En cuanto a las iniciativas que nos presenta hoy la muletilla del Gobierno, se puede aprobar la coordinación de los diferentes planes y la creación de una comisión de emergencia, pero si no se cubren las necesidades humanas y materiales de nuestros bomberos y agentes rurales realizando inversiones en nuevas infraestructuras, en el mantenimiento preventivo, en suministro de materiales, vestuario, equipamiento, y no se establecen normativas más eficaces para la prevención y extinción de los incendios, es imposible afrontar una campaña de incendios como la del año 2022, la peor desde 2012, o la que tendremos este año, que en el primer trimestre llevamos más de ciento veinte incendios forestales.

Desde VOX vimos rápido el problema. Por eso en el año 2021 presenté varias iniciativas con medidas para la prevención de incendios, para incrementar el número de agentes rurales y sobre la defensa del sector forestal, cosa que no hicieron ni la izquierda ni el separatismo; estaban más preocupados en preparar el pacto *antifeixista* de la mentira, que, por cierto, no les servirá de nada –como siempre, ustedes perdiendo el tiempo.

Los socialistas y sus socios, los separatistas, siempre van tarde o simplemente no llegan. Pero, si les soy sincero, mejor que no lleguen, y, si llegan, mejor que se vayan. Mejor que se vayan, porque todo lo que tocan lo rompen. Lo único que saben hacer es arrodillarse ante las élites globalistas y su agenda 2030, la agenda que está arruinando a todos los españoles.

Socialistas y separatistas, lo que decía, son lo mismo, son ustedes iguales. Les voy a poner un ejemplo: son el mismo perro con el mismo dueño e incluso tienen el mismo collar, el círculo de colorines.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, consellera. Diputats i diputades... En primer lloc, dir que aquesta moció que ens presenta el PSC és una moció que, més enllà de parlar de la sequera i dels incendis..., presentar-la en aquest moment, i les propostes que ens fa, a un mes que ja comenci la campanya forestal, doncs..., ja moltes de les coses que ens proposen no es

podran portar a terme, si més no ara. I moltes de les altres que també ens presenten ja estaven planificades.

Per tant, bé, hi veiem un nou tuf electoralista, perquè, si no, no entenem que es presenti justament ara, a un mes de que comenci tot. De fet, històricament el PSC poc ha fet i poc ha cregut en la gestió dels incendis, més enllà de tirar aigua i poca cosa més. I en això ens podem remetre al tripartit, quan el seu conseller del moment, del PSC, ja va deixar penjant d'un fil la unitat dels GRAF perquè la lluita del foc amb el foc en aquell moment no entrava en els seus esquemes. I això, doncs, ho expliquen ells mateixos.

La unitat del GRAF de Bombers i els principals centres de recerca del Principat, com el CREAM i el Centre de Tecnologia Forestal de Catalunya, porten anys i panys denunciant i avisant que la pèrdua de mosaic agroforestal a causa de l'abandonament de l'activitat primària, com la pagesia i la ramaderia, combinada amb una mala gestió forestal, doncs, portaria els bombers al col·lapse i que es perdrien milers i milers d'hectàrees en grans incendis forestals.

D'això fa anys i panys que ens avisen. I fins i tot ens diuen que l'èxit en apagar determinats incendis duu com a conseqüència l'anomenada «paradoxa de l'extinció d'incendis»: apaguen incendis petits i mitjans, però deixen el terreny preparat per a un incendi molt major.

I podem mirar el país i podem mirar el món, perquè arreu ja tenim avisos del que ens vindrà. De fet, als Països Catalans els darrers mesos han vist més de 25.000 hectàrees cremades al País Valencià, milers a la Catalunya Nord i també al Principat.

Cal que anem a l'arrel del problema i que no ens limitem a posar pedaços, perquè més d'hora que tard el problema esquinçarà tots aquests pedaços que ens proposen. L'arrel del problema? Molt clara, ho hem dit sempre: el sistema econòmic, un sistema que expulsa la pagesia i les poblacions del món rural.

I a tot plegat hi hem d'afegir el canvi climàtic, que fa anys i panys també que ens avisen que a la conca mediterrània, és a dir, als Països Catalans, patirem més severament l'augment de temperatures i la disminució de pluges. I què s'ha fet? Doncs res. Però sorpresa, cap, estàvem ben avisats per tot arreu. De fet, hem patit sequeres severes –com el 2008–, mortaldat important d'arbres per estrès hídric, grans incendis forestals... I què s'ha fet? Doncs perdre el temps. I aquesta moció ara, justament, a principis de maig..., bé, no solucionarà gaire re i no canviarà el rumb de les polítiques forestals i la gestió dels incendis d'aquest país.

De fet, el Marc Castellnou, cap dels GRAF, sempre diu que els incendis d'avui es van generar fa cinquanta anys. Es van començar a generar fa cinquanta anys, cinquanta anys que no s'ha fet re. Mirin qui governava, almenys des de la democràcia, mirin qui ha governat tots els seus partits... I els experts ens diuen que tot això ve de cinquanta anys.

Algú s'ha preguntat quan...? És a dir, amb les propostes que vostès demanen, tot el que necessitaríem de maquinària i treballadors...? En quant de temps es podrien fer els concursos, a un mes vista de que això ja no es pugui fer? És evident que no es pot tirar endavant. Però, bé, al final suposem que no els ha tornat a passar pel cap el repetir el fabulós invent dels «mil de Montilla», que es va dir en el seu moment. Se'n recorden? Aquelles prop de mil persones que van contractar el 2009 per fer treballs forestals, la majoria de les quals sense cap coneixement. I, per desgràcia, encara als parcs de bombers de Catalunya avui se'n recorden, de com va anar tot plegat, i no pas en positiu.

La CUP no volem participar d'aquesta moció. I no ho farem perquè estem segurs que el sector forestal i el Cos de Bombers deuen mirar cap aquí i deuen pensar que és indignant, tot plegat. El dia que realment vulguin establir unes polítiques forestals valentes, que posin en valor els productes forestals, els productes agrícoles de proximitat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*);

el dia que vulguin establir unes polítiques valentes de foment de la pagesia, no de l'agroindústria, i que posin també en valor la gestió forestal...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, se li acaba el temps...

Dani Cornellà Detrell

...la CUP estarà al seu costat treballant, amb tots els partits, i continuarem defensant una bona gestió.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Lucas Ferro Solé.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats i diputades... En un país on gairebé dos tercers parts són boscos i molts d'aquests boscos provenen de l'abandonament agrari, especialment dels terrenys menys productius, la gestió forestal és un repte de país. Ho és encara més si, com alertaven els bombers, aquest any ha plogut una tercera part menys del que és habitual a Catalunya. Ho és encara més si, com marca la tendència, cada cop tindrem hiverns més curts i estius més llargs i, per tant, s'ampliarà allò que coneixem com «campanya d'incendis» a pràcticament tot l'any.

M'agradaria fer, abans d'entrar a la moció, un parell de reflexions, perquè, més enllà de la comissió que es proposa i de la que ja existeix, on tindrem temps de debatre-les, crec que hi ha també un element sobre el que s'ha de debatre. I és que, quan parlem de boscos a Catalunya, cal tenir en compte que tres quartes parts dels boscos a Catalunya són privats, són de titularitat privada, que això també suposa un repte, i cal tenir en compte l'estructura de propietat que hi ha a Catalunya.

Perquè sí que és veritat que gairebé la meitat de boscos de titularitat privada a Catalunya tenen menys d'una hectàrea, i això suposa un repte, un repte per com introduïm elements de custòdia, de corresponsabilitat, d'ajut a la gestió de boscos, però és també veritat que un 1,2 per cent dels propietaris forestals de Catalunya controlen el quaranta-dos per cent de la massa boscosa del país. I, per tant, també hi ha grans estructures de propietat, de més de cent hectàrees, amb les quals el tracte i la relació amb l'Administració i l'exigència de l'Administració no pot ser la mateixa. Per tant, quan parlem de com les administracions s'han d'implicar en ajudar en la gestió de boscos, hem de parlar també de l'estructura de propietat.

Nosaltres creiem que és evident que hi ha tres riscos creixents en el nostre país a l'hora de parlar de risc d'incendis. El primer, evidentment, l'abandonament de la gestió forestal, que està convertint els nostres boscos en un polvorí. Actualment els nostres boscos estan no només secs, sinó plens de combustible per cremar a l'espera de l'espurna que faci saltar l'incendi, i aquest és un risc que tenim a gairebé tot el país.

També tenim un altre risc creixent i que ha sigut creixent en els nostres temps, del qual se'n parla menys, que és una urbanització descontrolada a les zones de la perifèria forestal del nostre país, i inclús en molts parcs naturals del nostre país, que situa a primera línia de foc molts veïns i veïnes d'aquest país per una mala planificació urbanística i un creixement urbanístic descontrolat.

I, evidentment, la situació de sequera que estem vivint i les previsions climàtiques, que fan que avui tinguem boscos amb menys humitat i períodes d'altres temperatures en molts més mesos de l'any.

Això vol dir que per nosaltres hi ha una tasca fonamental que és la principal tasca per gestionar el risc d'incendi en aquest país, que és la gestió forestal, i en parlàvem fa poc en una comissió mixta amb la consellera d'Acció Climàtica, Agricultura

ra i Alimentació i el conseller d'Interior. I és veritat que en aquests pressupostos hi avancem, però jo crec que cada cop hem de ser capaços d'invertir més la pregunta i deixar de preguntar-nos quants boscos ens podem permetre gestionar i començar a preguntar-nos quants boscos ens podem permetre no gestionar, perquè cada cop estem fent el problema més gros.

I, evidentment, juntament amb les tasques de gestió forestal, les tasques de prevenció, en un país on el vuitanta per cent dels incendis són provocats per l'acció humana. I, per tant, tenim una enorme tasca encara per davant de prevenció.

Sobre la PR, jo diré un parell de coses més concretament, perquè, més enllà de que compartim pràcticament tot el text de l'articulat, sí que volia fer dos reflexions.

En aquest Parlament ja hi ha una comissió per a la prevenció d'incendis forestals que van presentar el meu grup parlamentari i el Grup de la Candidatura d'Unitat Popular i que no tinc..., no em dol reconèixer que ho van fer a instàncies del ja avui exdiputat senyor Juvillà. I, per tant, nosaltres votarem en contra de la constitució d'aquesta nova comissió.

Votarem a favor de la resta de subpunts que es desenvolupen, perquè no tenim cap problema en que la comissió que ja existeix inclogui tots els punts i s'ampliï a tots els punts que vostès considerin necessaris, especialment aquell... Perquè ho vam mencionar a la comissió mixta que es va fer fa poc, que els ajuntaments rebin ajudes directes per poder gestionar els marges entre les urbanitzacions i els boscos i se'ns va dir que no. Avui veiem que s'inclou en aquesta comissió. Esperem que surti.

I, després, hi ha una segona qüestió que vull comentar, que comentarem a la llei de sequera que ens espera aquesta tarda, però que surt també en aquesta moció i a la que votarem que no, que és el punt 2.2.b (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i amb això ja acabo–, que és la necessitat d'aplicar la tramitació d'emergència. La tramitació d'emergència no la justifica el Parlament de Catalunya. La tramitació d'emergència la justifica l'Administració que fa el concurs, perquè no només et facilita tramitar-la més ràpidament, sinó que també t'obliga...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ha d'anar acabant, diputat...

Lucas Silvano Ferro Solé

...a executar ràpidament el projecte –i amb això ja acabo.

I, per tant, hi votarem en contra, com hi votarem en contra aquesta tarda si segueixen el text legal, perquè considerem no només que és inviable jurídicament, sinó que contravé la llei de contractes del sector públic.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, vicepresidenta. Como bien han dicho otros compañeros, efectivamente, este verano va a ser duro, toca anticiparse, coordinarse para la que se nos viene encima. Por lo tanto, la moción me parece oportuna, justa, necesaria.

Y, dicho esto, también tengo que decirles que me sorprende que el Partido Socialista, en este caso, no haya incorporado en la moción la necesidad de coordinarse con el Gobierno de España. Al final, el Gobierno de España tiene dieciocho aviones anfíbios, tiene la experiencia de la UME, y yo creo que, hombre, podría tener en cuenta esta cuestión.

Además, sabemos que al Govern a veces le ha costado demasiado trabajo pedirle ayuda al Ministerio de Defensa, al Gobierno de España. En este caso yo creo que

debería también formar parte de los equipos de coordinación y de prevención, ante la que se nos viene encima...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, ha d'acabar.

Antonio Gallego Burgos

...y acabo. Creo que sí, que es muy importante, además, que se incrementen las ayudas a los propietarios privados de bosques, que, si no, van a mantener ese polvorín que son los bosques en Cataluña.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Molt ràpidament. Donar les gràcies als grups que han presentat les esmenes.

D'entrada, amb Ciutadans... Jo crec que no ens hem entès bé..., el nostre text i tampoc l'esmena, i, per tant, no els hi podrem acceptar.

Quant a Junts, agrair la voluntat d'acord de la diputada Abella. I, en aquest sentit, hem arribat a una transacció de l'esmena que plantejava afegir, al nom de la Comissió d'Emergència per a la Prevenció d'Incendis Forestals, també el parlar de l'abastiment d'aigua per a l'extinció d'incendis. Hem acceptat també les altres esmenes, per crear el fons extraordinari d'ajuts als ajuntaments i per omplir tots els punts d'aigua independentment de la seva titularitat. I, evidentment, també la referència a la ramaderia extensiva, que crec que també és totalment necessària.

Respecte a les esmenes d'Esquerra Republicana, agrair també al diputat Butinyà, doncs, la conversa i l'acord al que hem pogut arribar amb dues esmenes. Acceptarem la del canvi de regular la coordinació entre administracions per vetllar per la coordinació, i també que la comissió proposi al Govern la declaració d'interès públic, perquè ha de ser el Govern qui el dictamini en les actuacions que determini la comissió, però la resta d'esmenes d'Esquerra no les podrem acceptar.

Vostè parlava de la comissió d'estudi, que encara no s'ha constituït, la Comissió d'Estudi de la Prevenció dels Incendis Forestals. Diputat Cornellà, de la CUP, si no recordo malament, vostè és el president d'aquesta comissió, i, tot i que està constituïda des del 23 de març, encara no l'ha reunit cap vegada. Per tant, vostè exigeix molt que els altres fem la feina o que els qui estan al Govern facin la feina..., vostès no estan al Govern, però ni tan sols sent presidents d'una comissió la fan.

Quant a les urgències, que deia el diputat Butinyà... Deia: «No acceptem les urgències.» És que estem en una situació d'urgència, d'emergència, per la situació de sequera. Per tant, davant de situacions extraordinàries hem de proposar actuacions extraordinàries. I, per tant, aquí els hi proposem un instrument àgil, executiu, i que si el configurem tal com està, amb la participació dels diferents departaments del Govern –de la propietat, del coneixement...–, serà útil per prendre les decisions que cal prendre, que són excepcionals en un moment excepcional.

Gràcies.

(Joaquim Jubert Montaperto demana per parlar.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Sí, diputat. M'està demanant la paraula?

Joaquim Jubert Montaperto

Sí, presidenta. Em volia referir, en base a l'article 17 del Reglament, a la intervenció precedent del diputat de VOX, en la qual s'ha referit als diputats d'aquesta cambra com a «gossos». Ja sé que la llibertat d'expressió és opinable, però, en tot

cas, crec que ha mancat a la cortesia parlamentària i li demanaria que retirés les seves paraules de l'acta.

(Remor de veus.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Sí. Nacho Martín Blanco, diria que la intervenció no anava pas per a vostè. *(Remor de veus.)* D'acord. Doncs esperi un segon –un segon.

El diputat Antonio Ramón López Gómez, si vol atendre la petició del diputat de retirada de les paraules...

Antonio Ramón López Gómez

A ver, es una metáfora. O sea, yo no tengo que retirar una metáfora. *(Remor de veus.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per tant...

Antonio Ramón López Gómez

Yo siento mucho si alguien se ha sentido aludido, pero es una metáfora.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per tant, no retira les paraules. Constarà així mateix en acta.

Diputat Nacho Martín Blanco, per què em demana la paraula?

Ignacio Martín Blanco

Presidenta, per demanar la lectura del punt 10 del punt 20 de l'ordre del dia.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

La lectura del punt 10 de la moció número 20, eh?

(Pausa.)

Acabat el debat, diputats i diputades, els faig avinent que procedirem tot seguit a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 20 a 25 de l'ordre del dia.

També els faig avinent que dos diputats han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària i que un diputat ha sol·licitat poder votar telemàticament.

I els vull recordar, abans de que iniciem les votacions, que en acabar les votacions llegirem la declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya en defensa dels drets humans i democràcia a Nicaragua i, per tant, ens mantenim a l'hemicicle per la lectura de la declaració.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les constants ocupacions d'immobles (continuació)

302-00278/13

Comencem, doncs, amb les votacions. Comencem per la votació del punt 20 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les constants ocupacions d'immobles.

I comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 17 vots a favor, 48 en contra i 63 abstencions.

Continuem votant els punts 2, 3, 7, 11 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats, amb 17 vots a favor i 111 en contra.

Continuem votant els punts 4, 5 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 80 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 17 vots a favor, 78 en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 50 vots a favor, 48 en contra i 30 abstencions.

Ara procedim a la lectura, per part del secretari primer, del punt número 10, com han sol·licitat des del Grup Parlamentari de Ciutadans.

El secretari primer

«Rebuig a qualsevol acció amenaçadora o intimidatòria per part de persones o col·lectius que busquen desestabilitzar els barris amb accions violentes contra la desocupació d'immobles usurpats, com han estat els casos dels mals anomenats Can Vies i El Kubo, respectivament, dels barris de Sants i de Sarrià de la ciutat de Barcelona.»

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 80 vots a favor i 48 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra (continuació)

302-00281/13

Passem a la votació del punt 21 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra.

Comencem votant els punts 1, 2 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 120 vots a favor i 8 abstencions.

Continuem votant el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 88 vots a favor, 32 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 79 vots a favor, 32 en contra i 17 abstencions.

Votem ara els punts 6 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 111 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la censura aplicada contra els qui denuncien la creixent inseguretat (continuació)

302-00283/13

Continuem amb la votació del punt 22 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la censura aplicada contra els qui denuncien la creixent inseguretat.

Atès que no hi ha cap petició de votació separada, votem tot el text de la moció.

Comença la votació.

Aquesta moció queda rebutjada, amb 12 vots a favor, 111 en contra i 5 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia catalana de la bicicleta (continuació)

302-00279/13

Continuem votant el punt 23 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia catalana de la bicicleta.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 126 vots a favor, cap en contra, 1 abstenció i una persona que no ha votat.

Votem ara els punts 4 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 116 vots a favor, 10 en contra i 2 abstencions.

Votem ara els punts 6 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 116 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Votem ara el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 85 vots a favor, 9 en contra i 34 abstencions.

Votem ara la resta de punts d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 118 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la vulneració dels drets i la garantia de l'habitatge per a tota la població (continuació)

302-00284/13

Passem a votar el punt 24 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la vulneració dels drets i la garantia de l'habitatge per a tota la població.

Comencem votant el punt 1.e.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, per 48 vots a favor, 71 en contra i 9 abstencions.

Votem ara els punts 3.c i 3.e.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats, per 16 vots a favor, 112 en contra.

Votem ara els punts 4.d i 4.e.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats, per 16 vots a favor, 80 en contra i 32 abstencions.

Votem ara el punt 8.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 78 vots a favor, 41 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 8.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, per 46 vots a favor, 73 en contra i 9 abstencions.

Votem ara la resta de punts d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats, per 47 vots a favor i 81 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels boscos en l'actual escenari de sequera (continuació)

302-00280/13

Continuem amb la votació del punt 25 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels boscos en l'actual escenari de sequera.

Comencem votant els punts 2 i 2.2.b.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 103 vots a favor, 16 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 2.1.c.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 79 vots a favor, cap en contra i 49 abstencions.

Votem ara el punt 2.2.c.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 111 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt 2.2.e.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 119 vots a favor i 9 vots en contra.

Votem ara els punts 2.1.h, 2.2.a i 2.2.d.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 111 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

I votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 120 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya en defensa dels drets humans i la democràcia a Nicaragua

401-00036/13

Doncs procedirem ara a la lectura de la declaració per part de la secretària segona de la Mesa del Parlament.

La secretària segona

Gràcies. «Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya en defensa dels drets humans i la democràcia a Nicaragua. La revolució sandinista va enderrocar el 1979 una de les dictadures més sagnants d'Amèrica Llatina i va liderar un projecte de transformació democràtica, socioeconòmica i cultural que va entusiasmar grups de tot el món, que van donar-hi suport.

»A molts pobles i ciutats de Catalunya es van constituir grups de solidaritat amb Nicaragua, i un gran nombre de ciutadans es van implicar en múltiples tasques al país centreamericà relacionades, entre altres àmbits, amb l'ensenyament, l'organització de l'Estat, la construcció, l'alfabetització, la sanitat i el feminisme.

»Avui, en nom dels ideals del sandinisme, de transformació democràtica i social, s'ha instaurat una nova dictadura. L'informe del Grup d'Experts en Drets Humans sobre Nicaragua de les Nacions Unides, presentat a Ginebra el 16 de març, documenta com s'hi cometen d'una manera sistemàtica i generalitzada crims de lesa humanitat, com ara les execucions extrajudicials, els assassinats de manifestants, la negació d'ajuda mèdica als opositors, l'actuació impune de grups armats pro-governamentals, les violacions i els abusos de dones que reclamen justícia per a familiars detinguts, la persecució de bisbes i sacerdots catòlics, la privació arbi-

trària de la nacionalitat de 316 persones i l'expropiació de llurs propietats amb l'acusació d'éssers “traïdors a la pàtria”, el desterrament de 222 persones, els actes de tortura física i psicològica i la violència de gènere, especialment contra feministes.

»L'informe també documenta com s'han abolit totes les garanties democràtiques per mitjà de la concentració de poder en el president i la vicepresidenta de la República, als quals se sotmeten els poders executiu, legislatiu, judicial i electoral i el dels mitjans de comunicació; la persecució dels opositors; l'exili de milers de defensors dels drets humans, activistes, feministes i treballadors d'organitzacions no governamentals; la clausura de la premsa independent; la cancel·lació de més de 3.144 organitzacions nacionals i internacionals sense ànim de lucre, i la celebració de judicis sense cap garantia processal i amb intimidacions als equips de defensa.

»En defensa de la societat civil nicaragüenca, en memòria de la solidaritat –descrita com “la tendresa dels pobles”– que va despertar Nicaragua arreu de Catalunya, i d'acord amb les recomanacions de l'informe de les Nacions Unides, el Parlament de Catalunya:

»Exigeix que s'alliberin immediatament totes les persones privades arbitràriament de llibertat i que s'aturin les persecucions, les detencions, les confiscacions i els desterraments per raons polítiques i qualsevol altra violació sistemàtica dels drets humans.

»Demana la derogació de la legislació nicaragüenca que atempta contra els principis propis d'un estat de dret i la convocatòria d'eleccions democràtiques lliures i supervisades per organitzacions internacionals i independents.

»Dona suport a la crida que fa el Grup d'Experts en Drets Humans sobre Nicaragua a la justícia internacional perquè s'iniciïn processos penals contra els responsables nicaragüencs de crims de lesa humanitat des de la jurisdicció de cada país.

»Reclama al Govern de Catalunya, al Govern espanyol i a la Unió Europea que facilitin les condicions que facin possible un canvi democràtic a Nicaragua i, en tot cas, l'acolliment de les persones perseguides per la dictadura nicaragüenca.

»El Parlament de Catalunya traslladarà aquesta declaració a les autoritats nicaragüenques per mitjà de llurs representacions diplomàtiques a Barcelona i Madrid.

»Palau del Parlament, 3 de maig de 2023.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, secretària.

Diputats i diputades, suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i un minut. Presideix la vicepresidenta primera del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general, el lletrat Antoni Bayona Rocamora i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller de Territori i el conseller de Drets Socials.

La vicepresidenta segona

Bona tarda, diputats, diputades.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les millores socials als barris del baix Besòs

302-00282/13

Reprenem la sessió amb el punt vint-i-sisè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les millores socials als barris del baix Besòs, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Per exposar-la, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; doncs bona tarda a totes i tots. Aquesta moció sobre les millores als barris del baix Besòs vol reconèixer una realitat i instar el Govern a transformar-la assumint la seva responsabilitat i actuant. Vull saludar, d'entrada, els representants d'aquests municipis que ens acompanyen, que han estat convidats, aquests municipis i barris, que, sens dubte, són, al costat de la ciutadania, els veritables protagonistes de la moció, pel temps que porten denunciant i reivindicant una major atenció a aquesta realitat que ja vam evidenciar quan vam presentar la interpellació.

El baix Besòs –Badalona, Santa Coloma de Gramenet, Sant Adrià de Besòs i els districtes de Nou Barris, Sant Martí i Sant Andreu, de Barcelona–, on viuen i conviuen més d'1 milió de ciutadans i ciutadanes, configura un espai territorial que es caracteritza per acumular una gran quantitat d'infraestructures viàries, ferroviàries, mediambientals i de serveis que donen suport al conjunt de la regió metropolitana i que són vitals per al funcionament harmònic del conjunt del país. I, per contra, no estan rebent, en aquests moments, aquests ciutadans, l'atenció ni les inversions necessàries per part del Govern per corregir les externalitats negatives que això comporta en termes de sobrecost als municipis, d'impactes socials i ambientals que afecten la ciutadania, o dèficits d'equipaments adequats i accessibles.

En la moció instem el Govern a reconèixer els impactes socials, econòmics i de salut que provoca aquesta gran concentració d'infraestructures que es radiquen o travessen aquest territori. Un cas paradigmàtic és Montcada: segregació urbana, dèficit d'equipaments, contaminació..., que determinen una situació singular que obliga a adequar el seu finançament a aquesta realitat específica i de majors necessitats de recursos per atendre la ciutadania. Ho ha documentat l'Ajuntament de Montcada i Reixac, i cal, urgeix una regulació específica.

Sens dubte, aquesta és una realitat. Però, al costat d'aquesta realitat, caldrà estudiar també altres realitats similars en la resta de municipis del baix Besòs –Sant Adrià, Santa Coloma, Badalona i els barris barcelonins– per tal que aquestes externalitats negatives d'unes infraestructures necessàries per al funcionament de la regió i de Catalunya siguin corregides i s'habilitin i transfereixin als municipis els recursos necessaris per fer-hi front i que s'hi executin les inversions oportunes.

La moció el que fa és instar el Govern a assumir responsabilitats i a actuar i, sobretot, a donar suport a l'acció municipal. No pot ser que els municipis de Badalona, de Montcada, de Santa Coloma o Sant Adrià es trobin amb entrebancs, amb dificultats de finançament, amb manca d'inversions per part del Govern de la Generalitat. Cal acompanyament que permeti el desplegament d'una estratègia per atendre les necessitats socials i d'inversió. Per això demanem l'impuls a l'agenda Besòs, reclamada pels municipis, però també, i sobretot, per les entitats socials i la coordinadora de veïns. Una agenda que ha d'actuar contra les desigualtats socials, contra l'escurçament de l'esperança de vida, que ha de treballar per l'equilibri territorial i que ha de prioritzar els barris amb majors mancances i necessitats.

Perquè estem parlant de barris que es caracteritzen pel fet de tenir les rendes més baixes de tota l'àrea metropolitana i que necessiten més inversió social i, sobretot, polítiques d'infància per garantir la igualtat d'oportunitats, per acabar amb nens i nenes vivint en condicions d'infrahabitatge o als assentaments que existeixen. I això vol dir també la urgència de modificar la renda garantida de ciutadania per doblar la

prestació per fill o filla. No podem permetre una taxa de pobresa infantil tan alta, i no és acceptable que el Govern no actuï específicament als barris més empobrits per incrementar la cobertura de la renda garantida o d'altres serveis socials.

El Govern ha de desplegar també una estratègia d'inversions educatives, que permetin l'impuls dels plans d'acollida, els plans educatius d'entorn, que elimini els barracots, que es comprometi amb els nous equipaments que s'han de construir, siguin les escoles de Montigalà, Ventós i Mir o Badalona Port, a Badalona, o el cas de l'escola Santa Coloma o l'institut Nou Santa Coloma, o La Riera, en el seu cas. No pot ser que el Govern en aquests moments estigui presentant un pla de climatització ridícul a cent escoles de tota Catalunya, i resulta que quan repassem el llistat no hi ha cap escola de Badalona en aquest pla de climatització. De nou el Govern mirant cap a una altra banda quan es tracta d'aquests barris amb necessitats.

I no podem, tampoc, assistir en aquests territoris a aquesta subhasta electoralista en qüestions com residències i recursos per a l'atenció a la dependència, que amaguen, rere el soroll polític electoralista, una realitat d'insuficiència en la dotació de centres residencials i recursos d'atenció a la ciutadania. El Govern no pot instal·lar-se, com ha passat en determinades etapes, en la competència política partidària amb institucions locals, que són els primers garants dels drets de ciutadania i que actuen des de la proximitat.

Per això hem presentat aquesta moció, que esperem que s'aprovi amb un ampli suport, per reforçar l'esperit de col·laboració entre administracions i la lleialtat institucional, per actuar conjuntament al servei dels drets de la ciutadania d'uns barris que fa molts anys que han estat relegats i que arrossegueu dèficits socials, ambientals i d'equipaments.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Helena Bayo Delgado.

Helena Bayo Delgado

Vicepresidenta, gràcies. Conseller, diputats, diputades, bona tarda a tothom. Efectivament, constatem que al baix Besòs cal un major compromís polític amb reducció pressupostària, sobretot per part del Govern de la Generalitat. Necessitem una intervenció decidida per recosir-lo territorialment, cohesionar-lo socialment i projectar-lo des del punt de vista econòmic.

El nostre és un territori que històricament no ha tingut masses oportunitats, un territori oblidat i sobre el que demanem inversions de forma reiterada. Ara s'obrirà el pol d'atracció de les Tres Xemeneies, on la col·laboració entre totes les parts implicades i el diàleg entre els que pensem diferent ha d'esdevenir en acords i oportunitats per a l'entorn. És obvi que millorar les infraestructures i els espais públics actua de manera directa en la qualitat de vida de les persones. Podríem definir el nostre territori com a dens, complex i condicionat per les grans infraestructures que el travessen i que esdevenen barreres viàries i ferroviàries.

Hi ha més compromís amb el territori per part del Govern de l'Estat que per part del Govern de la Generalitat, com ho demostra el soterrament de la línia de tren a Montcada i Reixac. Infraestructures com la C-31 fan que el nostre espai estigui fraccionat, que els nostres barris tinguin una barrera artificial entre ells i provoca unes veritables diferències socials i, com a derivades, diferències econòmiques i de salut, ja que el soroll i la contaminació són un impacte negatiu per a la ciutadania. Per tant, sí, volem promoure aquelles iniciatives que reconeguin la situació singular i les necessitats específiques d'aquest territori, de tot el territori.

Les nostres ciutats estan satisfetes amb l'acord pressupostari 2023, que incorpora el perllongament de la línia 1 del metro, i esperem de debò que el Govern compleixi amb els terminis fixats per fer-lo realitat, és a dir, 2027. També a dia d'avui és sor-

prenent, per no dir una altra cosa, que l'Hospital Germans Trias i Pujol, de Badalona, conegut com a Can Ruti, no tingui un accés a través de metro o similar.

Els centres educatius són imprescindibles també en el conjunt de millores necessàries que cal abordar. En podríem fer un llistat de pendents: només a Badalona, el Badalona Port, el Ventós i Mir, l'institut La Riera, Montigalà. Cal també desencallar els tràmits pendents per a la construcció de l'escola Santa Coloma. No acabaria amb l'enumerat si parléssim dels cinc municipis en profunditat; en podem fer un monogràfic.

Hem volgut fixar l'atenció en dotar els centres de mecanismes per garantir una temperatura adequada en aquests, per a la calor i per al fred, ja que ambdues coses són importants. Alhora, hem incorporat renovar les finestres i tancaments d'escoles per millorar l'eficiència energètica i reduir la contaminació acústica, així com instal·lar mecanismes per mesurar el nivell de contaminació. Des del territori no demanem res que no sigui just ni proporcionat. És un greuge comparatiu que el Departament d'Educació programi la instal·lació d'aires condicionats a cent centres educatius d'arreu de Catalunya com a primera fase de xoc i a Badalona no en figure cap ni un.

Hi votarem a favor per donar celeritat a les noves residències per a gent gran compromeses a Sant Adrià de Besòs i a Santa Coloma de Gramenet i que han de ser construïdes i gestionades per la Generalitat de Catalunya.

El text inclou resoldre amb la màxima urgència la fuga d'aigua del meu barri, el barri del Canyet, de Badalona –no podria estar-hi més d'acord–, però també cal solucionar amb la màxima urgència la fuga de la canonada de la carretera Font de l'Alzina, de Santa Coloma de Gramenet. Aprofito per recordar aquí la necessitat del col·lector de Llevant; cal fer-hi quelcom al respecte.

En referència a l'atenció a les persones sense llar i havent consultat el contracte programa 2022-25, fitxa 48, a l'apartat 7, el pla d'implantació, la nostra esmena va dirigida a habilitar realment la dotació pressupostària necessària per tal que municipis de menys de cinquanta mil habitants, com Sant Adrià de Besòs, puguin incorporar-se efectivament al contracte programa.

I no voldria acabar aquesta intervenció sense assenyalar tres coses en positiu que tenim la sort de tenir al territori. En primer lloc, tenim sort de tenir una llera del riu, una serralada i, sobretot, la platja. Dona la possibilitat de lleure a totes les famílies del territori, independentment del seu poder adquisitiu. En segon lloc, tenim sort de tenir un teixit social i veïnal molt potent. El Govern, en les seves competències, no presta suficient atenció ni recursos a les nostres ciutats. I, en tercer lloc, tenim molta sort que els nostres municipis, en la seva majoria, estan liderats i governats pel PSC conjuntament amb forces d'esquerra i les seves polítiques socials. Estic segura que veurem un increment significatiu d'aquest lideratge a les properes setmanes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la defensa de les esmenes presentades, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, vicepresidenta. Conseller... Bona tarda a tothom. Com a colomenca he de dir que estic molt contenta que avui en aquest hemicicle puguem parlar del meu territori, del baix Besòs. I el que sí que he de fer són uns comentaris, perquè el baix Besòs inclou tres municipis: Badalona, Santa Coloma de Gramenet i Sant Adrià de Besòs; en canvi, l'eix Besòs són aquests tres municipis més Montcada i Reixac i alguns barris de Barcelona. I ho dic perquè la moció feia referència a aquests cinc municipis, i jo he presentat una esmena en aquest sentit, però com que, malauradament, no ha estat acceptada, ho aprofito i ho dic des d'aquest faristol. Però cap pro-

blema, perquè parlarem de Badalona, de Santa Coloma, de Sant Adrià, de Montcada i de Barcelona.

I un altre comentari que voldria fer és el següent. El grup parlamentari proponent d'aquesta moció, En Comú Podem, ha presentat diverses mocions justament als darrers plens sobre diferents territoris, no? –hem vist el Maresme, Camp de Tarragona, Baix Llobregat, els Vallesos–, i sempre sempre ha interpellat el conseller de Territori, i el contingut de les respectives mocions feia referència, principalment, a temes d'infraestructura i mobilitat. Però, en canvi, aquesta vegada, que parlem del baix Besòs, s'ha interpellat el conseller de Drets Socials, i la moció alludeix a diversos aspectes com drets socials, educació, acció climàtica, salut. Si més no, sobta.

El baix Besòs ha sigut tradicionalment un territori estigmatitzat, i és veritat que tenim moltes necessitats en matèries d'habitatge, de drets socials, educació, però com d'altres territoris. I també tenim moltes necessitats en matèria d'infraestructures i mobilitat. Unes reivindicacions històriques del nostre estimat territori, unes reivindicacions per les que treballen cada dia gran part del teixit associatiu del baix Besòs, com poden ser la Coordinadora Veïnal del Baix Besòs, la Taula de Mobilitat, entre d'altres, que lluiten cada dia per l'ampliació de la línia 1, per la C-31, pel cobriment de la B-20. Que, per cert, el cobriment de la B-20 és una competència estatal. Esquerra Republicana, al Congreso de los Diputados, cada any presenta una esmena als pressupostos generals de l'Estat perquè així sigui aquest cobriment. Una esmena que cada any és rebutjada pel PSOE; el darrer cop al novembre. Per això ens va sobtar quan el 3 de març es va presentar la ministra a Santa Coloma de Gramenet per anunciar aquest cobriment, això sí, sense partida pressupostària. (*Aplaudiments.*) Per tant, aquí la campanya la fem tots.

I, mirin, els municipis del Besòs i de tota l'àrea metropolitana compartim moltes i moltes coses, però, malauradament, també compartim algunes veritats incòmodes i que volem canviar. Per exemple, que el PSC ha governat a la majoria dels nostres municipis des de sempre; en el cas de Santa Coloma de Gramenet, fa trenta-dos anys, des de l'any 1991, l'any en què jo vaig néixer. També que tenim un problema d'habitatge, perquè tenim una oferta pública escassa o inexistent, que fa que els nostres veïns i veïnes es vegin obligats a deixar el seu municipi en no poder fer front a un lloguer o a una hipoteca. També tenim problemes de mobilitat. També, com que hem patit durant dècades una política basada en el totxo, no tenim ara espais verds, i volem ciutats verdes.

I ara, per fi, veiem que el baix Besòs es troba al centre de l'agenda política d'aquest país; que som una realitat i una prioritat de país; que el Govern de la Generalitat hi treballa les nostres reivindicacions, per exemple, en l'ampliació de la línia 1, que consta als pressupostos que vam aprovar en aquest Parlament; que s'està treballant per la C-31. També ho veiem amb el *hub* de les Tres Xemeneies, que serà un impuls per a l'economia de Sant Adrià i de Badalona; un impuls també per als polígons del Sot i del Sud, amb el nou pla director urbanístic, que inclou, a més, la creació d'habitatge a la zona d'aquest... I us volia comentar: un quaranta per cent serà habitatge públic. A més de continuar treballant, revertint aquests greuges que hem patit durant dècades; ho veiem també amb l'entrada de la Generalitat de Catalunya al Consorci del Besòs, un impuls al barri de la Mina, com podem observar amb l'edifici Venus. I és que ho veiem, que ara és l'hora, però ara és l'hora del baix Besòs.

I també uns comentaris sobre la moció, sobre el dret d'empadronament. Recordem que és un dret bàsic, essencial de tota persona. Ho han reclamat nombroses institucions, fins i tot la sindicatura de greuges. I recordem que no tots els ajuntaments donen compliment a aquest dret bàsic, per exemple el meu, Santa Coloma de Gramenet, que l'incompleix i, en conseqüència, deixa en una situació encara més vulnerable bona part de la nostra ciutadania.

Nosaltres, en definitiva, donarem suport a aquesta moció, tot i considerar que se'n podrien millorar molts aspectes, però considerem que per Badalona, per Santa Coloma, per Sant Adrià, per Montcada, per tot l'eix Besòs, ara sí, el Besòs al centre. Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, conseller, públic que ens acompanyeu dels diferents municipis. Quan parlava amb la diputada Jessica González, que és amb qui vam negociar les transaccions, em deia: «Ostres, com és que heu fet tantes esmenes?», perquè n'hi havia més de vint. I li deia: «Com no podíem haver fet tantes esmenes si aquest és un territori que conec pam a pam i que, precisament, si el Consorci del Besòs té agenda Besòs social va ser, en bona part, per aquesta etapa en què liderant l'alcaldia vam fer a Badalona una aportació important a aquest consorci?»

Mireu, nosaltres hem fet moltes aportacions que han millorat la moció en temes concrets, com que els estudis d'impacte de concentració d'infraestructures siguin a tots els municipis, a Montcada per descomptat, però també a tots els municipis; com que en tot l'estudi de l'habitatge hi hagi també inclòs habitatge dotacional per a persones dependents, amb pluridiscapacitats, persones grans, i que també hi hagi supressió de barreres arquitectòniques en tots els equipaments de cultura i d'oci; que les biblioteques estiguin obertes tot l'estiu i els festius i que, per tant, hi hagi una dotació especial als ajuntaments; que quan es faci el pla de salut s'hi incloguin també els polígons industrials com a factors contaminants. I hi hem inclòs les escoles Ventós i Mir, Badalona Port i La Riera, que no hi eren inicialment. Moltíssimes coses. I estem agraïts que s'hagin acceptat aquestes esmenes i moltes transaccions.

Ara bé, ens dolen les que no s'han acceptat. I aquestes penso que posen en contradicció i que crec que s'han de dir, no? En el punt 6, nosaltres proposàvem que a aquest territori s'hi fes la prova pilot de la renda bàsica universal. No l'heu acceptada. Ja no hi creiem, en la renda bàsica universal?

Al punt 8 estàvem demanant que hi hagués una obligació als grans tenidors a fer lloguer social –als grans tenidors a fer lloguer social– quan hi havia informe de vulnerabilitat. Ens hem passat el matí avui parlant del dret a l'habitatge. No s'ha acceptat.

La de l'empadronament. Diu «vetllar»; nosaltres dèiem «obligar», perquè, de vetllar, ja fa anys que vetllem. I ni a Santa Coloma ni a Badalona no s'està fent. I amb alcaldes socialistes. Per favor, més «obligar»; no ens ho heu acceptat.

Però potser la que per a mi és més important políticament... Nosaltres havíem fet algunes esmenes que el que intentaven també era: aquest desequilibri de tants anys entre el Besòs i el Llobregat, aquesta deixadesa de les administracions cap al Besòs té una explicació. Afrontem-la. I no ens heu acceptat ni una esmena que parlés d'això. Sembla que faci por reconèixer que hi ha una servitud cap a la capital catalana i que hi ha un oblit de la capital d'aquesta solidaritat cap als problemes que gentrifiquen i expulsen cap als municipis. Ni un mot.

Deixeu-me que us en llegeixi una que no se'ns ha acceptat del punt 3, que no podem votar a favor de cap manera, perquè vol reconèixer el paper de l'AMB –l'AMB, dominada tants anys pel Partit Socialista i ara també governada per vostès. Nosaltres el que volíem que quedés reconegut és que tot el que s'ha fet fins ara no ha sigut en absolut suficient, perquè l'AMB s'ha centrat en la naturalització del riu, que és un fet molt positiu, però, en canvi, ha abandonat aspectes crucials com la descontaminació de les platges, el trasllat del col·lector de Llevant a pocs metres de la desembocadura o l'allargament del tramvia del litoral, línies T4 o T6, més enllà de Sant

Adrià de Besòs o la construcció d'habitatge públic, així com s'ha negat a reconèixer i analitzar amb dades, tal com li ha estat reclamat a la pròpia AMB, que les seves inversions tenen un biaix que penalitza el Besòs en benefici del Llobregat. Vostès no ens hi han ajudat, a que l'AMB faci aquest reconeixement amb dades.

Així mateix, proposàvem «reconeix que ha estat un greu error contribuir a aprovar la construcció d'un barri de més de dos mil habitatges en zona inundable de les Tres Xemeneies, que, per criteris mediambientals i de seguretat, cal tirar enrere», i que per aquests criteris cal tirar enrere aquest PDU.

En diria molts més que no ens han acceptat. Només vull posar en valor que si –i ja acabo, vicepresidenta– aquesta agenda Besòs, que tant vostès ara estan reclamant, torna a estar en els estatuts i com a prioritat del consorci és perquè Guanyem Badalona va forçar que perquè la Generalitat pogués entrar en aquest Consorci del Besòs s'hi reconegués explícitament que havia de contribuir al desenvolupament de l'agenda Besòs.

La vicepresidenta segona

Diputada...

Maria Dolors Sabater i Puig

O sigui, que, si us plau, menys paraules i més fets.

Moltes gràcies. Vicepresidenta en funcions, disculpi.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat David Saldoni i de Tena.

David Saldoni i de Tena

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats i diputades... Estem a davant d'una moció d'aquelles que són un llençol, que aquests últims plens n'estem tenint unes quantes, en les quals, doncs, portem vint-i-un punts. Vint-i-un punts a tractar sobre diferents àmbits que afecten tots els barris al voltant del baix Besòs.

Una moció que, en aquest cas, el que fa és constatar, òbviament, que determinades zones del país, especialment de la que estem parlant, pateixen determinades externalitats negatives d'una forma molt concentrada. I ho explica amb la presència d'infraestructures, amb determinats serveis, equipaments que no estan ben treballats, coses que estan mancades en aquesta zona.

I jo el que voldria manifestar també és que això, òbviament, passa en tots aquests municipis, però que també passa en moltes altres parts del país. I llavors aquí ara sembla que ens estem acostumant en alguns moments a voler tractar i voler solucionar des del Parlament de Catalunya la realitat de determinades zones del país amb competències que fins i tot no són nostres, i en alguns dels casos fins i tot entrem en temes que són totalment d'àmbit municipal. Un dels quals, en aquest primer punt, quan parlàvem de que realment es creés ja un fons de la llei de barris per a aquesta zona. Justament hem aprovat una llei de barris en aquest Parlament per fer unes regles del joc, en la qual el que dèiem nosaltres és que tots aquests municipis puguin preparar un projecte conjunt per presentar en aquest fons.

Perquè el que estem fent en aquest tipus de mocions és agafar i dir: «S'ha de fer un projecte de barris que inclogui aquest tema, aquest tema, aquest tema, aquest tema, aquest tema i aquest tema.» Segurament, el que hauríem de fer des del Parlament de Catalunya no seria detallar exactament si hem d'obrir els patis de les escoles o no, sinó realment impulsar que hi hagin els marcs perquè els veïns, les veïnes, les administracions locals puguin decidir quin és el projecte que es necessita, més enllà de posar vint-i-un punts en una moció.

Que aquests vint-i-un punts..., jo ho volia manifestar així aquí al Parlament, que hi estem d'acord i votarem a favor, segurament, de tots els vint-i-un punts o vint dels vint-i-un. Però, segurament, molts d'aquests temes s'han de poder treballar d'una

forma consensuada amb els ajuntaments, amb els barris, amb les associacions veïnals que han de voler-ne formar part.

Per què? Perquè, justament, des de Junts per Catalunya el que volem fer és creure també en aquest paper de la realitat veïnal. I aquí, com podem veure, entrem en elements realment molt importants. Parlar de l'ampliació de la cobertura de la renda garantida de ciutadania? Oh, i tant que sí! Però és que hi hem de vetllar pel conjunt del país, perquè hi ha un setanta per cent de persones del conjunt del país que hi tenen dret que no hi tenen cabuda en aquests moments. I, per tant, el que hem de fer també, des del Parlament, és pensar en el conjunt del país.

Per això també hi ha una reforma de la llei de la renda garantida, perquè una moció com aquesta la podríem fer per a tot el baix Besòs, però la podríem fer per al Vallès, la podríem fer per al Maresme, la podríem fer per a Girona, la podríem fer per a Salt, la podríem fer per a molts i molts i molts de llocs. I, per tant, ara, l'oportunitat que en alguns moments estem veient en aquestes mocions ens fa saltar alguna d'aquestes alarmes. Perquè, òbviament, hem de poder fer això.

Hem de poder treballar l'àmbit del sensellarisme. I tant que sí! L'hem de poder treballar i, segurament, el que hem de treballar en el marc de la llei que avui s'està redactant aquí a aquest Parlament de Catalunya..., hem de poder treballar que el sensellarisme no el tinguem, segurament, com el tenim ara, amb una fitxa per als municipis de més de cent mil habitants, sinó que el tinguem per a aquells municipis que, independentment dels habitants que tinguin, tinguin la necessitat d'atacar el fenomen del sensellarisme. Per què? Perquè, a vegades, un municipi de vint mil habitants pot tindre problemes de sensellarisme i, com que no tenen les ajudes, en aquest cas, perquè la fitxa és per als de més de cent mil, i això, doncs, per necessitats pressupostàries, s'ha hagut de fer d'aquesta manera... Si ho treballem en el municipi de vint mil, potser no els expulsarem cap als de més de cent mil. Per tant, aquesta és la feina que hem de fer. Oh, i tant que volem que baixi a cinquanta mil! I a on faci falta, hem de poder-ho posar. Per tant, aquesta és la feina que hem de fer.

Els patis de les escoles, que s'han de poder obrir, perquè hem de poder treballar espais o biblioteques que puguin treballar amb horaris molt més extensius. I tant que sí! –i tant que sí! Per aquests barris, per aquests municipis i per tants i tants d'altres del país. Per tant, segurament, en aquest Parlament de Catalunya, el que hem de fer també és pensar si això és un tema important i l'hem de treballar d'una forma concentrada, i saber si volem obrir els patis de les escoles i quins recursos fan falta per poder-ho fer.

Per tant, òbviament, creiem que és un molt bon element. I això, al final, el que ens porta és a parlar, òbviament, de la planificació, que en un municipi amb una concentració tan alta d'infraestructures com tenim en aquesta zona de la qual estem parlant, doncs, hem de poder treballar molt bé en aquesta planificació i de poder-ho fer. Però també tenim altres parts que, per transició energètica, també tenen pressions molt altes, amb externalitats que contribueixen en el conjunt del país. I per això jo crec que hem de treballar molt bé per fer una molt bona planificació tots plegats i poder treballar mocions com aquestes, que afecten el conjunt del país. I, òbviament, hi donarem suport des de Junts per Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. Bueno, hoy los señores de Podemos presentan una moción para dar un impulso a la estructura de su partido en la zona del bajo Besós y reforzar las candidaturas, bastante damnificadas, de los suyos en esta zona.

Es indudable que la zona del bajo Besós ha sido una de las zonas con menos inversión por parte de la Generalitat. Prueba de ello es que cuenta con dieciséis de los veinticinco barrios más pobres de toda Cataluña. Es cierto que necesita una transformación definitiva. Pero también es cierto que ustedes solo se acuerdan de ella en periodo electoral para después volver a olvidarla.

De hecho, hasta que la Generalitat de Catalunya no ha entrado en el Consejo de Administración del Consorcio del Besós, allí únicamente las plataformas vecinales han trabajado por las mejoras. Consorcio que, por cierto, está presidido por la actual número tres de Colau, Janet Sanz, de Catalunya en Comú, investigada por prevaricación, coacciones, obstrucción a la justicia, omisión del deber de perseguir delitos por la ocupación de la Casa de Buenos Aires y pendiente desde hace tres años de que la Oficina Antifraude la señale como artífice de otorgar a dedo un contrato de 1,2 millones de euros. No es casualidad que la señora Janet Sanz, imputada por varios delitos de urbanismo, ostente la presidencia y, por tanto, la fuerza del Consorcio del Besós, asegurándose así de sacar tajada de las obras de infraestructura del bajo Besós, como, a juzgar por las causas que tiene abiertas, es posible que ya haya hecho en Barcelona de la mano de la alcaldesa, mientras la gestión del Consorcio del Besós se orienta como una plataforma para la cúpula de Ada Colau y que le ha interesado únicamente en periodo electoral y que lo volverá a abandonar pasadas las municipales.

En cualquier caso, lo que está claro es que este proyecto lo ha acabado moviendo la presión de plataformas vecinales, las que no tienen compradas con subvenciones, que veían como sus barrios se desintegraban y que han obligado a la Generalitat a involucrarse.

Por supuesto, habrá puntos en los que votaremos a favor, porque, igual que los vecinos que trabajan en este proyecto desde hace más de dos años sin descanso a espaldas de los resultados electorales y los intereses políticos, VOX considera que es necesaria una gran inversión que lleve a una transformación completa de la zona. Una transformación que empieza por los barrios, por los municipios, por apostar por los lugares que te han visto crecer, donde te conoce el frutero y donde crecen tus hijos. Barrios seguros, contruidos con perspectiva de familia, con zonas verdes, servicios cercanos, comercios de proximidad que prosperen; barrios bien comunicados; barrios que debemos cuidar, porque es allí donde empieza la prosperidad de España. Empezando por las infraestructuras, como la prolongación de la L1 del metro y la ampliación de la T4 del *tram* hasta la estación de Badalona o la transformación de la autopista para revertir el efecto barrera.

Impulsar la política residencial, elaborar un plan de vivienda orientada a las familias y llegar a acuerdos para obtener recursos para la rehabilitación integral. Erradicar la infravivienda con políticas sociales y atención a los asentamientos como el de Montcada i Reixac, del cual ustedes no hablan en su moción, supongo que porque esto no les da votos y, por tanto, les sobra en su propuesta.

El caso es que esta moción es una mala copia electoralista en su versión comunis-toide del proyecto presentado por la Generalitat en el 2022. Que no quiero decir con esto que el Govern lo vaya a llevar a cabo; todos sabemos cómo se las gastan con el presupuesto y con el dinero de todos los catalanes, casi igual que el Ayuntamiento de Barcelona y sus chanchullos varios.

Por ello, votaremos a favor de los puntos que carezcan de ideología y que sirvan única y exclusivamente para mejorar la calidad de vida de los vecinos. A partir del 28 de mayo, estaremos presentes en esos ayuntamientos, asegurándonos de que esos acuerdos se cumplan y fiscalizando cada céntimo de los vecinos, que ustedes han gastado y gastan en lo que *no* es transformar el bajo Besós.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

Per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Marina Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellers*... Badalona, Santa Coloma de Gramenet, Montcada i Reixac, Sant Adrià y también, ya en el término municipal de Barcelona, los distritos de Nou Barris, Sant Martí y Sant Andreu son distritos, municipios, que para un partido como Ciutadans, que cree firmemente en la igualdad de oportunidades, pues, por supuesto requieren toda su atención, y no ahora porque sea campaña.

Tenemos grandes Ciudadanos –con la ce inicial mayúscula– en todos esos municipios para los que estas semanas no son tan diferentes a su día a día de los últimos cuatro años. Porque llevan cuatro años trabajando, semana a semana, mes a mes, año a año, para escuchar a sus vecinos, conocer sus necesidades y ser su voz en las instituciones.

Marisol García, con quien he paseado por las calles de Badalona hace muy poquito, escuchando a sus vecinos, por ejemplo, en las dificultades que tiene quien se atreve a montar un negocio en algunas de sus calles, con los problemas de seguridad que nos trasladan. Algunos nos contaban, con desesperanza, que no era la primera vez que les robaban la recaudación de todo el día cuando volvían a su casa con ella por la noche.

O Angelina del Pino, en Montcada i Reixac, donde estaré este sábado, allí con ella, y ella también estuvo aquí en este Parlamento hace bien poco, trasladando las dificultades que tiene Montcada por las grandes infraestructuras que la atraviesan.

Óscar Marjalizo, en Sant Adrià, donde estuve hace apenas diez días repasando todo el trabajo realizado durante la legislatura desde una oposición que ha sido siempre constructiva y presentando todos los planes renovados de futuro para la ciudad.

Y, por supuesto, nuestro gran Dimas, que, calle a calle, barrio a barrio, no ha dejado un rincón de Santa Coloma sin pisar y con quien no hoy, sino durante toda la legislatura, hemos registrado decenas de iniciativas para empujar a este Govern a cumplir con sus obligaciones con Santa Coloma, como, por ejemplo, la de prolongar la línea 1 de metro hasta Badalona.

Empezaba diciendo que para un partido como el nuestro, que defiende la igualdad de oportunidades de todos sus ciudadanos, estos municipios requieren de toda nuestra atención. Atención desde aquí, desde el Parlament, pero atención también por parte de sus alcaldes, que ahora en campaña quieren salir en la foto, pero que son corresponsables de gran parte de las dificultades que encuentran sus vecinos.

Los vecinos necesitan menos subvenciones a las redes clientelares de sus alcaldes y más atención, por ejemplo, a la dependencia; menos fotos en campaña y más apoyo durante todo el año al tejido productivo, a los polígonos industriales y a las empresas, que serán las que podrán generar empleo para los jóvenes o para los no tan jóvenes, que se encuentran muchas veces que han perdido sus trabajos con las crisis y tienen grandes dificultades en la actualidad.

Necesitan también ayudas para la rehabilitación de sus viviendas y mejoras para el transporte público municipal. En algunos casos, un esfuerzo mancomunado de varios de los municipios de los que estamos hablando puede ser de utilidad. Por eso nos parece interesante una moción como esta, pero son los propios alcaldes quienes tienen que actuar con una determinación que a menudo no vemos.

Hacen falta más oportunidades de formación y una mejor atención a la infancia vulnerable; ambas son cuestiones en las que tanto el Govern autonómico como los gobiernos municipales tendrían que prometer menos y actuar más si queremos que las cifras de empleo y de riqueza no estén por debajo de la media, en especial en algunos barrios más desfavorecidos.

Porque todos los barrios de Sant Adrià, de Santa Coloma, de Montcada o de Badalona tienen lo fundamental para llegar a la media y, desde luego, para superarla. Tienen, sobre todo, gente luchadora y trabajadora que solo necesita que sus gobernantes estén a la altura y no reduzcan sus oportunidades despilfarrando sus recursos o, sencillamente, con su inacción ante las necesidades más básicas.

En otro ámbito, también se espera –y de nuevo se echa en falta mayor determinación tanto del Govern como de los gobiernos locales– la naturalización del río Besòs y la descontaminación de solares y terrenos en la zona marítimo-terrestre o en las playas de Badalona y Sant Adrià de Besòs; o la reparación de averías o canalizaciones deterioradas en Badalona o también en Santa Coloma, que están perdiendo un agua que no nos podemos permitir perder.

Todas ellas son cuestiones que nos ocupan y que nos preocupan; también la regeneración de los barrios, como hemos traído tantas veces a este Parlament y reclamado en cada trámite presupuestario, o un mayor y mejor transporte público son reivindicaciones que se incluyen en esta moción y que, por supuesto, apoyaremos, porque son también reivindicaciones nuestras.

En resumen, sí a Badalona, sí a Santa Coloma, a Montcada, a Sant Adrià, sí a los distritos de Nou Barris, Sant Martí, Sant Andreu, de Barcelona; sí a sus vecinos y sí a multiplicar sus oportunidades, pero no ahora en campaña ni con promesas a cumplir solamente si gana nuestro partido, como hacen algunos por aquí. Sí a todos ellos hasta el 28 de mayo y con más fuerza, si cabe, a partir del 29.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Finalment, té la paraula el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

(Pausa.) ¿Ahora? Sí. Gracias, vicepresidenta. Podemos, al menos hasta que se celebren elecciones municipales, cada Pleno nos ha ido trayendo una moción sobre una cierta región o una cierta zona de Cataluña para que sea considerada como prioritaria. Ya sabemos cómo acaban estas cosas; cuando todo es prioritario al final nada lo es. Al final, si todo es prioritario, en fin, no hay prioridad ninguna.

Hombre, todos sabemos que faltan servicios públicos en el Besòs. Hay que corregirlos. Yo votaré a favor de todas esas cosas que señalan. Por cierto, me extraña que entre los veintinueve puntos no se les haya ocurrido hacer alguna referencia a la inseguridad ciudadana creciente en esos cinco municipios, pero es que ni una coma. Y es uno de los principales problemas en todas las encuestas de esos cinco pueblos. Yo creo que es un tema importante que se debería recoger.

Y también –y acabo–, hombre, es una pena que solo se acuerden de estas carencias y déficits sociales en esta zona después de haber aprobado el presupuesto de Esquerra Republicana y de tener algunos vicepresidentes y ministros en el Gobierno de España, que también pueden hacer algunas cosas para arreglar los problemas de estas ciudades.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs agrair totes les intervencions. Crec que som conscients que, quan mirem el mapa, el territori, veiem una foto fantàstica que voreja el riu Besòs, per un cantó, el mar i la serralada prelitoral, per l'altre. Un territori que configura un hàbitat on fa més de quatre mil anys hi han viscut persones, hi han conviscut societats. Un territori amb una singularitat de valors naturals que permeten una vida digna, però també un territori que té una singularitat per una acumulació d'infraestructures viàries, ferroviàries, mediambientals i de serveis que, malauradament, poden fer una

vida indigna. I és aquest l'objectiu de la moció, actuar en cooperació entre institucions i amb participació social, en un context de desigualtats socials i en un context d'emergència climàtica.

Per això estem satisfets de les esmenes que han arribat. Crec que les esmenes que heu presentat els diferents grups ajuden a millorar la moció inicial i li donen més contingut, però sobretot fan que compartim, tots, que tenim un problema amb aquest espai territorial, que és fantàstic, però que té problemes i desequilibris, i cal una actuació clara.

Hem incorporat moltíssimes esmenes. Simplement, no hem incorporat aquelles que o eren mera retòrica o aquelles que devaluaven i desdibuixaven els objectius que ens proposàvem, que era servir els interessos de la ciutadania. El text final de la moció parla, evidentment, d'habitatge, de drets socials, de residències, de salut, de qualitat de l'aire, de sensellarisme, de renda garantida de ciutadania, d'empadronament, de canonades d'aigua, de refugis climàtics a les escoles, de nous centres educatius, de plans d'entorn, de serveis socials, d'inversions i de recursos i d'acompanyament als municipis, que és l'element fonamental que ha d'actuar conjuntament amb la ciutadania organitzada, amb els plans cívics, amb l'acció comunitària i amb les seves organitzacions socials per transformar aquest territori, però des d'aquest compromís del Govern, que crec que tots i totes compartim i que és el que permetrà que la majoria d'aquest Parlament voti, finalment, «sí» a una moció que, en definitiva, ha de donar servei a la ciutadania de Badalona, de Santa Coloma, de Montcada i Reixac i dels barris que configuren la llera del Besòs en la ciutat de Barcelona.

La vicepresidenta segona

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 29 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les necessitats dels municipis petits i els micropobles

302-00285/13

El vint-i-setè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les necessitats dels municipis petits i els micropobles, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula, per exposar-la, la diputada Anna Feliu Moragues.

Anna Feliu Moragues

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Després de la interpellació que vam formular a la consellera Vilagrà al darrer Ple, des de Junts per Catalunya hem presentat aquesta moció, que procura posar alguns temes sobre la taula que creiem que són vitals i bàsics per començar a endegar tot un seguit de mesures que han d'acompanyar-los. Unes mesures que han de servir per fer front al greu problema de despolament que pateixen els municipis rurals.

Sabem que revertir aquesta situació no és gens fàcil i que per fer-ho cal temps, esforços i recursos. Però precisament per això, i perquè la situació no esdevingui irreversible, cal actuar immediatament i no demorar més la presa de decisions, d'inversions i d'accions, perquè cada dia que passa el territori es va apagant una mica més.

Estem davant d'una emergència rural que afecta el conjunt del país i, sincerament, malgrat tot, no tinc la sensació que el Govern d'aquest país tingui pressa per emprendre mesures. Una emergència rural també intrínsecament relacionada amb l'emergència climàtica, que veurem no només ara a curt termini, sinó sobretot també a llarg termini com acabarà afectant, per exemple, amb aquesta sequera i el tancament

dels principals canals de regadiu, el desenvolupament de la població d'aquests municipis.

I, per tot això, en la moció proposem diverses actuacions i accions. I en el primer dels punts, de fet, demanem que es presenti en aquesta cambra el projecte de llei de l'estatut dels municipis rurals, un estatut, una llei que ha de ser una eina bàsica i essencial que els municipis necessitem tenir com més aviat millor. En el text original de la moció, demanàvem que es presentés durant el primer semestre d'aquest any, tot i que hem acceptat que es presenti al tercer trimestre, com ens proposava una esmena del Grup d'Esquerra, però no podem ja acceptar més pròrrogues. Sabem que no és fàcil, la feina prèvia, i que no sempre és fàcil complir amb els terminis, però no oblidem que aquesta presentació estava prevista per al març.

I, acompanyant aquest estatut, des de Junts defensem que també hi hagi projectes integrals amb accions concretes que es treballin i es desenvolupin a les zones més afectades pel despoblament, d'acord amb les necessitats de les diverses realitats del territori, implementant aquelles actuacions que siguin més adequades segons la casuística econòmica i social de cada àrea.

Per això, en aquest sentit, proposem ampliar i estendre el projecte d'arrelament que s'està duent a terme a les Garrigues Altes a altres comarques amb risc de despoblament, amb programes transversals que facin que quedar-se a viure al poble sigui atractiu, que els joves vegin que si es queden a viure al seu poble hi poden tenir un futur. Incentius per arrelar-se a les zones amb risc de despoblament, però també amb polítiques de qualitat que garanteixin un envelliment digne per a la nostra gent gran.

Des de Junts creiem que calen incentius econòmics, incentius que vagin acompanyats d'infraestructura, com també ho és la promoció d'habitatge per a joves, la millora de la xarxa de camins per a garantir-ne la mobilitat i també, evidentment, uns pobles connectats a l'era digital.

També, finalment, a la moció que sotmetem a votació, hi ha un punt que també darrerament està sent un problema per als nostres ajuntaments, i és que cada vegada els ajuntaments dels petits municipis ens trobem amb més dificultats per cobrir els llocs de secretaria i intervenció, perquè costa que aquests professionals vulguin anar a treballar als nostres pobles. Per això també cal que reivindicuem que hi ha aquesta necessitat, i que cal actuar i incentivar d'alguna manera que aquests professionals cobreixin aquestes vacants, perquè són, com tots saben, personal essencial per poder fer funcionar els nostres ajuntaments i no podem estar sense. Actualment, la majoria dels pobles tenen un canvi bastant continuat d'aquests professionals, amb baixes, i això no ajuda al correcte funcionament d'aquestes administracions locals. En definitiva, si volem un territori viu i equilibrat, cal començar a actuar i fer-ho amb celeritat, perquè anem tard.

Des de Junts per Catalunya creiem que l'equitat territorial és una qüestió vital de país. I, per tant, és fonamental que el Govern garanteixi que tots els territoris rebran tot el suport i les oportunitats necessàries per desenvolupar-se i prosperar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Sílvia Romero Galera.

Sílvia Romero Galera

Gràcies, vicepresidenta. Bé, aquesta moció s'ocupa d'algunes de les necessitats dels pobles petits, dels micropobles, poblacions de menys de cinc-cents habitants, que són una realitat ben present a Catalunya; una realitat ben present a la majoria de les comarques de muntanya, on el seixanta per cent de les localitats són micropobles; una realitat ben present també a comarques com les Garrigues o la Segarra, on el setanta per cent de les localitats són micropobles.

La despoblació ha configurat uns pobles i uns micropobles amb població envellida, que exporten talent jove que no pot fer-se un lloc en l'estructura laboral. Uns pobles i micropobles afectats per la reducció dels serveis socials, sanitaris, educatius, bancaris. Uns pobles i micropobles afectats també, diríem, per una reducció territorial, per l'abandonament de finques agràries, per l'avanç del bosc, per la degradació de l'habitatge.

Per aquestes raons i per moltes d'altres que ha explicat també la diputada en la intervenció anterior, és essencial aturar aquest procés per mantenir la població. Com? Doncs millorant la mobilitat i la connectivitat, transport públic, accessos a nuclis, camins rurals, xarxa de telecomunicacions. Cal poder rehabilitar habitatges. Cal poder generar llocs de treball en noves activitats econòmiques diversificades i que explotin i potenciïn els actius que té cada territori. També cal mantenir i enfortir els serveis públics, educatius, sanitaris, culturals, perquè aporten més valor, un valor que va més enllà, cohesionen i faciliten la vida a la ciutadania. I cal garantir també, com s'ha exposat, la capacitat de gestió de les administracions locals del territori amb mesures de discriminació positiva, que prioritzin el pes territorial que tenen per sobre del pes demogràfic. De fet, nosaltres pensem que caldria una major descentralització administrativa com a instrument per a la dinamització del medi rural.

Durant dècades, la despoblació s'ha afrontat dins d'altres polítiques més àmplies, de polítiques de desenvolupament rural, emmarcades en gran part pels ajuts europeus, que han tingut una visió més econòmica, més productiva, tot i que han anat incorporant altres dimensions de caràcter social i cultural. Actualment, la despoblació és el centre de l'agenda política. Volem pensar que és el centre de l'agenda política i que s'està creant una consciència sobre aquest problema i posant en valor els territoris que el pateixen.

Tot i que a Catalunya encara no disposem de legislació específica, s'està treballant en diferents marcs normatius. A la moció s'esmenta l'estatut dels municipis rurals, tot i que pensem que un marc legal potser hauria d'anar més enllà i incloure mesures per a una fiscalitat diferenciada per a aquests nuclis rurals amb risc de despoblació, com preveuen altres legislacions en llocs propers com l'Aragó o Castella - la Manxa.

Sí que disposem de plans i estratègies com l'agenda rural. I aquesta moció se situa en el nivell de proposar iniciatives des d'instàncies administratives per poder modificar les dinàmiques demogràfiques: programes de rehabilitació d'habitatges, noves possibilitats econòmiques, inversions en accessos a nuclis i en camins, ocupació i permanència de llocs de treball de l'Administració pública, atenció a la gent gran. Mesures per a uns pobles i per a uns micropobles que són diversos, per una situació que és complexa, i mesures que caldria que tinguessin un impacte real. Mesures que caldria abordar des de diferents àmbits i de forma coordinada.

El nostre grup agraeix la iniciativa d'aquesta moció i agraiem també la predisposició de la diputada Anna Feliu per parlar-ne i per acceptar les esmenes que li hem aportat des del nostre grup parlamentari.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el diputat Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Diputats, diputades... Bé, primer de tot, gràcies a la diputada Anna per haver acceptat, doncs, la nostra esmena. I, tot i això, seré bastant crític amb aquestes propostes. I no per les propostes en si, sinó perquè ja tenim una agenda rural, que ha estat feta des de baix cap a dalt, que recull 890 propostes, que les han fet la gent del territori. I per nosaltres aquestes són les propostes que valen i no que anem constantment afegint..., que està bé, perquè segur que ho fan amb molt bona iniciativa, però

si ja tenim l'agenda rural amb 890 propostes recollides al territori per la gent que hi viu, nosaltres, la nostra gent al territori prefereix que tirem endavant aquesta agenda rural.

Fa massa que parlem de despoblament de la ruralia. És un fenomen que estem vivint a nivell global a tots els Països Catalans. Molts factors ens ho expliquen i n'acceleren les causes. Primer de tot, com els hi hem dit i els hi hem repetit mil vegades, el sistema econòmic vigent, el capitalisme és un..., és *el* gran problema. Per què? Doncs perquè és centralitzar el poder, els diners, els serveis i les persones en pocs espais. I la resta van patint despoblament i quedant buits. Tot i això, aquesta problemàtica té múltiples reptes que cal abordar de forma global i puntual, atenent a les característiques de cada un dels territoris que pateix despoblament.

I és aquí on nosaltres posem en valor aquesta agenda rural de Catalunya, com ja ha explicat abans, que ha fet una diagnosi de la problemàtica i ha recollit moltes propostes i moltes solucions. I ho ha fet amb un procés participatiu, amb qui realment té l'expertesa, perquè hi viuen, la gent que hi habita. I aquesta agenda rural el que fa, doncs, és això, un treball de baix cap a dalt i que garanteix que les polítiques que s'impulsen, com a mínim, tenen la veu participada dels qui l'han de rebre. I això és importantíssim per nosaltres.

És per això que, més enllà de l'ocurrència de fer un pla per a territoris concrets, el que ens cal és abordar les problemàtiques de la ruralitat amb respostes globals que tinguin accions concretes, tal com l'esmentada agenda rural ens proposa amb aquestes 890 accions. I, tot i que la defensem –també aquí un clatellot per al Govern–, pensem que s'ha d'accelerar, la seva aplicació. És a dir, que ens cal accelerar aquestes 890 accions, que es portin a terme al més aviat possible. I això tampoc no està passant. Va massa lent, va massa lent tot, i fa massa temps que parlem de despoblament.

El projecte d'arrelament a les Garrigues Altes preveu invertir 2,3 milions a desplegar la xarxa de fibra òptica, invertint el setanta-sis per cent del pressupost del pla en una obra que el Govern ja tenia prevista. Per tant, no és massa innovador. També passa amb habitatge: invertir 315.000 euros a set municipis i convertir edificis públics en habitatges, quan la Generalitat també ja té un projecte pilot de rehabilitació de cases a pobles, doncs, amb 2 milions de pressupost; tampoc sembla que sigui massa innovador. És a dir, moltes d'aquestes propostes ja estan contemplades i s'han de portar a terme. Això és el que demana el territori, que es portin a terme, es digui «arrelament» o es digui «agenda rural», però que es portin a terme.

La industrialització dels polígons: tampoc no ho veiem com a innovador ni transformador. El que veuríem com a innovador i transformador és donar suport al sector primari, donar suport a les productores artesanes que s'espavilen i s'organitzen com, per exemple, la cooperativa Mengem Ponent, que s'hi han agrupat moltes de les productores del territori. És a dir, de solucions ja en troba el territori quan l'Administració no actua.

Per tant, el que nosaltres demanem a la Generalitat és que es prengui seriosament la lluita per l'equitat territorial i que es posi les piles amb aquest compromís que va adquirir amb les entitats i les persones de les ruralitats catalanes, i assegurar-se que es facin seu amb un acord de govern que fins ara només s'utilitza d'escut quan l'oposició els demana mesures per als pobles de Catalunya.

Aquesta eina de l'agenda rural de Catalunya demanem que rebi i, de fet, necessita un impuls real, creïble i transformador. I el Govern té l'obligació de complir-lo des de ja.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per defensar les esmenes en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la senyora Montserrat Fornells i Solé.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades, bona tarda a tothom. Som davant d'una moció sobre les necessitats dels municipis rurals. Voldria agrair a la diputada Feliu la voluntat negociadora i que ens hagi acceptat bona part de les nostres esmenes. Ja li trasllado que votarem a favor de pràcticament tota la moció.

Com bé sabeu, he tingut l'honor de ser els darrers setze anys alcaldessa del meu municipi, Vilanova de l'Aguda, un d'aquests municipis rurals que s'ha vist afectat i perjudicat pel despoblament. De fet, en els últims setze anys hem perdut un vint per cent de la població i tenim una població molt envellida. Per tant, soc plenament conscient de quina és la realitat existent al nostre país i quines són les necessitats per abordar-ho transversalment, perquè ho he patit i viscut en primera línia.

Una tercera part dels municipis de Catalunya tenen menys de cinc-cents habitants i només representen el dos per cent de la població. I el seixanta-dos per cent dels municipis catalans no superen els dos mil habitants, que representen un setanta per cent del territori del país.

La lluita contra el despoblament rural és un dels reptes més importants que tenim al nostre país, on no caldria fer-hi cap pols polític; ens interpella a tots els grups parlamentaris. Els municipis petits no podem esperar. El despoblament avança, i si triguem a actuar plegats, farem tard. No ens podem permetre tindre una part de Catalunya buidada.

Cal treballar per la Catalunya sencera, equilibrada i amb igualtat d'oportunitats, es visqui on es visqui. El Govern n'és plenament conscient, i des del primer dia s'ha posat a treballar per revertir la situació, per dotar d'eines i recursos. És un problema global, però que necessita respostes immediates i de país.

S'hi treballa des dels diferents departaments dins del marc de l'agenda rural de Catalunya, per millorar els serveis dels municipis rurals i abordar els seus reptes i necessitats, per impulsar, equilibrar i cohesionar el país, amb 892 accions previstes, 277 de les quals prioritàries i 59 estratègiques, i un pla d'acció per desenvolupar-les transversalment des de tot el Govern.

S'està treballant en diferents accions. Moltes d'aquestes accions són peticions que s'estan demanant en aquesta moció. Per tant, caldrà seguir-hi treballant i reforçar-les. Per exemple, en l'àmbit de l'educació, el nou model de finançament en les llars d'infants i la gratuïtat de l'I2. En l'àmbit de la salut, el programa perquè hi hagi incentius perquè els sanitaris, metges i infermeres exerceixin en l'àmbit rural. El desplegament de la fibra òptica aquest 2023, amb més de tres mil quilòmetres, que s'afegiran als 4.600 que ja estan desplegats fins ara. Les línies d'ajuts per rehabilitar habitatges en l'àmbit rural. El transport a demanda.

Dins l'àmbit de treball, el SOC té un programa específic per a polítiques d'activació o d'ocupació adreçat a micropobles, així com també mecanismes d'afavoriment territorial, amb programes de suport a empreses industrials. El pla pilot dels camins al Pallars Sobirà, on Govern, diputació, consell comarcal i els ajuntaments han destinat diners per a millorar les carreteres d'accés a diferents nuclis.

El programa d'arrelament a les Garrigues, un programa d'actuació multisectorial i plurimunicipal al sistema urbà dels municipis de les Garrigues Altes, dels quals saludo veïns de Juncosa que estan avui presents aquí a l'hemicicle. Un model que es podrà reproduir a la resta de sistemes urbans en situació de despoblament crònic o fragilitat democràtica.

També l'estatut de municipis rurals, una eina clau per disposar d'un marc normatiu legal sobre diferents temàtiques urbanístiques, administratives i jurídiques que afecten els municipis rurals, per facilitar el seu dia, per reduir la burocràcia. Perquè no podem tractar igual el que és diferent. Treballat amb totes les entitats, eines de repoblament i departaments, treballat per aconseguir el màxim consens.

També el tema dels secretaris i interventors. És clau, és bàsic. Hi ha una manca de secretaris i interventors, i hi ha moltes jubilacions previstes en els propers anys. De fet, al meu ajuntament ho he patit. En setze anys, he tingut nou secretàries, deu secretaris. I, per tant, s'està treballant des del Govern per revertir aquesta situació amb totes les entitats, l'Escola d'Administració Pública, les universitats, i també per crear una borsa d'interins.

En definitiva, són moltes les accions que s'estan duent a terme des del Govern i des d'altres institucions per abordar aquesta situació. Encara ens queda molta feina a fer per inacció de governs en anteriors legislatures, i cal seguir treballant per apostar decididament per aquests temes, destinant més recursos, més accions per tal de garantir un futur digne, amb oportunitats i viable per a tots els municipis d'arreu del país, perquè tothom tingui les mateixes oportunitats, visqui on visqui.

Ens hi juguem molt i no podem fallar; si no, el mal serà irreparable. Som-hi. Fem-ho possible.

Endavant i moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, gràcies. Molt bona tarda a tothom. El món rural fa dècades que està abandonat pels diferents governs de la Generalitat, i les conseqüències de la seva inoperància i deixadesa han provocat, precisament, una pèrdua de múscul econòmic i social.

Lamentablement, la situació dels municipis rurals de Catalunya s'ha cronificat, i avui en dia tenim 338 municipis amb menys de cinc-cents habitants que estan en perill de desaparèixer. A més, el seixanta-tres per cent dels municipis en té menys de dos mil, i una mica més de la meitat, el cinquanta-dos per cent, té mil o menys habitants.

Per què hem arribat a aquesta situació als municipis petits i micropobles a Catalunya? Doncs bé, si fem un diagnòstic breu sobre els greus problemes estructurals de Catalunya en el món rural, ens trobem que hi ha tres causes a la despoblació rural.

En primer lloc, poblacions aïllades en matèria de serveis i comunicacions. No s'han modernitzat les vies de transport per carretera i de mercaderies, la xarxa de comunicacions ni l'accés a internet. I, en matèria d'habitatge, no s'ha construït ni promogut habitatge social en règim de lloguer o de propietat.

En segon lloc, l'envelliment endèmic de la població. I és que els joves de les comarques rurals, avui en dia, opten, majoritàriament, per estudiar, marxar fora, no?, i estudiar a altres ciutats, on després, doncs, la gran majoria es queden per desenvolupar la seva carrera professional.

I, en tercer lloc, el maltractament al sector principal econòmic: el sector primari. I és que els governs han anat successivament aprovant normatives asfixiants per als propietaris agrícoles i els ramaders. I, a més, el sector primari es troba desprotegit davant la situació de desavantatge en què es troben els agricultors, ramaders i pescadors respecte dels productes que arriben de tercers països sense cap tipus de control. I, a sobre, amb el vistiplau de la Unió Europea, que, d'altra banda, ens trobem, no?, que imposa regulacions exhaustives als agricultors autòctons. I això és quelcom que perjudica el preu i la viabilitat del producte local davant la lliure entrada de productes estrangers.

I a aquestes tres causes cal afegir-hi també les dificultats i les traves administratives que es topen els consistoris dels petits pobles o dels micropobles en el finançament per tal de poder dur a terme obres tant de millora d'infraestructures com de construccions noves, o la manca de subvencions per a projectes socials que afavoreixen directament els habitants.

I amb aquest panorama és urgent prendre mesures per tal de poder fixar població o fins i tot recuperar-la, com, per exemple, amb la modernització de mobilitat entre poblacions, la construcció o promoció d'habitatges socials en règim de lloguer, en incentivar la implantació i el manteniment d'activitats econòmiques o bé dotar les poblacions de fibra òptica.

Però, tot i això, amb aquestes mesures no n'hi ha prou. I, de fet, no es podrà revertir la regressió demogràfica si no s'actua i es treballa alhora pel foment de la natalitat i amb un ple suport a la família per eliminar les duplicitats; per la simplificació administrativa i burocràtica, no només per al sector agrari, sinó també per als consistoris de municipis petits i micropobles; per la reducció de les càrregues impositives i altres avantatges fiscals com a fonts captadores de capital econòmic i humà, i, finalment, per enfortir la competitivitat d'aquest sector primari, facilitant l'augment de la inversió en recerca i innovació, aprofundint en la seva internalització i diversificació geogràfica.

I és que és la nostra obligació política aportar noves oportunitats als pobles i al món rural per tal de que puguin tenir capacitat de mantenir i atraure població, forçant així el seu propi futur. I, en aquest sentit, i en aquest tipus de mesures, sempre trobaran el nostre Grup Parlamentari de VOX.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat Juan Carlos Gallego Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs bona tarda. Agrair la moció. Jo crec que la moció constata la no existència d'equitat territorial, aquest diferent accés de la ciutadania als serveis en funció d'on visquin, diguéssim. És una realitat, i a aquesta realitat cal respondre-hi. Cal respondre-hi amb acció política, amb acció de govern, que és el que pretén la moció, no?

Jo crec que la moció també s'inscriu en que, quan va aparèixer la covid-19 i la covid—o la pandèmia— en aquest context de crisi de la globalització i de canvi climàtic, semblava que es podien obrir expectatives optimistes per al món rural. Allò negatiu, que amb la pandèmia eren les restriccions a les grans conurbacions urbanes, donava o permetia albirar possibilitats positives en les àrees rurals, tant de traspàs de població com de millora tecnològica per arrelar-la, com de millores de comunicació per apropar-ho, no? Igual que dèiem que amb la crisi climàtica hi havien també algunes qüestions positives, de posar en valor la proximitat productiva, l'agricultura de proximitat, el quilòmetre zero, noves innovacions en el propi sector primari per millorar, diguéssim, la productivitat de les terres, o la descentralització productiva que es podia albirar.

Aquestes eren qüestions que, d'alguna manera, en aquell context dels anys 20, 21 estaven aquí. La realitat, però, és que no s'ha avançat en abordar els canvis que es necessiten a l'àrea rural per trencar aquesta inequitat territorial que existeix, no?

Per això nosaltres votarem que sí a la moció que es presenta, perquè creiem que introdueix la importància de la realitat, d'actuar-hi, i crec que les propostes no introdueixen cap element contradictori ni cap element regressiu, tot i que certament haguéssim pogut anar més enllà. Podríem dir que és poc ambiciosa en alguns aspectes: en termes de comunicacions, de transport públic, de qüestions tecnològiques o en termes també de l'organització territorial i institucional de Catalunya, que ja ho situàvem ahir quan parlàvem de la comarca del Lluçanès.

Hem de fer coses. Crec que la moció situa propostes, però tenim un problema com a país d'una organització territorial i institucional que no acaba de donar resposta a les necessitats dels equilibris territorials i socials de la nostra realitat, del nostre país. Necessitem abordar aquest canvi territorial, que avui encara pivota, di-

guéssim, en unes competències no clares en el terreny de les comarques, en el terreny de les províncies, en el terreny del Govern. Aquí cal redefinir aquest mapa d'organització territorial.

Per això votarem que sí, no? Votarem que sí perquè també em recordava..., a partir, diguéssim, d'un poema que ara us llegiré, que diu: «Posem per cas que un Déu escull un poble, / contracta un poble per servir de claca / dels seus prodigis, jocs de mans gloriosos, / i per lluir en el món els beneficis / d'acomplir quatre regles imposades. / A canvi del servei, el poble rep / una dosi d'orgull, de diferència / i una mà paternal damunt del cap, / protectora en el fred de la intempèrie. / Posem per cas que el pacte s'eternitza / amb l'efecte del temps damunt les coses: / aquell aigualiment, l'oblit i el ritus. / Posem per cas que un dia Déu s'esborra, / però oblida –diví!– notificar-ho. / Posem per cas que avui és l'endemà / del dia de l'oblit: a la intempèrie, / els gossos a l'encalç. / I a qui reclames?»

No sigui que ens passi una mica això, que en el món rural li posem la mà al cap, li riem totes les gràcies, totes les oportunitats que té perquè la gent de les grans àrees metropolitanes puguem anar a gaudir d'aquell món rural que ens mantenen viu perquè hi puguem assistir, però que al mateix temps no el cuidem, no el curem, no l'alimentem perquè no tingui aquestes externalitats negatives, que és aquesta inequitat a l'hora d'accedir a serveis que els hi han de garantir també una vida digna, a les persones, visquin on visquin.

La vicepresidenta segona

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Joan García González.

Joan García González

Gràcies, vicepresidenta. Senyor Gallego, tornaré a no competir amb vostè, les seves, diguéssim, poesies i poemes i cançons que ens acaba obsequiant normalment en les seves intervencions.

Jo, primer, vull donar les gràcies a la senyora Feliu perquè realment hagi portat un debat que crec que és important, però no per la moció en si mateixa, que segurament aquí coincidirem molts que proposa, doncs, punts que són de sentit comú i que crec que al final són necessaris a l'hora d'equilibrar el territori, i que és evident per al món rural, tot i que la moció parla no de món rural, parla de món rural, però parla de micropobles –bé, món rural, al final; el concepte de micropobles també s'hauria de redibuixar–, sinó perquè crec que aquí moltes vegades parlem del territori, portem mocions quan s'apropen les eleccions i lleis i volem fer moltes coses, crear comarques noves, fusionar el que no s'ha fusionat abans o no, o al contrari. I crec que hauríem de tenir un debat territorial més seriós.

I aquesta és una altra oportunitat, en el cas del nostre grup, per reivindicar precisament això. Un debat territorial que crec –i aquesta és una de les mesures, com li vaig comentar també a la senyora Feliu– que hauria d'estar en aquesta moció, que hauria d'incloure, en aquest cas, doncs, un procés de fusió de municipis, en molts casos, perquè és la millor forma i la millor fórmula per accedir a recursos moltes vegades que no poden –vostè mateixa ho ha dit, doncs, i ho coneix bé com a alcaldessa, alcaldesses– tenir.

I aquestes opcions –ja sé que a vegades costa molt explicar això al territori– són opcions i són viatges que ja han fet altres països, com Portugal no fa molts anys, i crec que hi ha funcionat perfectament. I en aquest cas, doncs, crec que en el cas de Catalunya hauríem de plantejar-nos aquest primer pas.

És evident que aquest primer pas és necessari, en lloc d'anar reduint cada cop més la mida de les comarques, que al final es transformen en petits macromunicipis, sense cap sentit i sense cap ordre, segons m'interessi o no m'interessi, en aquest cas, doncs, segons qui governi o no governi i s'apropin o no les eleccions. Això, per començar, crec que és important.

Després parlen vostès en la seva moció de tota una sèrie de variables que evidentment són necessàries. I un es pregunta o la pregunta que es fa és per què no es pot arrelar o fixar la població al territori. Quins són els factors que fan que algú que ha nascut a un poble...? És igual..., també parla vostè de variabilitat. No és lo mateix el món rural del Pirineu que de la plana de Vic, de la plana de Lleida o de les Terres de l'Ebre. No és el mateix, evidentment; les problemàtiques no són les mateixes, però moltes vegades hi ha una sèrie de factors.

I crec que parlen vostès, per exemple, de coses com l'habitatge, i possiblement l'habitatge no sigui un dels factors més importants, sinó que és, en alguns casos, la incapacitat o la impossibilitat de tenir una opció laboral adequada o correcta. Evidentment, hi ha molta gent que vol treballar al sector primari o al sector serveis, al sector turístic, que és important, però no tothom hi pot accedir; això és important.

Les comunicacions, l'accés moltes vegades a la connectivitat i a la xarxa de fibra òptica; crec que això és bàsic. Diguéssim, la pedagogia, inclús l'educació del que podria ser, doncs, el concepte d'emprenedoria. Al món rural hi ha molta empenedoria; ho és, és un món empenedor, perquè moltes vegades està abandonat per les administracions. Però crec que en aquest cas podem aprendre molt d'ells.

Però crec que també és una de les variables importants per contenir, doncs, un ecosistema favorable a que això que nosaltres també compartim, que és que hem d'equilibrar el territori i hem de, segurament, doncs, en aquest cas, fixar població al territori, es pugui realitzar.

Nosaltres també hem vist i hem revisat l'agenda rural. Aquí una crítica, i crec que és important. Fem o dibuixem moltíssimes propostes. Aquestes propostes mai, com passa molt en aquest Parlament o als executius de la Generalitat, s'acaben implementant o s'implementen molt tard. I coses com, per exemple, el mateix baròmetre del món rural o l'Observatori del Món Rural, en aquest cas, que ens hauria d'informar de com està evolucionant el món rural, doncs, no s'actualitza des del 2020. Amb això, doncs, està tot dit. És una analogia perfecta de que portem mocions aquí, parlem del món rural, parlem de moltes propostes del món rural, però després ningú se'n recorda, i vostès segurament ho saben, alcaldesses, del món rural.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

(L'orador pronuncia uns mots inaudibles.) ¿Se escucha? (Pausa.) Ahora sí, gracias. Digo que estamos ante la típica moción que se ve cada cuatro años, y de aquí a cuatro años volveremos a hablar de lo mismo, y los pequeños municipios seguirán con los mismos problemas que tenían cuatro años atrás y seguramente los que tengan cuatro años adelante.

Aquí, desde luego, tenemos que ayudar a levantar, a defender y levantar esos pequeños pueblos de Cataluña y del resto de España que están desapareciendo. Hay que fijar población en ellos, y no se puede fijar población en ellos si no hay servicios, si no hay comunicaciones, si no hay digitalización, si no hay economía, si no hay empleo. Así de sencillo.

Hay que mejorar su financiación, es otra de las cuestiones, es decir, «es que queremos que haya mucha gente, que haya muchos servicios y tal». Oiga, pues vamos a mejorar la financiación de esos municipios. Vean los presupuestos de cualquier municipio de, no sé, menos de mil habitantes, joder, es que da hasta pena —es que da hasta pena.

Entonces, estas son las cosas que hay que resolver, y hay mucha potencialidad: aprovechar el teletrabajo, aprovechar el cambio de paradigma energético, el turismo

rural, la agricultura, poner en valor sus tradiciones. Es decir, se pueden hacer muchas cosas si se quiere, pero parece ser que no se quiere.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Anna Feliu Moragues.

Anna Feliu Moragues

Bé; doncs moltes gràcies. Els agraeixo a tots les seves intervencions i aportacions que han formulat a la nostra moció. I, bé, de fet, hem acceptat pràcticament totes les esmenes, menys una, si no recordo malament –les esmenes que han presentat tots els diversos grups–, perquè crec sincerament que com a tema de país que és, doncs, és important que puguem pensar entre tots i aportar i sumar esforços i propostes de la mà de tothom.

Per mi, sincerament, el més important és que hi hagi aquesta sensibilitat d'aquesta cambra i del Govern per tal de treballar per revertir la greu situació en la que es troba el nostre país, perquè, si no ens ho creiem, no actuarem. I això, de fet, no ens ho podem permetre.

Agrair, doncs, les esmenes presentades per la diputada Romero, del PSC, que han millorat l'aportació inicial de la nostra moció. I, per tant, benvingut sigui; sumar sempre és positiu.

També hem acceptat l'esmena de la CUP. I, en aquest sentit, doncs, pel que feia referència el diputat d'aquestes 890 propostes que estan incloses dins de l'agenda rural, evidentment, aquestes propostes són importants; són propostes importants perquè les ha fet la gent, no?, que s'ha consultat des del territori. Però aquestes propostes no són només per tenir-les allà escrites, sinó que cal desenvolupar-les i, sobretot, també posar-les en ordre i en calendari, perquè, si no, de poc serveixen. I, per tant, cal establir aquestes prioritats i cal fer-ho en base a uns principis d'actuació que es considerin que són prioritaris i primordials.

La diputada d'Esquerra, l'alcaldeessa de Vilanova de l'Aguda, de setze anys ja. I, per tant, ara que acaba, diputada, doncs, evidentment que ho coneix. I, per descomptat, jo estic convençuda que s'estima la causa i que entre tots farem possible que ho puguem millorar. Però, com dèiem, aquestes propostes s'han d'organitzar, no podem anar fent projectes bolet pel territori: un projecte al Pallars, un projecte a les Garrigues. Hem d'intentar harmonitzar-los i, sobretot, fer-ho amb criteri.

Un agraïment al poema del diputat Gallego, que sempre és inspirador, i a les propostes i idees que hem intercanviat amb el diputat de Ciutadans i amb tots vostès.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 29 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pressupost alternatiu sense dèficit fiscal

302-00286/13

Passem al vint-i-vuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pressupost alternatiu sense dèficit fiscal, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula, per exposar-la, el diputat Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, vicepresidenta. Consellera... Primer, molts ànims a la presidenta Borràs, una vegada més. Bé, cap Govern de la Generalitat ha explicat fins ara, partida a partida, com podríem millorar els pressupostos si no patíssim un dèficit fiscal que perdura de forma ininterrompuda i estructural des de fa ja quaranta anys.

A partir d'ara, si aprovem aquesta moció, el Govern haurà de preparar una proposta de com seria un pressupost sense dèficit fiscal i s'haurà de publicar durant l'elaboració de cada nou pressupost. Almenys, mentre no siguem un estat. Això no treu que cada grup parlamentari pugui fer les seves pròpies propostes, com vam fer nosaltres des de Junts fa tres setmanes. En aquest sentit, emplaceм partits com els comuns i el PSC, que diuen ser progressistes, a que facin propostes alternatives. I, si més no, almenys que expliquin també a la gent com els afecta el dèficit fiscal. No els ha de fer por donar informació, i tampoc seria comprensible que la segueixin amagant un cop la faci pública el Govern.

I voldríem recordar-los, senyors del PSC, que l'exconseller Castells va coordinar un informe fa uns mesos –el vaig ensenyar l'altre dia– on ell mateix exposa que una Catalunya sense dèficit fiscal creixeria entre un vuit i un nou per cent el primer any i fins al vint per cent a mitjà termini, cosa que ens situaria al nivell de països com Dinamarca i Holanda.

És important que els catalans entenguin com milloraria el seu nivell de vida per resoldre els grans reptes que tenim com a país i si no patíssim el dèficit fiscal. I estem convençuts que la majoria d'aquests reptes són compartits pràcticament per tot l'hemicicle. De fet, la diputada Escarp segurament sap molt bé que ens calen de l'ordre de 4.500 milions addicionals dels pressupostats per resoldre el problema de la sanitat de debò. I la diputada Niubó sap que calen de l'ordre de 4.000 milions d'euros més anuals si hi volem dedicar el sis per cent del PIB, que és el que fan els països més avançats del món.

I si volem executar les infraestructures prioritàries, segons la proposta de les tretze cambres de comerç, el diputat Terrades sap molt bé que ens calen 3.000 milions d'euros durant cinc anys. I si volem destinar el dos per cent a la cultura, com demana el sector, la diputada Rocio Garcia sap molt bé que calen de l'ordre de 300 milions d'euros addicionals. I si volem afrontar de debò la transició cap a la societat del coneixement, arribant al tres per cent del PIB, que és el que fan els països més avançats, la diputada Romero sap molt bé que ens calen de l'ordre de 900 milions d'euros més anuals.

I si volem tenir una fiscalitat de les comunitats autònomes que la tenen més baixa, haurem de reduir els impostos en 3.000 milions d'euros. Oi, senyor Riba? També ho sap, això. I si volem resoldre el problema de l'habitatge, de la transició energètica, de la renda garantida de ciutadania per a tothom que hi té dret, de la cooperació del 0,7 per cent i moltes més polítiques que sovint defenseм des d'aquest faristol, calen més recursos. I mai ho aconseguirem –mai– amb 1.000 milions d'euros més nets, que és el que hem incrementat el 2023 respecte al 2022, si exclouem l'efecte de la inflació. Ens calen prop dels 21.000 milions d'euros addicionals per afrontar els reptes importants que té la societat catalana. I la gran paradoxa és que Catalunya genera aquests 21.000 milions d'euros anuals amb el fruit del nostre treball, i els paguem en forma d'impostos, però no els podem utilitzar per resoldre els problemes reals dels ciutadans de Catalunya.

Per tant, senyors del PSC i dels comuns, si vostès voten en contra d'aquesta moció, estaran dient que volen amagar com podem resoldre de debò la majoria de problemes i reptes que té aquest país. I ens hauran d'explicar per què renuncien a que els catalans tinguem un índex de progrés social com el que tenen el País Basc i Navarra o totes les regions de Dinamarca i Holanda, que estan totes elles dintre de les cinquanta primeres de la Unió Europea, mentre Catalunya està al nivell 135 de 240.

I també hauran d'explicar per què Catalunya ha de renunciar a un atur del quatre o el cinc per cent, com tenen tots els països d'Europa que generen la riquesa que generem nosaltres, i no el deu per cent com tenim ara o el vint per cent si parlem del juvenil. I ens hauran de dir per què estan satisfets tenint un salari mínim interprofessional de mil vuitanta euros en catorze pagues, quan tots els països d'Europa que generen la riquesa com la que generem nosaltres el tenen de 1.400 euros o més. I per què hauríem de renunciar a tenir unes pensions aproximadament el vint per cent superiors a les actuals si no patíssim el dèficit fiscal que patim?

Senyors del PSC i dels comuns, ens poden dir per què volen seguir condemnant tota una generació de catalans a viure amb un índex de pobresa creixent quan generem riquesa per ser un dels països que poden tenir més benestar d'Europa? Els catalans generem riquesa i paguem impostos per viure amb el benestar de Dinamarca i Holanda, però cada cop ens assemblem més a Grècia. I això cal explicar-ho.

Per acabar, en aquesta moció també presentem altres propostes, temes concrets com que es publiqui la balança fiscal del 2020, que encara no s'ha publicat; que es presenti quin percentatge dels fons Next Generation arriba a Catalunya comparat amb el nostre pes econòmic; que es prepari l'Agència Tributària per recaptar tots els impostos; que s'encarregui un estudi de la dependència econòmica entre Catalunya i Espanya –potser veurem qui depèn més de qui.

I, en resum, amb aquesta moció el que volem és que molta gent sàpiga que Catalunya no només és viable econòmicament, sinó que serà un dels estats amb major benestar d'Europa quan siguem independents. Per això només falta que una majoria d'aquest Parlament vulgui culminar el procés, i esperem que després del 28 de maig les coses canviïn, òbviament, a millor.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bé, el senyor Canadell continua amb la matracca de l'espoli fiscal, la versió edulcorada de l'«Espanya ens roba». En tot cas, aquest és un discurs que al conjunt de la Unió Europea està considerat com un discurs reaccionari, profundament ioliberal i, a més, òbviament, absolutament insolidari.

Jo el que em pregunto és com alguns encara no s'han adonat de la falta de raonabilitat d'aquest discurs, en la mesura que el que generem a Catalunya amb l'exacció d'impostos bàsicament té a veure, lògicament, amb el comerç que tenen les empreses catalanes, i el conjunt de l'activitat econòmica catalana està òbviament molt interrelacionat amb el de la resta d'Espanya.

La realitat econòmica de Catalunya mai serà, diguem-ne, distingible de la de la resta d'Espanya. Per això algú com Ernest Lluch –jo ho he comentat en més d'una ocasió– deia que el debat sobre el dèficit fiscal mai no es pot deslligar del debat sobre el superàvit comercial de Catalunya amb la resta d'Espanya. Aquest és un debat racional que plantejava l'enyorat Ernest Lluch precisament en aquests termes, que crec que són els termes racionals. Hi ha altres termes que són més viscerals, més sentimentals, si es vol, i que moltes vegades el que fan, bàsicament, és atiar baixes passions.

En tot cas, a mi és un debat que m'incomoda profundament, perquè crec que demostra fins a quin punt s'ha normalitzat a Catalunya un debat que en altres parts d'Europa està absolutament bandejat, precisament pel que té de reaccionari.

Per tant, jo el que demanaria és, en aquest sentit, coherència. Si vostès volen fer aquest debat de les balances fiscals entre Catalunya i la resta d'Espanya o el que vostès diuen Catalunya i Espanya, llavors el que haurien de fer és calcular també les ba-

lances fiscals entre Barcelona i la resta de les províncies catalanes, cosa que per mi no és ni molt menys necessari i, a més, ni tan sols és desitjable.

La solidaritat interterritorial és un principi fonamental de la nostra Constitució, que també opera, lògicament, Catalunya endins; no és de Catalunya amb la resta d'Espanya, sinó també Catalunya endins. Per tant, jo crec que és una cosa absolutament normal. La solidaritat i la redistribució de la riquesa, com vostè sap, senyor Canadell –perquè vostè sap perfectament quins són els principis de l'economia general–, és entre ciutadans i no entre territoris.

Per tant, en la mesura que aquesta solidaritat interterritorial forma part dels principis constitucionals que tenim, de què ens hem dotat entre tots, jo crec que si vostès volen anar a aquesta línia de separar Catalunya de la resta d'Espanya i de fer balanços fiscals, doncs, fem-ho amb tot, també de les províncies catalanes; Barcelona, sobretot, amb la resta de les províncies. També hauríem de mirar les de Barcelona amb la resta de l'àrea metropolitana. Hi insisteixo, jo crec que seria introduir el principi d'insolidaritat en el nostre debat públic i en la nostra democràcia, i crec que no és una cosa, precisament, desitjable.

D'altra banda, a mi m'agradaria, ja com una cosa, diguem-ne, més estructural del que és la vida política catalana dels últims quaranta anys, que vostès també fossin partidaris de calcular, diguem-ne, quin seria l'impacte econòmic de descomptar l'efecte del tres per cent sobre la vida econòmica catalana. És a dir, el Parlament de Catalunya el que hauria de fer, d'acord amb la nostra esmena, és instar el Govern de la Generalitat a fer els estudis i els càlculs corresponents, així com una campanya de comunicació i divulgació oficial, sobre com seria el pressupost de la Generalitat sense la xacra del tres per cent. Això sí que seria un exercici intel·lectual interessant, que jo els recomano que el demanin, precisament, o que instin el Govern a fer-lo.

Perquè, realment, quan vostès estableixen aquesta divisòria entre catalans i espanyols i ho fan d'aquesta manera, diguem-ne, tan poc moderna, tan poc solidària, tan poc original, perquè, hi insisteixo, el debat, diguem-ne, d'atiar les baixes passions en qüestions econòmiques és una cosa molt vella i, a més, profundament arcaica... Doncs crec que haurien de plantejar altres consideracions com el que els hi deia, l'impacte que ha tingut el tres per cent en l'economia catalana i, en definitiva, en la capacitat dels catalans de generar un estat de benestar.

Crec que qualsevol estat democràtic que es vanti de ser-ho el que ha de fer és assegurar aquesta solidaritat, aquesta igualtat i aquesta redistribució de la riquesa entre ciutadans i no entre territoris. Per tant, això és bàsicament el que fa el nostre país, el que fa Espanya.

La situació de relacions comercials entre Catalunya i la resta d'Espanya, com vostè sap, és de superàvit absolut per a Catalunya. I no oblidem una cosa –i amb això acabo, presidenta–, que és que aquests impostos que els catalans tenim la capacitat de recaptar, o que el Govern de la Generalitat té capacitat de recaptar, venen en bona mesura d'aquestes relacions comercials de Catalunya amb la resta d'Espanya.

Per tant, crec que el que hem de demanar és menys demagògia, menys discurs supremacista, més realisme i més governabilitat seriosa.

Gràcies, senyors i senyores diputats.

La vicepresidenta segona

Per defensar les esmenes presentades en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Maria Jesús Viña i Ariño.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades... Este 2023 hem aprovat lo pressupost més ambiciós de la Generalitat de Catalunya: 41.025 milions de despesa total de la Generalitat. Un pressupost ambiciós que mos permetrà que el Go-

vern estiga al costat de les llars, de la societat, del teixit civil i econòmic en un temps greu d'incerteses polítiques i econòmiques.

I, encara que no entenem l'abdicació de Junts a l'hora de construir este pressupost, sí que hi ha un punt en què coincidim amb vostè, diputat Canadell: sense dèficit fiscal este pressupost hauria estat molt més ambiciós. I ho seria, de ben segur, perquè, segons les últimes quantificacions, deixem de rebre uns 20.000 milions anuals per culpa d'un sistema de finançament arbitrari, opac i que sempre s'aplica contra Catalunya. A la pràctica, això mos suposaria un increment d'un cinquanta per cent dels pressupostos de la Generalitat, impostos que paguem i que s'utilitzen en benefici de les elits de l'Estat.

I no mos equivoquem, no és un problema de redistribució entre rics i pobres. Los impuestos los paguem los ciutadans, i la despesa se gasta de forma territorialitzada. I el que passa quan se reparteix de forma arbitrària és que la Generalitat no té prous eines per acompanyar la ciutadania del nostre país. El que acaba passant és que la ciutadania més vulnerable de Catalunya acaba sufragant les rebaixes fiscals de la dreta d'arreu de l'Estat espanyol. I, mentrestant, lo dèficit fiscal i l'arbitrarietat d'inversions perjudiquen l'economia catalana i ens resten productivitat i competitivitat.

De fet, un estudi entre la Generalitat i AQR-Lab, de la Universitat de Barcelona, va determinar que el dèficit d'inversions de l'Estat va restar 9,8 punts del PIB entre el període 2002 i 2017. Perquè tant s'hi val si ets independentista o no, els retards de la Renfe los patim tothom per igual, i estos retards són en part per un dèficit d'inversió històrica i que no se soluciona tampoc quan se negocien les partides pressupostàries, perquè el ministeri governat pel Partit Socialista només gasta dos de cada deu euros pressupostats a Catalunya, mentre que a Madrid ne gasta quinze, dels deu que han pressupostat.

Per això li agraïm esta moció. Li agraïm també la seua predisposició a l'hora de poder negociar les esmenes i transaccionar-les, perquè creiem que cal posar de manifest que és imprescindible que el Govern de l'Estat publique les balances fiscals, i per això hi hem estat d'acord. Cal estimar este impacte econòmic que tindrà la hipotètica eliminació d'este dèficit, i cal disposar d'una sèrie temporal de dades que siga extensa i que estiga actualitzada.

Per este motiu, la consellera Mas ahir mateix va enviar una carta al Govern espanyol demanant l'actualització de dades per al càlcul de la balança fiscal entre Catalunya i l'Estat, i mos alegrem avui que des del Parlament reforcem aquesta iniciativa. Des del 2016 no es faciliten estes informacions, fent impossible que la Generalitat compleixi amb lo que estableix la llei de finances públiques. És curiós que aquells que sempre estan amb l'ordenament jurídic per davant l'ignoren quan qui l'incompleix és l'Estat espanyol.

Ens hem entès també en ampliar el termini per a realitzar els estudis que ens demana perquè siga possible i viable poder-los fer. La voluntat hi és tota, però necessitàvem més temps.

Quant a l'esmena del segon punt, va en la mateixa línia que l'anterior, disposar de més temps per poder tenir la documentació que demana. Coincidim plenament en que cal que tingui més fortalesa, l'Agència Tributària catalana. Hem pogut, fa poc, escoltar a la Comissió d'Economia el seu director. Hem vist com s'ha anat dotant i dimensionant per a convertir-se en una estructura d'estat.

Amb relació al darrer punt, totalment d'acord: l'economia catalana té forts vincles econòmics amb tot lo seu entorn. És important conèixer els nivells de dependència, perquè això també mos pot ajudar a identificar les oportunitats de creixement.

Dit això, no entenem com grups d'este Parlament són partícips de l'opacitat del Govern de l'Estat a l'hora de no publicar estes balances fiscals, perquè tots sabem que el dèficit fiscal existix. La denúncia del dèficit fiscal ha estat una de les línies de

vertebració de l'activitat política d'Esquerra Republicana en els darrers trenta anys. Un dèficit fiscal que condiciona el benestar dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, perquè condiciona el pressupost de Salut, condiciona el pressupost d'Educació, els ajuts a la dependència, la «vivenda» social o les inversions en infraestructures de rodalies.

On potser, segurament, discreparíem, senyor Canadell, és en com aplicariem estos recursos. Vostès probablement aprofitarien per rebaixar impostos. Naltres segurament ho dedicariem a gastar-ho en polítiques que impacten directament sobre la ciutadania. Però el que està clar és que coincidim plenament amb la necessitat de denunciar i d'acabar amb lo dèficit fiscal. És un llast que arrosseguem des de fa dècades i que no ens permet avançar com a país.

Seria molt bo que tots los grups d'este Parlament tinguessen clara la prioritat de defensar els interessos dels ciutadans de Catalunya, vinguen d'on vinguen i pensin com pensen. Naltres ho seguirem fent mentre treballem per arribar a la millor manera d'aconseguir-ho, que és amb la independència.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, el diputat Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, vicepresidenta. Nigel Farage, líder de l'UKIP, partit populista i independentista britànic, xifrava l'import del dèficit fiscal britànic en 430 milions d'euros a la setmana, que podrien destinar-se al Departament de Salut britànic. Pocs mesos després de que la Gran Bretanya deixés, abandonés la Unió Europea, va dir, sense cap mena de rubor, que era fals, i la realitat ens ha portat a que a finals del 2022 l'impacte real de la sortida de la Gran Bretanya de la Unió Europea s'ha xifrat en una pèrdua de creixement de 5,5 punts del PIB britànic. Aquest és el resultat del que vostès ens proposen i què passa quan es juga amb xifres que són molt més complexes del que sovint es vol aparentar.

Respecte a la moció, podríem resumir que fa referència, bàsicament, a dos clàssics que a vostès els agrada, recurrentment, fer-hi referència: les balances fiscals i una nova derivada d'aquest artefacte de l'independentisme, que és el dèficit fiscal, que és aquest pressupost alternatiu.

Començaré per fonamentar el sentit del nostre vot, referint-me a un clàssic del liberalisme per donar-li una certa confortabilitat ideològica, com era Stuart Mill, que deia que les coses en política són útils si tenen un resultat positiu, des del punt de vista del benestar social. Tot el discurs que al llarg dels darrers vint, trenta anys hem sentit sobre el dèficit fiscal ha tingut un impacte sobre els beneficis en els serveis públics, a la sanitat, a l'educació, zero. Zero impacte, zero benefici, zero millora des del punt de vista del resultat tangible en els serveis públics de tot aquest discurs.

I avui vostè ens ha fet el mateix. Ens ha dit què seria, què seria, què seria, però no estem dient això. El que estem dient és que hem de fer propaganda, hem de fer agitació política sobre aquest concepte. Però això no es tradueix en euros, no es tradueix en recursos, no es tradueix en millores tangibles per als serveis públics. Cap efecte, cap millora en la qualitat dels serveis públics.

Pot tenir, sens dubte, utilitat des del punt de vista de la propaganda política de Junts per Catalunya o de l'independentisme; segur. Però en aquest cas les campanyes considerem que se les ha de finançar cada opció política, i no pas campanyes oficials com el que es demana en aquesta moció. Aquesta estratègia de l'independentisme fiscal no ha tingut cap altre resultat, com deia, que l'agitació i la propaganda. No només és contraproduent, sinó que, com deia, l'efecte tangible, real, més proper que tenim al britànic reflecteix uns efectes absolutament contraproduents del que vostès plantegen.

Des del nostre grup, no obstant, considerariem o hauríem considerat útil treballar des del punt de vista de la proposta, d'un plantejament, una proposta de la Generalitat en matèria de millora del finançament autonòmic. Però vostès, en aquest camp, van practicar la política de la no presència. No han estat presents en els debats en la comissió d'experts per articular una proposta de millora del finançament autonòmic. No hi han sigut; han estat absents en aquest debat, i això sí que ens hauria pogut portar una millora de recursos, una millora efectiva.

Referent al pressupost alternatiu que ens proposa i les referències que se'n van fer a la interpellació precedent fa unes setmanes, miri, a la sessió del passat 21 de juny de 2022 a la Comissió del Deute Històric, vostè, senyor Canadell, ens va dir que el dèficit acumulat era d'entre 300 i 400.000 milions d'euros i que –i cito literalment– «estem parlant d'un deute acumulat aproximat d'entre 40 i 50.000 euros per català, i això vol dir que en una família de quatre membres estem parlant de gairebé 200.000 euros per família. Jo sempre penso:» –segueixo llegint, literalment– «“Escolta'm, totes les famílies catalanes podrien tenir un apartament a la costa, a la muntanya –això ja, per gustos–, si no tinguéssim el dèficit fiscal, perquè és del que estem parlant.”». Això és el seu pressupost alternatiu?

Ja li vaig respondre aleshores que creïem, sabem que per vostès Espanya és un desastre en absolutament tot. El que no ens encaixa és com és que en altres països amb una pressió fiscal igual o superior a la nostra no lliguen els gossos amb llonganisses i no tenen en els seus pressupostos allò, anar regalant pisos, apartaments a la platja o a la muntanya, com el que vostè ens acaba de dir fa una estona que passaria: milers de milions a Salut, milers de milions a Educació, rebaixes fiscals a dojo. No és veritat, no passa enlloc. No hi ha aquesta situació que vostès pretenen dir.

I un territori assumeix costos i rep beneficis de pertànyer com pertany a un mercat interior, accedir a béns públics, a tractats internacionals per formar part d'una comunitat política més àmplia, com és el nostre cas a Espanya i a Europa, i sempre hi haurà fluxos fiscals dintre d'aquestes comunitats.

Pel nostre grup, el pressupost alternatiu és el que hem fet negociant el pressupost de la Generalitat de Catalunya, que ha reportat incloure la ronda Nord, l'aeroport, el CRT, 200 milions d'euros per a la indústria, 209 per a eficiència energètica, 1.984 milions en Salut, el quatre per cent a les residències –d'increment–, 106 milions per a noves places de residència, 300 milions en Educació, 769 milions plurianuals per al pacte de l'aigua o 187 milions d'increment de les inversions en metro. Per nosaltres el pressupost alternatiu és aquest.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidència. Miri, amb aquesta moció de Junts el que vostès pretenen és enfrontar els territoris i defensar que els qui més guanyen més rebin, tot al contrari de lo que defensa el nostre grup parlamentari, que defensa la igualtat entre espanyols i la justícia social.

En relación con el déficit fiscal, primero, es totalmente falso, no existe, no hay un déficit fiscal de Cataluña, porque es absolutamente falso. Los territorios no pagan impuestos, pagan impuestos las personas físicas o jurídicas. (*Alguns aplaudiments.*) El IVA, el IRPF, sucesiones, patrimonio, AJD, ITP, plusvalía. Lo pagan las personas, no los territorios.

Segundo, rechazamos totalmente el planteamiento de balanza fiscal territorial. Forma parte de la estrategia separatista de enfrentar territorios también por supuestos balances o balanzas fiscales, porque también se podría plantear injustamente –injustamente–, dentro de nuestra región, estas balanzas fiscales por provincias, por

municipios, por barrios, por distritos. Podría tener sentido lo de Tabarnia, podría tener sentido que los de Pedralbes se quejen porque pagan más impuestos que el Eixample o Ciutat Vella y no tienen ni una parada de metro.

Según sus teorías de balanzas territoriales, que no compartimos, hay regiones que tienen unos supuestos balances peores que Cataluña, por ejemplo, que aportan hasta el veinticuatro por ciento o el once por ciento de lo que ingresan; según ustedes, Cataluña, el 8,8. O Cataluña tendría un déficit anual con la provincia de Barcelona en torno al dieciséis por ciento. Cataluña respecto a España, el ocho; Barcelona respecto a Cataluña, el dieciséis. Prácticamente el noventa por ciento de los grandes impuestos que se recaudan en Cataluña –el noventa por ciento– se recaudan en la provincia de Barcelona; normal, por capitalidad y por volumen. Me dan la razón, totalmente cierto. Y de cada cien euros que pagan los ciudadanos de la provincia de Barcelona, diecinueve van al resto de provincias.

De hecho, me permito el lujo de presentar una gráfica (*l'orador mostra un gràfic a la cambra*), que no compartimos, donde queda claro que Barcelona aporta el ochenta y dos por ciento del presupuesto de la Generalitat de Catalunya y recibe el sesenta y cinco. Gerona aporta el siete por ciento y recibe el once. Lérida aporta el tres por ciento y recibe el diez por ciento. Tarragona aporta el seis por ciento al presupuesto de la Generalitat y recibe el doce por ciento. (*L'orador esquinça el gràfic.*) Esto no va con nosotros. (*Aplaudiments.*) No van con nosotros estas batallas territoriales, porque quizás hay un pueblo en Lérida donde hay mucho jubilado y tiene ahora, después de haber aportado mucho durante su vida, un balance fiscal positivo, y en Piera quizá hay mucho joven soltero que ahora trabaja mucho y aporta mucho, pero luego será al revés. Son absurdas, estas comparaciones, no las compartimos, pero es lo que ustedes hacen con el resto de España.

Tercero. Exigen publicar las balanzas cada año. ¿Lo hacemos en Cataluña también? Eso no, ¿no? ¿Lo hacemos con el presupuesto de la Generalitat? ¿Lo hacemos en los rellanos de los edificios? Porque quien pagan los impuestos son las personas. María trabaja mucho, tiene dos hijos, aporta seis mil euros de IRPF, otros tantos de IVA con su consumo, no acude a la sanidad pública, lleva a sus hijos a una concertada; déficit fiscal: totalmente negativo. En Pere, en paro, cobra 7.200 de paro, muy poco, tres hijos en escuela pública, va al CAP público; balanza fiscal: positivo. ¿Lo publicamos en el rellano? ¿En el DOGC? Son ustedes unos irresponsables. Con estas tesis fiscales acabarán enfrentando a las personas.

Y, en relación con los fondos Next Generation, lo mismo. Si empezamos a ver cómo se distribuyen los fondos europeos en virtud de lo que ingresan las personas, del PIB de las personas físicas o jurídicas, como dicen en catalán, *prendrem mal*.

Y, en relación con el presupuesto, sin el supuesto déficit, les compro el relato. Es verdad. Existe un déficit fiscal de los catalanes. Pagamos muchos impuestos a la Generalitat de Catalunya y recibimos unos pocos y malos servicios públicos, porque la Generalitat malgasta el dinero público. En torno a 18.000 millones de euros del presupuesto de la Generalitat se malgasta en organismos prescindibles, en obsesiones ideológicas, en duplicidades absurdas y en multitud multitud de subvenciones.

Y, claro, luego defienden que podamos hacer ese presupuesto alternativo. ¿Lo hacemos las personas? ¿Pago tanto en impuestos y tanto recibo? Porque más de uno se va a enfadar de que paga mucho y recibe muy poco. ¿Qué presupuesto tengo? ¿Cuánto tendría? ¿Qué podría dedicar más a mis hijos, a mi familia, a mis seres queridos, si no pagase tantos impuestos a la Generalitat, que luego malgastan? ¿Qué ganaría –diría yo– si no hubiese diecisiete estados y solo hubiese un estado en España, con sus 8.100 municipios como administración más cercana, con ventanilla única para poder tramitar todas las gestiones?

En definitiva, el separatismo, señores de Junts, una vez más, divide a personas, enfrenta a territorios y nos perjudica a todos.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda. Ja han sortit tots els tòpics amb la poca esona que portem de debat, però és jo crec que una constatació –i intentaré desgranar-ho– que el sistema fiscal territorial a l'Estat espanyol és un sistema opac, centralista, desequilibrat entre comunitats autònomes i amb costos enormes per als Països Catalans. També podríem parlar de la posició privilegiada de Madrid o del fet de que els fluxos fiscals entre territoris, representats en les balances fiscals, no són realment un producte de mecanismes redistributius, com sovint s'afirma i com s'ha afirmat. És mentida que siguin redistributius. Redistributius en una visió de classe, que és per al que han de servir els sistemes fiscals.

Centralista, per començar, perquè el pes de l'Administració pública en el conjunt de l'economia ha augmentat històricament fins a representar avui dia el cinquanta per cent del PIB. A conseqüència d'això, la distribució territorial que es practica d'aquests recursos públics té molta rellevància si representa el cinquanta per cent del PIB. I això afecta decisivament la provisió de serveis públics, el desenvolupament econòmic i també la capacitat política dels diferents territoris. Per tant, no té cap sentit ometre tot això del debat públic o pressuposar que el repartiment és just, ni tampoc relegar aquestes qüestions a l'àmbit tècnic. Ja he dit que és una qüestió tècnica, com massa sovint passa. No són qüestions tècniques. Ni uns pressupostos són qüestions tècniques, ni els sistemes fiscals o redistributius són qüestions tècniques; són polítiques.

Però l'opacitat també és una realitat. De fet, hi ha opacitat i hi ha manca de debat públic al respecte. Em sorprèn la posició del Partit Socialista, quan qui demana debat al voltant d'això és el Partit Socialista del País Valencià i Compromís, que són qui els darrers anys han posat més aquest tema a l'agenda. Però, vaja, deu ser que va per cases o va en funció dels interessos electorals. L'opacitat existeix des de que el senyor Rajoy va bloquejar la publicació de dades el 2016, de fet, per impedir que es poguessin realitzar càlculs rigorosos –aquests càlculs rigorosos que deia el diputat Riba. L'opacitat existeix perquè no es puguin fer aquests càlculs rigorosos. I, de fet, la defensa d'aquesta no publicació o prohibició va ser defensada fa poc menys d'un any per la ministra d'Hisenda, María Jesús Montero. Per tant, aquest element cal tenir-lo clar.

I el desequilibri. Hi ha una manca d'equilibri o d'equitat vertical del finançament autonòmic, i és també una realitat que no podem negar; del finançament autonòmic i també podríem afegir-hi del local, perquè també hauríem de parlar d'això i hauríem de parlar d'això aquí també, i de com existeix l'equitat vertical del finançament local des d'aquí mateix. És aquí on sovint divergim amb el senyor Canadell. No. És a dir, són importants les balances fiscals? Sí. És important erradicar el dèficit fiscal? També. Però no és la solució màgica, perquè per aplicar les mateixes polítiques que apliquem ara, doncs, vaja, les desigualtats i les diferències de classe existents seguirien existint.

Per seguir apostant per infraestructures i inversions, que són les mateixes que defensen aquells qui neguen el dèficit fiscal, són les mateixes que defensen vostès –ampliació de l'aeroport, el Quart Cinturó, etcètera–..., tampoc crec que sigui millorar excessivament les condicions de vida de la gent, perquè aquí el debat està en parlar d'inversions, si es vol parlar de balances fiscals representades en com l'Estat inverteix, en rodalies. I, per tant, tampoc s'hi val negociar per un costat el Quart Cinturó i reprovar la ministra per no invertir en rodalies.

I, finalment, en aquesta equitat vertical que deia... Dades: el País Valencià. Segons les dades de 2017 de fons de finançament de les quinze autonomies en règim

comú, el País Valencià passa de la vuitena comunitat autònoma en capacitat financera a l'última en recursos finalment disponibles; Catalunya, de la segona a la desena, i Cantàbria, de la sisena a la primera. De fet, és per això que el Govern del País Valencià va posar una partida als pressupostos per exemplificar això. Per tant, no neguem la realitat. Tampoc diguem que el dèficit fiscal és el problema o són tots els mals i ho soluciona tot, perquè és mentida. Per seguir invertint en sanitat privada, en escola concertada, etcètera..., amb això no solucionem els problemes dels catalans. Per tant, també cal un canvi de model.

La vicepresidenta segona

Diputada...

Eulàlia Reguant i Cura

Però és evident que hi ha una part de realitat i que alguns la neguen sistemàticament per negar el problema real.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bona tarda. Curiosa moció, la que ens presenta el senyor Canadell. L'altre dia interpella el Govern i avui presenta una moció on interpella el Partit Socialista i els comuns per veure si li riem les gràcies de la seva moció. Una moció que, en definitiva, el que planteja és fer estudis, càlculs, evidenciar dèficits, mals repartiments i imaginar un món diferent. Però no hi ha cap proposta, cap proposta concreta per millorar el finançament de Catalunya. Bé, crec que ens hauríem d'aclarir: si el que volem és fer una moció per instar el Govern a fer coses, a actuar, o simplement fem una moció perquè ens volem mantenir en el plany, en el victimisme, en que totes les coses segueixin igual.

Per això deixi'm que li regali avui a vostè, al començament, una poesia de Yehuda Amichai traduïda pel Manuel Forcano. Es titula *Ordres a una cambrera*. «No treguis els gots ni els plats / de la taula. No eixuguis / la taca de les estovalles. És bo que ho sàpiga: / han viscut en aquest món abans de mi. / Jo compro sabates que han estat abans d'un altre home. / El meu amic té els seus propis pensaments. / La meva estimada és la dona d'un altre home. / La meva nit la fan servir els somnis. / Als vidres de la meva finestra es veuen marques de pluja. / Als marges del meu llibre, hi ha notes que d'altres han escrit. / Al pla de casa on vull viure / l'arquitecte hi ha dibuixat gent estranya a la porta. / Al coixí del meu llit / hi ha la marca del cap d'algú que ja no hi és. / Per això, no treguis res / de la taula. És bo que ho sàpiga: / han viscut en aquest món abans de mi.»

Aquesta és la idea que m'ha quedat de la seva moció: deixem que les coses continuïn tal com estan, planyem-nos, diguem que les coses no van bé, que no funcionen, però no fem cap proposta concreta per canviar-ho. Si és cert que hi ha avui un dèficit per culpa d'un sistema de finançament –paraules que ha dit el senyor Canadell–, parlem del sistema de finançament i discutim quines són les propostes concretes per canviar el sistema de finançament. Ni una proposta, cap voluntat de negociar un nou model de finançament. Però no hi ha cap voluntat de negociar un nou model de finançament, sinó cap voluntat de construir una proposta de model de finançament en aquest Parlament que ens permetés anar a negociar-lo i a discutir-lo per intentar avançar i substituir la situació de què avui podem queixar-nos per una situació que sigui més positiva per poder-la concretar amb millores materials que arribin a la ciutadania del nostre país.

Per això nosaltres en aquesta moció votarem a dos qüestions que sí –votarem a dos qüestions que sí–, que una és la que té referència en el primer punt i l'altra és la que té referència en el darrer punt, que fan referència simplement a conèixer, a trans-

parentar, a saber. Cap problema. Però tot lo altre no ho votarem. Tot lo altre és que ens abstenim de votar, perquè entenem que lo altre no aporta absolutament res ni des del punt de vista de la informació ni des del punt de vista de la resposta real als problemes concrets, més que instal·lar-nos en un món ideal que no té res a veure amb les respostes concretes materials que la ciutadania necessita, però al mateix temps estem invertint recursos públics a fer focs d'artifici que no arriben enlloc. I, clar, crec que en aquest Parlament no estem per fer focs d'encenalls en una llauna de sardines.

Res més i gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. En nom del Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

(Pausa.) Ara.

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bien, se nota que estamos en campaña, señor Canadell. Especialmente usted, en campaña para la *cambrà de comerç*, por lo que parece. Bueno, cada equis tiempo van trayendo aquí la matraca del déficit fiscal. Insisto en que ahora con más razón todavía, porque ustedes necesitan calentar un poco el ambiente para su parroquia.

Sinceramente, no hay por dónde coger esta moción. Incluso ustedes nos presentan un punto en el que dicen que van a presentar a los grupos una simulación de escenarios con presupuestos sin ese supuesto déficit fiscal. Vamos, ustedes no han conseguido traer aquí, a este Parlamento, los presupuestos en plazo en las últimas legislaturas, incluso cuando el departamento dependía de los suyos, y ahora pretenden también traer aquí una simulación. Vamos, van a traer los presupuestos, no sé, cuando esté acabando el año. Sinceramente, señor Canadell, yo le digo que nosotros, si queremos ver ciencia ficción, pues, no sé, alquilamos un DVD de Spielberg, pero no leemos según qué cositas como la que pone usted en la moción.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Té la paraula el diputat no adscrit, senyor Antoni Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

(Pausa.) ¿Se oye? (Pausa.) Sí, ahora sí.

Gracias, vicepresidenta. Señor Canadell, se lo digo sin acritud, de verdad –sin acritud–: es un poco tramposillo –es un poco tramposillo.

¿Por qué solo tiene en cuenta usted el resultado de las balanzas fiscales según el método de flujo monetario? ¿Por qué siempre pondera a la baja el gasto común del Estado? ¿Por qué omite los resultados del estudio de las balanzas fiscales según el enfoque carga-beneficio? ¿Por qué no neutraliza los resultados? ¿Acaso las embajadas, aduanas, el radar de Calamocha, la Comisión Nacional del Mercado de Valores, Defensa, Correos, no sé, los ordenadores de la Agencia Tributaria no les dan un servicio a los catalanes porque están ubicados en Madrid o en otras provincias? Es decir, es que hacen trampa.

¿Qué le quiero decir con eso? Al final, ustedes solo se quedan con los resultados que les interesan para alimentar el plañidero discurso del «España nos roba» –y acabo. La gente sería en el mundo hace presupuestos con ingresos y gastos reales; no sobre quimeras, fantasías, utopías, inventos y «hagamos un presupuesto pensando que si algún día ingresáramos no sé qué...». Oiga, esto es un Parlamento serio, no es Matrix.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; moltes gràcies a tots per l'excel·lent debat. Crec que és molt bo que parlem d'aquests temes i que cadascú posi el seu posicionament sobre la taula.

Primer de tot, agrair a la senyora Viña l'excel·lent voluntat de negociació i d'aportació. Ens hem entès molt bé i hem acceptat totalment les seves esmenes. L'únic: dir-li que nosaltres, home, no vam abdicar de la negociació dels pressupostos. Aquí hi havia dues opcions, i vostès van optar per socialitzar els pressupostos, que és acordar-los amb el Partit Socialista.

Sobre el senyor Martín Blanco, que no el veig... Ah, sí, sí que el veig. Escolti'm, ha caigut a la trampa de sempre. I com que vostès, cap de vostès ve a la Comissió del Deute Històric, on venen catedràtics, per cert..., perquè jo soc enginyer industrial, no soc catedràtic, però allà ens ho han explicat. Escolti'm, no té cap sentit –l'hi dic a vostè i als altres que n'han parlat– fer balances fiscals que no siguin per regions –cap sentit. I això l'econometria ho diu. I ho va venir a dir el *catedràtic*..., el catedràtic senyor Arauzo. I, per tant, escolti'm, repassin la sessió aquella i ho veuran.

I sobre les balances comercials jo li diria que, aquest discurs, compte, perquè cada cop més creixen les exportacions de l'ordre del vint per cent. Arribarà un moment que l'Estat espanyol serà pràcticament insignificant. Però, bé, tot això ja anirà arribant.

El senyor Riba. Escolti, vostè ha volgut banalitzar un tema que és molt seriós. Jo ho sento, però és molt seriós, perquè, és veritat o no que paguem de l'ordre de 58.000 milions d'euros l'any en impostos? És veritat o no que el pressupost només és de 41.000 milions d'euros amb impostos? I és veritat o no que necessitem de l'ordre de 4.500 milions d'euros només amb la sanitat, de 4.000 amb l'educació? Per dir alguna cosa, eh?, per dir dues partides. Per tant, si us plau, no banalitzem els temes que són molt seriosos. I, en tot cas –l'hi ha dit la senyora Reguant–, *transparència*. Per què no demostrin la seva voluntat de demostrar la transparència? Per què no ensenyen les balances fiscals? Perquè els hi fan molta por.

I al senyor..., a la CUP. Totalment d'acord amb que això no és una solució màgica, la nostra proposta. Però, escolti'm, cadascú que faci la seva, i jo estaré encantat de veure la que vostè vulgui fer, i segurament veurà que podem fer de tot. Les seves polítiques i les nostres hi caben, en 21.000 milions d'euros.

I, finalment, si em deixa deu segons, al senyor Gallego, el poeta de la sala, jo li diria que, escolti'm, «dèficit fiscal» rima amb «això va fatal». O sigui, que busqui a veure si ens fa un poema i ens arregla la situació. Però vostè, que segur que vol el bé de tothom, trobarà una bona poesia en el meu nom.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 29 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'economia de plataformes

302-00287/13

El vint-i-novè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'economia de plataformes, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per exposar-la, té la paraula el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; vicepresidenta, gràcies. Consellera, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, que em sembla que avui plegarem tard, moltes gràcies per mantenir-vos aquí. Estem a la darrera moció del dia i, per tant, doncs, explicarem, farem cinc cèntims de què és el que portem a debatre i votar en aquesta moció.

El que demanem, *grosso modo*, és que es creï una comissió d'estudi per analitzar a fons l'impacte de l'economia de plataformes a nivell social i també en el mercat de treball. El que volem és aprofundir-hi per tal d'aportar legislació, d'aportar normativa que reguli, precisament, l'activitat de les plataformes en el nostre país i que ho faci tenint en compte els diferents estudis que ja s'han emès per part de la Comissió Europea i que també s'han emès per part d'altres àmbits, d'altres experts, que demostrin que l'impacte està sent negatiu.

I està sent negatiu per diverses qüestions. La primera és per la vulneració de drets laborals. I, per tant, un dels punts de la moció va directament encaminat a donar suport als treballadors i les treballadores d'Amazon BCN2, de Martorelles, que estan veient com, tot i haver arribat a un acord per al tancament de la planta, Amazon l'està vulnerant i està posant pals a les rodes de forma constant. Per tant, aquest Parlament s'ha de posicionar de nou per reivindicar i per reclamar que els acords als quals s'arriba amb els comitès d'empresa i amb els comitès de vaga s'han de complir. I, per tant, un dels punts de la moció va directament per als treballadors i treballadores d'Amazon Martorelles, que estan veient com Amazon no està complint amb allò que ha acordat.

Un altre dels punts importants d'aquesta moció fa referència, doncs, també a les tasques del Govern i, en aquest cas, a posar en valor el comerç de proximitat. I, per tant, el comerç de proximitat, que rep un impacte clarament negatiu de l'activitat de les plataformes i de la seva activitat, sobretot, no regulada vint-i-quatre hores al dia, necessita que tingui el suport governamental, que tingui el suport no només del Govern de la Generalitat, sinó que també hi hagi una conscienciació social. I, en aquest sentit, que aquest Parlament es posi en favor del comerç de proximitat. I alhora també reclamar al Govern que presenti, que registri en aquesta cambra parlamentària el projecte de llei d'últim tram, que ha de ser determinant i decisiu per a tot allò que té a veure..., les externalitats negatives respecte a l'impacte ambiental, respecte a l'impacte social, respecte al comerç de proximitat del nostre país.

I, d'altra banda, també posar en relleu que aquest comerç és imprescindible per al teixit social dels nostres pobles i ciutats. Sense els nostres comerços perdem un dels valors més importants de les nostres relacions socials. I, per tant, l'economia, sí, també impacta, i molt, sobre les condicions de vida als nostres pobles i ciutats. I, per tant, potenciar el comerç de proximitat aportant valor afegit davant de l'amenaça i l'agressió que signifiquen les plataformes i davant dels atacs deliberats d'aquestes plataformes sobre el teixit comercial del nostre país. I per molts anuncis, com ja vam dir a la interpellació, que facin des d'Amazon dient que donen suport al comerç de proximitat, el que fan és vampiritzar el comerç de proximitat, el que fan és directament apoderar-se de l'acció d'aquest comerç.

I també, lògicament, interpel·lem l'Estat. Com sempre fem amb les mocions d'Esquerra Republicana, tres factors: Parlament, Govern, Estat. A l'Estat el que li demanem és que agilitzi les tramitacions de les oposicions, que agilitzi les oposicions perquè puguem tenir a Catalunya més inspecció de treball, perquè puguem tenir a Catalunya més professionals, més inspectors i inspectores per tal de que facin una correcta vigilància i puguin continuar fent les campanyes per denunciar la vulneració de drets laborals de Glovo i Amazon. I, per tant, des d'aquest punt de vista, reclamem a l'Estat que vagi per feina, que agilitzi i que també permeti que nosaltres, des de Catalunya, puguem tenir la inspecció de treball també al dia.

I, d'altra banda –molt important–, que la Tresoreria General de la Seguretat Social també porti les dades necessàries per a l'anàlisi i la prospecció de l'Observato-

ri del Treball i Model Productiu, perquè no les aporta, i és impossible fer una bona anàlisi i una bona planificació si no tenim aquestes dades. I l'únic que ha de fer és deixar de tenir-les guardadetes en un calaix, com si fossin monestirs del segle xv, i les aportin a la Generalitat de Catalunya, les aportin a l'observatori perquè puguem fer les anàlisis pertinents i planificar les polítiques de suport a la classe treballadora al nostre país.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, vicepresidenta segona. Diputades, diputats... Bé, començarem primer també donant tot el nostre suport, des de Junts per Catalunya, als treballadors d'Amazon per l'incompliment dels acords a què es va arribar. També el nostre suport i compromís amb el comerç de proximitat i amb tot el sistema de comerç del model de Catalunya, evidentment.

Hem fet una esmena, ens l'han acceptada amb una transacció; per tant, en el conjunt de la moció, hi votarem bastant a favor. No només també matisar que, en aquesta esmena que hem fet, el diputat Albert demanava que l'Estat millorés recursos; nosaltres no demanem a l'Estat res, el que demanem és el traspàs complet de la gestió de tot el que és el sistema laboral i de control de seguretat social.

Això seria el que seria normal en un estat, en un estat propi, i que, per tant, que poguéssim regular completament allò que afecta o allò que perjudica la ciutadania, com, per exemple, les relacions laborals en algunes –segurament no en totes– amb aquest sistema o model de plataformes que, des d'un punt de vista econòmic i laboral, s'ha estès aquests darrers anys, eh?

Per tant, agraïm, doncs, aquesta transacció. En qualsevol cas, això: nosaltres pensem que una manera de fer front i poder regular i atendre la ciutadania és tenint les plenes competències. De fet, el propi conseller Torrent, en la interpellació, també ho deia: «Ens agradaria tenir les competències que tenen tots els estats.» O ens deia, per exemple, que no tenim competències per controlar l'adscripció del règim de la seguretat social, de la regulació contractual de les plataformes. Per tant, això com es soluciona? Amb un estat propi. Per tant, esmena i transacció, en aquest sentit.

Com deia abans, el diputat Albert també criminalitza en el primer punt..., de fet, ho va dir textualment: «Aquestes plataformes» –diu– «són aquelles faccions més neoliberals que acaben implementant-se i portant aquest capitalisme cap a un estadi de capitalisme salvatge.» Una frase realment molt dura; no sé en quin context està escrita. En qualsevol cas, el propi conseller Torrent també ja li va respondre: que l'economia de plataformes per si mateixa no és ni bona ni dolenta, no és ni el diable, i que també té potencial.

Nosaltres també ho pensem en aquest sentit. De fet, el model català també ha generat tot un sistema d'economia col·laborativa i ha aprofitat també l'*e-commerce* i les plataformes per generar models que també són d'èxit. I n'hi poso alguns exemples, eh? Des de km-0.cat, d'Asaja, fins a Respira de Compres, al Ripollès, de la meua comarca, o, per exemple, El Teu Mercat Online, dels mercats de Catalunya. Però també hi ha Gastroteca, Som Mobilitat –de mobilitat elèctrica–, La Cistella de Ponent –de les comarques de Lleida–, Del Pagès a Casa, Peix a Casa –el peix fresc. I en podria dir moltes moltes més: de formatges, de vins, d'artesania, de serveis.

Per tant, no totes les plataformes són dolentes. Per tant, el comerç de proximitat, els productors, els artesans també han aprofitat les tecnologies, les tecnologies *people-to-people*, que permeten la interconnexió entre el que ofereix i el que consumeix. I, per tant, també jo crec que hem de ser més seriosos en aquest sentit.

També estem d'acord –i, evidentment, aquest és el quid de la qüestió– amb el fet que les tecnologies de l'*e-commerce* i aquesta evolució del *business-to-consumer* cap al *people-to-people* sí que han anat més de pressa, segurament, que l'estanca o complexa normativa laboral; alguna, en el país del costat, que encara prové fins i tot dels anys seixanta o setanta, eh? Déu nos en guard, però encara és veritat.

I, per tant, sí que estem veient com l'economia avança més ràpidament amb aquests sistemes que la legislació vigent. I, per tant, hem de ser capaços de fer avançar també la legislació, sobretot en defensa del més feble de la baula, que acaba sent moltes vegades el treballador. Per tant, amb això, evidentment hi estem d'acord.

I, a més a més, amb sectors molt diversos. Vostè s'ha fixat molt en unes plataformes molt concretes, però hi ha sectors en l'àmbit..., més enllà dels serveis d'entrega, també en els serveis de classificació o microtasques; també en els serveis de la mobilitat de les persones –els taxis, taxis de motor, taxis de tracció de pedal, taxis elèctrics, etcètera. També amb alguns treballs de serveis autònoms a domicili, en serveis de cures, en serveis professionals, en serveis de finançament.

Per tant, són molts els sectors en els quals ens preocupa... Ens preocupa, doncs, el salari mínim; ens preocupa la negociació col·lectiva; ens preocupa el temps de treball i la protecció de la salut; ens preocupen les vacances retribuïdes; ens preocupa també el tema de l'accidentalitat laboral; les prestacions per desocupació o per malaltia; les pensions de viudetat; les pensions de vellesa. I, per tant, hem de fer avançar el país cap a aquesta legislació.

Vostè també ha fet esment de portar al Parlament la llei de l'últim tram, del darrer tram; evidentment, també hi estem d'acord. I també que faci aflorar també no només els aspectes laborals, sinó els aspectes també de delimitar les àrees del darrer tram.

Regulació de les anomenades «botigues fosques», que no tenen servei de cara al públic, però que fan el servei de manipulació; els centres de distribució; com s'han de fer aquests desplaçaments del darrer tram; com s'han de gestionar els horaris. Per tant, amb la resta hi estem d'acord i, per tant, hi votarem a favor.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, vicepresidenta. Ara ho han recordat, però jo ho diré des d'una altra perspectiva. El conseller, fa dues setmanes, a la interpellació, deia que la transformació per la via de la digitalització, entre d'altres, provoca la creació de nous sectors econòmics, donant lloc a l'economia de plataformes, que no és bona ni dolenta per si mateixa, que no és la panacea ni el diable per si mateixa, que té una enorme potència.

Jo diria que aquí el conseller es va equivocar una mica. Si analitzem què és l'economia de plataforma –i no ho confonguem amb altres coses intencionadament, sinó si analitzem què és l'economia de plataforma–, el que veiem és que és una transformació de l'economia en la que diferents sectors es converteixen en temporals, inestables i retallats.

I això el que vol dir és que els treballadors i les treballadores d'aquests sectors passen cada cop menys temps en una sola feina o un lloc de treball, que augmenta el risc d'invertir temps de feina sense una remuneració reconeguda i que, per tant, necessiten més feines, a vegades de manera simultània, i més temps no remunerat, destinat a la cerca de tasques o feines esporàdiques informals. Per tant, jo, més que economia de plataforma, parlaria de capitalisme de plataforma, que és la realitat.

Per això, dic: no confonguem amb altres coses amb tota la intencionalitat, perquè són coses diferents; perquè la majoria d'empreses que han impulsat el procés de transformació cap a l'economia de plataforma, el que busquen i el que han buscat sempre és exercir el monopoli. Molt diferent dels exemples d'economia de proximitat i de comerç local que el diputat Munell ha posat sobre la taula. Són coses diferents. I del que aquí parlem és d'aquesta economia de plataforma que busca vampiritzar i que el que busca és exercir el monopoli.

I, ja que aquí hi ha un diputat que sempre recita poemes i podem fer una mica de cultura, parlarem d'una pel·lícula i parlarem d'un director de cinema que, de fet, va guanyar el premi Gaudí a la millor pel·lícula estrangera l'any 2021, amb una pel·lícula que precisament explica quin és el martirologi, pràcticament, que pateixen els treballadors d'aquestes empreses d'economia de plataforma: Ken Loach. La seva pel·lícula de fa un parell d'anys, que en el fons explica la «uberització» de l'economia, i explicava que, certament, els treballadors explotats han existit sempre; que ell, quan va començar a fer pel·lícules, ja existia l'explotació laboral, però que el treball era més segur, que hi havia una comunitat estable i que no se sabia res de l'emergència climàtica. En aquests moments i aquest tipus d'economia el que busca és trencar les comunitats, no donar seguretat als llocs de feina i ignorar que vivim en emergència climàtica.

I, aprofitant que aquí hi ha també treballadors d'Amazon, podem parlar de que l'economia de plataforma en el fons és l'economia del model de negoci d'Amazon, no?, un model de negoci que és insostenible a llarg termini; insostenible per les desigualtats que genera. I, de fet, Amazon és l'exemplificació d'això: un propietari multimilionari que no para d'acumular riquesa, i uns treballadors, els de la seva empresa, cada cop més empobrits. Aquesta és la insostenibilitat d'un model de negoci que alguns volen defensar i volen perpetuar.

Per tant, cal que tinguem present això, però alhora que tinguem present també que, tot i que hi ha una pluralitat d'activitats –i parlem de repartidors, però podem parlar de moltes altres coses–, també existeixen el risc i el perill, que ja ha començat a passar, de que la «uberització» de l'economia, que l'economia de plataforma, que el capitalisme de plataforma també entri i abordi el sector públic.

I ho tenim amb exemples com Uber amb la seva proposta de *social medics*, que intenta substituir o entrar en el sector públic. O ho tenim també veient com Ayuso a la Comunitat de Madrid ha obert la porta perfectament. Per tant, per nosaltres allò que cal, si el que volem és parlar de sostenibilitat i el que volem és parlar de drets i de garantir els drets de la gent treballadora d'aquest país, és parlar de distribució de proximitat, garantir i protegir la distribució de proximitat, protegir el comerç local, perquè això és la base d'una comunitat forta. I una comunitat forta és aquell espai on totes nosaltres ens sentim segures perquè tenim qui ens sosté i on sostenir-nos.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de VOX, la diputada Isabel Lázaro Pina.

Isabel Lázaro Pina

Muchas gracias. Buenas tardes a todos. Hoy en día sabemos el precio de todo, pero el valor de nada. Como dijo Lincoln, no podéis otorgar la fuerza al débil debilitando al fuerte, y no podéis ayudar al pobre arruinando al rico.

Para hablar de economía de plataformas, el diputado Jordi Albert, en el inicio de su interpelación en el pasado Pleno, hizo referencia a cambios en el paradigma del capitalismo. Habló de capitalismo neoliberal, capitalismo salvaje; también habló de retos y de amenazas. El *conseller*, el señor Torrent, en su respuesta, constató que estamos viviendo un momento de transformación tecnológica que impacta en nuestra vida cotidiana de una forma diez veces más rápida que la revolución industrial. Yo

diría que mucho más de diez veces. Estamos en un momento en el que se está definiendo cómo producimos y cómo consumimos.

Señores de Esquerra, estamos de acuerdo, sin que sirva de precedente, uno, en que nos encontramos ante un nuevo reto, un cambio de sistema económico, de producción, de comercio y de trabajo derivado de los avances tecnológicos, una de cuyas consecuencias es esta economía de plataformas de la que hoy hablamos. Y, dos, ante estos nuevos retos y cambios es necesario adaptar la regulación regional en la que tengamos competencia. Ya estamos de acuerdo en el diagnóstico, pero, señores, en VOX no estamos en absoluto de acuerdo ni en el análisis ni en las soluciones.

El diputado Albert hizo énfasis en las externalidades negativas, que hoy también lo ha hecho, pero no en las externalidades positivas, que también las hay, como, por ejemplo, el uso más eficiente de los recursos o que las prestaciones se adapten a las necesidades. Una de las externalidades negativas que mencionó es el perjuicio que pueda suponer para el comercio cercano. Está en el ADN de VOX, desde su nacimiento, el compromiso con nuestro comercio local en cada pueblo y en cada barrio. Pero, señores, no a costa de criminalizar los nuevos sistemas de negocio. Debemos buscar el equilibrio, la convivencia y la colaboración entre ambos modelos.

¿De verdad creen que aumentar la fiscalidad, como, por ejemplo, la tasa Amazon, que se pretende implantar en Barcelona, ayuda al comercio local? ¿En qué le ayuda? ¿Saben a qué ayuda? Pues a la deslocalización de centros como Martorelles, que se va a Zaragoza porque recibe mejor trato fiscal, perdiendo aquí puestos de trabajo.

Señor Albert, de verdad, está equivocado en su análisis. La reducción fiscal es una muy buena política para atraer empresas. No es cierto que la Administración recaude menos; todo lo contrario, recauda mucho más, porque muchas más empresas invierten donde se las trata bien, y si hay muchas más empresas, aunque paguen menos, la suma de todas es mucho mayor. Y no solo eso, señor Albert; también se crea empleo, riqueza y progreso. Y esto no está reñido, sino que es compatible, y debe serlo, con la calidad en el empleo y con el respeto a los derechos de los trabajadores.

En su texto inicial, exigían a Amazon que cumpla un acuerdo con el comité de huelga; en su texto final han puesto «considera necesario». Señor Albert, del incumplimiento de un contrato se debe ocupar el poder judicial, no el poder legislativo. A nosotros nos toca legislar, no hacer de jueces. Y todo nuestro apoyo a los trabajadores de Amazon.

Otra propuesta: crear una comisión de estudio. ¿Para qué? Si no sirve para nada, excepto para que entre ustedes se repartan los puestos de la Mesa y obtengan un plus en las ya abultadas nóminas de diputados. Hay cientos de estudios; hay funcionarios, técnicos y expertos perfectamente capacitados para llevar a cabo otro estudio más minucioso si les hace falta. No cuenten con VOX ni para perder el tiempo ni para crear más gasto superfluo político innecesario.

En cuanto a su propuesta 5, ya han podido ver la enmienda de VOX: si se devuelven todas las competencias de la inspección de trabajo al Estado, que es a quien le corresponden, se solucionarían bastantes problemas. Más regulación, no; basta con adaptar la existente; más fiscalización, no; mejor gestión, sí; mejor regulación, sí.

Y, para acabar, como hay gente que lee poesías y gente que cuenta películas, yo voy a leer una cita: «Cuando una empresa da beneficios significa que los factores productivos han sido utilizados adecuadamente y que las correspondientes necesidades humanas han sido satisfechas debidamente.» ¿Saben ustedes de quién son estas palabras? Pues no son de un empresario ni de un economista ni de un político; son de un hombre sabio y bondadoso, de alguien que valora el esfuerzo de emprender por el bien común. Son palabras del papa Juan Pablo II. Tomen buena nota.

Gracias.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Òscar Ordeig i Molist.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, vicepresidenta. Diputat Albert –amb tot el «carinyo» que sap que li tinc, eh?–, jo estic més en la línia de lo que va dir el conseller Torrent, eh?, i el nostre grup, i també de la intervenció del diputat Munell, de no situar-nos als extrems de les coses, perquè, quan vostè se situa en els extrems de les coses, passa –jo soc més de poesia– el que diu el diputat Gallego, eh?: la queixa perquè tot segueixi igual. Llavors, la pregunta és: les seves propostes més aviat seran innòcues per intentar solucionar aquests dels molts problemes que tenim, i alguns que podem compartir, evidentment.

Però jo crec que les respostes no vindran de la política de l'antagonisme o dels pols oposats, que molts cops se situen –amb tots els respectes–..., i que a vegades poden anar bé per moure determinades polítiques públiques, que prou costa. Però no és comerç de proximitat o comerç *online* o de plataformes, perquè, per molt que s'hagi dit aquí que hi ha determinats abusos..., i tant. Tampoc és empreses grans o empreses petites, que a vegades també ho sentim aquí –semblen totes les empreses grans. I si, a més a més, cotitzen, són un problema. Jo crec que aquestes són fallàcies que ens anem creient i que llavors impregnen, a vegades, les polítiques públiques o aquests debats, i jo crec que, evidentment, no ens ajuden. O, com també ha passat durant molts anys, agricultura ecològica contra convencional, quan dius: «Escolta, jo crec que també aquest debat no hi és»; ciutats - zones rurals, eh?, o el tema de la indústria, el turisme, que semblava que el turisme és perjudicial i totes les externalitats són negatives. Doncs depèn –depèn.

Vol dir que no tenim problemes amb les grans plataformes? I tant que sí. Per això nosaltres el que hem de fer és regulació, control, si fa falta, sanció, i polítiques públiques precisament per impulsar aquells sectors estratègics que no tenen prou eines moltes vegades.

I el que ens preguntem és de dir: home, què han fet vostès per ajudar el comerç de proximitat? Home, s'hi pot fer molt. Primer de tot, lo que hauríem de fer és escoltar el sector. Una altra cosa que hauríem de fer és, quan vam fer la llei de comerç..., la llei comercial, haver afegit un apartat de comerç *online*, cosa que no vam fer. O sigui, fer una llei de comerç i no parlar del comerç *online*..., evidentment, es queda coixa de bon principi. I, després, també posar pressupostos i diners per intentar potenciar el comerç de proximitat o aquells comerços que siguin centenaris, per posar algun exemple, o de productes tradicionals.

Per tant, es mouen en l'antagonisme. I llavors, què fa? Que diguin que les plataformes o el comerç *online* són un problema, quan, escolti, tots sabem que això ha vingut per quedar-se, que nosaltres no marcarem el ritme del comerç *online* al món –o de les plataformes– i que hi ha plataformes que estan funcionant bé i que ho estan fent molt bé. Precisament, el que hem de fer és assenyalar aquells models satisfactoris, d'èxit, que respecten drets, la cadena de valor i el que volem que siguin en el futur.

Per tant, les preguntes que tenim són: u, donarem suport a molts dels punts que presenten, dels deu punts. Si estan bé; tots són, jo crec, punts de mitges veritats, però que en alguns moments fan un redactat que no ens acaba d'agradar. I, per tant, en tres punts ens hi abstindrem. Per tant, no serà per nosaltres que s'aprovi. Farem la comissió; veurem si la comissió serveix. Farem la llei de l'última milla. Per tant, evidentment, ens sembla que s'ha de regular. Ara, regulem-ho bé, eh? –regulem-ho bé. Perquè, si regulem en contra de determinats sectors, tampoc ens en sortirem i no es complirà. I llavors, tema de la inspecció. Evidentment, és que molts dels problemes

que tenim es resolen amb més recursos, més inspeccions, i fan falta sancions. Si, al final, tampoc s'ha d'inventar tant.

La pregunta és –que ens hauríem de fer i amb el company, el Juanlu Ruiz, que porta això, dèiem–: «Escolta, quin és el model comercial que volem per a Catalunya? I quins recursos, regulació, pressupostos hi destinem perquè això sigui possible?» Un valor afegit en proximitat, on la venda *online* hi és pràcticament en tots. A Catalunya tenim més de 600.000 empreses; moltes ja estan en plataformes de venda. Per tant, vegem aviam quines d'aquestes ho estan fent bé i com les podem ajudar.

El repartiment a domicili. El repartiment a domicili: sí?, no? Cal regular-lo? Sí. Però, evidentment, això hi serà, encara que alguns en facin un abús. Com també les plataformes *online* grans, que moltes precisament es queixen a vegades de que no hi ha una regulació adequada a la realitat que estan vivint.

O els drets laborals. Evidentment, veiem com, com dèiem, més inspecció, més recursos... O també es poden defensar els drets laborals fent, com hem vist, una bona regulació amb la reforma laboral, amb els més de 200.000 treballadors a Catalunya que han passat a ser indefinits el darrer any des de que es va aprovar.

Per tant, cal ser seriosos, com deia el conseller, no actuant per judicis o amb simplicitat o fent simplificacions de la realitat que llavors fan que no puguem aplicar les polítiques públiques que llavors aquí anunciem.

Per tant, votarem a favor, com hem dit, de set punts de la moció. Ens abstindrem de tres perquè creiem que són inconcrets i simplistes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bona tarda. En principi no tenia previst portar un poema. (*Rialles.*) Ja els havia exhaurit. Però, després de les intervencions, no m'ha quedat més remei que tirar mà d'un amic poeta pessimista però optimista, que és en Jorge Riechmann. En Jorge Riechmann diu: «No dejes nunca de desconfiar de las instituciones. / No dejes nunca de confiar en las personas. / No dejes nunca de confiar / en que las personas / crearán instituciones / en las que quizá podrás dejar de desconfiar. / No dejes nunca de desconfiar / en que el triste proceso / por el cual las instituciones / cambian a las personas tristemente / pueda ser cambiado. / No dejes nunca de confiar en las personas. / No dejes nunca de desconfiar de las instituciones.»

Pot semblar que no vingui a «cuento», però té un cert venir a «cuento», perquè estem parlant de la institució mercat. Perquè el mercat és una institució, i en aquesta institució està operant avui una realitat, que és la digitalització de l'economia, la intel·ligència artificial, l'economia de plataformes, que és el que estem tractant aquí.

I, evidentment, en aquesta institució mercat, quan opera la digitalització de l'economia, no hi podem confiar. Però podem confiar en que les persones poden canviar alguns límits o alguns dels problemes que es poden generar. Perquè la digitalització de l'economia, l'economia de plataformes, té enormes potencialitats. Potencialitats en millorar la productivitat, en crear més riquesa.

Pot tenir potencialitats també en millorar els mecanismes de distribució i amb els equilibris fins i tot territorials. Però aquestes potencialitats, evidentment, cal treballar-les. Cal treballar-les perquè, de la mateixa manera que té potencialitats, aquestes poden fer-se a favor o en contra del progrés social, o a favor o en contra dels drets de les persones i de l'equitat.

Per això és que cal intervenir. Per això calen drets, per això calen regles i per això calen controls. Per això aquesta moció no ens incomoda, i per això la votarem a favor, perquè creiem que introdueix elements de drets dels treballadors. El cas con-

cret d'Amazon: és cert, cal complir, fer complir allò que s'ha pactat. En regular lo de l'últim tram com un element que, a més, pot tenir potencialitats des del punt de vista del comerç local, dels equilibris de les equitats, des del punt de vista dels recursos per controlar millor i sancionar quan calgui. D'acord, això ho situa la moció.

Ens hagués agradat, però, que també haguéssim situat en la moció un parell d'elements, perquè val la pena que els posem en valor per l'enorme potencial que tenen i per lo que ens han de permetre intervenir, que és que fa poc es va aprovar en el Congrés dels Diputats una llei coneguda com la llei *rider*, fruit del diàleg social entre organitzacions empresarials, sindicals i el Ministeri de Treball, i fruit de l'acord polític al Congrés dels Diputats. Una llei *rider* que el que pretén és introduir regles per garantir la laboralització dels treballadors i evitar el contracte fraudulent que s'està donant. Perquè això és un enorme potencial que ara hem d'utilitzar per aplicar-lo, per controlar, per evitar que hi hagin aquestes disfuncions que es poden donar i aquests aprofitaments que es poden donar en contra de les persones.

I dic lo de la llei *rider* perquè val la pena que ho tinguem present, perquè ara, en aquest semestre europeu que presidirem des d'aquí a Espanya, resulta que hi ha el compromís d'abordar la directiva europea del treball a les plataformes, que s'inspira en aquesta llei *rider*. I és important que hi estiguem a sobre, que hi puguem intervenir, perquè, depenent de com surti aquesta directiva europea, la capacitat de disposar de més drets per als treballadors i treballadores i, per tant, la possibilitat de disposar des de les institucions polítiques dels elements per controlar i fer complir aquestes regles, seran millors i positives, no?

Igual que d'acord que hem de garantir que es compleixin els acords, en el cas d'Amazon, però també hem d'exigir que es compleixi el conveni del transport, perquè en el sector del transport ja hi ha un conveni, que si s'apliqués aquest conveni moltes de les disfuncions que s'estan produint en el sector de la logística que opera amb les economies de plataformes no es produirien, perquè estan subcontractant i estan contractant com a falsos autònoms molts treballadors que teòricament, segons el conveni, però també segons la regulació, haurien de ser treballadors laboralitzats, amb plens drets, que la inspecció de treball hauria de garantir.

Per això votarem a favor de la moció, perquè creiem que introdueix elements que van en aquesta línia d'actuar, regular, controlar i fer complir, evidentment, les coses que s'han de fer complir.

Res més.

I gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bé, el nostre grup ha analitzat aquesta proposta amb deteniment per arribar a la conclusió que hi ha alguns elements, doncs, que són perfectament atendibles i d'altres que ens semblen, si més no, a parer nostre, desbaratats.

Jo, personalment, crec que aquesta proposta, aquesta moció, té uns caires, evidentment, intervencionistes, que crec que no són, precisament..., no redunden en el benestar ni molt menys en l'interès general dels consumidors. Que a la pràctica jo crec que ha de ser un dels elements centrals de qualsevol proposta econòmica que faci un govern, perquè, al final, els consumidors són els ciutadans, i és veritat que aquests consumidors també són treballadors,

I, per tant, per això deia que hi ha elements d'aquesta moció que ens semblen atendibles. Però sí que és veritat que a mi em fa l'efecte que el nostre debat públic està absolutament ofegat per un discurs antiempresarial que acaba resultant molt perjudicial per a l'economia de la nostra comunitat. Deia Hayek..., feia servir un terme que a mi em sembla realment molt aplicable als nostres dies, que és el terme

de «l'economofòbia». I, efectivament, jo crec que hi ha a Catalunya un excés d'economofòbia, que és una paraula difícil de pronunciar, però que, en tot cas, descriu aquesta idea de la voluntat o de la pretensió d'assenyalar l'empresari com el responsable de tots els mals de la nostra societat.

És evident que a mi em sembla que hi ha d'haver, doncs, un respecte pel comerç de proximitat, un respecte que pot ser fins i tot fomentat des de les institucions, però no crec que hàgim de caure en l'extrem de celebrar les sancions a les grans plataformes, de celebrar sancions a les grans empreses tecnològiques, perquè això jo crec, entre altres coses, que va contra el signe dels temps i, a més, hi insisteixo, perjudica sobre manera precisament el conjunt de la ciutadania, el conjunt dels consumidors.

Per tant, nosaltres defensem la llibertat en tota la seva extensió; també la llibertat de comprar en comerços o fer servir comerços de proximitat, però lògicament també la llibertat de beneficiar-se de grans companyies o grans plataformes que fan servir tant la informació com els recursos materials i humans que tenen per garantir uns millors productes i també unes millors condicions al conjunt de la ciutadania.

Crec que el gran problema de la nostra comunitat i del conjunt del nostre país, de tot Espanya, és precisament aquesta idea de presentar els poders econòmics, els empresaris com uns, diguem-ne, éssers perversos que el que pretenen és perjudicar l'economia quan és tot al contrari. Jo crec que s'ha de tenir ben present que els empresaris són, precisament, els que generen riquesa a la nostra comunitat, a la nostra societat. I això s'està oblidant molt sovint des d'aquest Parlament, on hi ha un clima ideològic obertament contrari a l'activitat empresarial, obertament contrari a la llibertat d'empresa, obertament contrari, en definitiva, a un règim de lliure competència, que és bàsicament el que nosaltres tenim i, lògicament, al que alguns aspirem que es consolidi i que fins i tot funcioni millor del que ha funcionat fins ara.

Jo crec que l'intervencionisme estatal, allò que Hayek precisament denominava «els socialistes de tots els partits», ha perjudicat enormement el creixement econòmic de la nostra comunitat, el creixement econòmic del conjunt d'Espanya. I això ha estat, segurament, moltes vegades per incompareixença d'un discurs alternatiu, d'un discurs de defensa real d'una societat de mercat, d'una societat en un règim de lliure competència, que eviti els monopolis, que eviti els oligopolis precisament per evitar els abusos contra els consumidors. Una societat regulada, efectivament, però no hiperintervinguda com la que, malauradament, tenim actualment a tot Espanya.

Per tant, aquesta pretensió d'intervenir en tots els àmbits de la vida pública i privada i quotidiana dels ciutadans, el que fa al final és ofegar la iniciativa privada i també perjudica la capacitat d'atracció que tenim com a comunitat envers altres comunitats autònomes que fan polítiques diferents, i aquestes polítiques es podrien fer també des del Govern de la Generalitat. I molts, o alguns, si més no, uns quants a Catalunya lamentem que no se segueixi un model molt més d'economia oberta, molt més de respecte a la competència, molt més de respecte a la lliure iniciativa, que és el que malauradament, en una comunitat com la nostra, que hauria de ser precisament bressol o que ha estat bressol de grans empresaris i que continua tenint una economia i una capacitat d'atracció important..., doncs jo crec que és una llàstima que alguns pretenguin crear un règim d'intervencionisme que ofega el creixement econòmic.

Per tant, votarem a favor d'una part d'aquesta moció, però absolutament en contra d'alguns dels punts d'aquesta moció.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. Bueno, uno a veces sospecha que el modelo económico de Esquerra y la CUP es pintar bisontes en las paredes, pero, bueno, hoy me han sacado de dudas. Sí, sí, va por ahí.

En fin, yo claro que estoy de acuerdo en que hay que defender al comercio tradicional y a los trabajadores de las plataformas, por supuesto. Pero, oiga, atacar a las bravas a una empresa como Amazon y al *e-commerce* en general es de una miopía absoluta, ¿no? Además, miles de catalanes trabajan ahí, incluidos pequeños comercios, que lo explotan como segundo canal y les permite tener una fuente extra de ingresos y de generación de empleo. Disparar a quemarropa contra Amazon es atacar la innovación, es el futuro, es poner puertas al campo y limitar la creación de empleo.

Y acabo. El mayor centro logístico de Amazon de España está en mi pueblo, en el Prat. Tres mil empleos directos –tres mil. Antes de regular nada, antes de liarla parda como acostumbran, por favor...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ha d'acabar, diputat.

Antonio Gallego Burgos

...llamen al alcalde del Prat, que es de Podemos, nada sospechoso; dense una vuelta por el pueblo, a ver si la gente está tan descontenta con esos tres mil empleos, ¿eh? De verdad, antes de hacer nada, hablen con la gente.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Qui és aquest darrer que ha sortit aquí que s'ha aixecat tant el faristol? Vicepresidenta, gràcies. Tres mil treballadors del Prat. Digui'ls-hi als vuit-cents que han fet fora de Martorelles. Digui'ls-hi als vuit-cents que han fet fora a Martorelles després de sis anys de feina. (*Aplaudiments.*) Sis anys de planta oberta; sis anys ha durat Amazon a Martorelles. Sis anys! Quants es pensen que duraran a l'Aragó? D'això se'n diu –d'això se'n diu– «política extractiva», afavorint-se de les polítiques fiscals, i precarització social. D'això se'n diu així.

Abans s'ha fet una referència directa per part de la diputada de VOX, que, home, menys recursos i menys finançament per a l'Administració pública –això vol dir reduccions fiscals– afavoreixen la societat, que això és la corba Laffer. Totalment; és una autèntica paranoia econòmica. Com més recursos obtens és impossible que en generis més –és impossible que en generis més.

D'altra banda, al diputat Joan Carles Gallego, simplement una referència molt ràpida. Estem d'acord amb bona part de la seva intervenció, i estem d'acord amb que la llei *rider* ha estat un avenç. La llei *rider*, per això, impactava directament sobre un sector molt concret de les plataformes i, sobretot, sobre els falsos autònoms; en efecte, a 5,5 milions de falsos autònoms que hi ha a Europa. El que es calcula amb la nova directiva europea, que hauríem de fer-ne una transposició..., el que es calcula és que d'1,7 a 4,1 milions –aquests 5,5– acabaran regularitzats i, per tant, seran 484 milions d'euros els que aniran a les butxaques dels treballadors i treballadores una vegada quedin regularitzats.

I, d'altra banda, per als qui tant defensen l'*e-commerce* i el confonen amb les plataformes: són coses diferents. Les plataformes són les tecnològiques. Ho ha explicat

molt bé la companya i diputada Reguant, a la qual admiro: una cosa són el comerç de proximitat i les plataformes digitals que desenvolupen aquests comerços; l'altra, de molt diferent, són les grans plataformes, que l'únic que fan és embutxacar a pocs en base a la pobresa i la precarització de la majoria.

Per cert, hem acceptat l'esmena de la CUP i hem transaccionat amb Junts i la CUP.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, acabat el debat, els faig avinent que procedirem, tot seguit, a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 26 a 29 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les millores socials als barris del baix Besòs (continuació)

302-00282/13

Comencem, doncs, votant el punt 26 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les millores socials als barris del baix Besòs.

Comencem votant els punts 1, 12, 13 –totes les lletres–, 15 bis i 19.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats per 124 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Continuem votant els punts 2 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 107 vots a favor, 9 en contra i 8 abstencions.

Continuem votant el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 107 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 113 vots a favor, 2 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 115 vots a favor i 9 en contra.

Votem ara el punt 7 bis.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 112 vots a favor i 12 en contra.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 108 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 65 vots a favor, cap en contra i 59 abstencions.

Votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 114 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les necessitats dels municipis petits i els micropobles (continuació)

302-00285/13

Passem a votar el punt 27 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les necessitats dels municipis petits i els micropobles.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 101 vots a favor, 9 en contra i 14 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 113 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt 2.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 116 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 2.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 106 vots a favor, cap en contra, 17 abstencions i una persona que no ha votat.

Votem ara el punt 2.d.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 107 vots a favor, 9 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt 2.e.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 85 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 107 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció.

Votem ara la resta de punts d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 116 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pressupost alternatiu sense dèficit fiscal (continuació)

302-00286/13

Passem a votar el punt 28 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pressupost alternatiu sense dèficit fiscal.

Comencem votant el preàmbul i el punt número 4.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 67 vots a favor, 49 en contra i 8 abstencions.

Votem ara els punts 1, 1.a i 1.b.

Comença la votació.

Queden aprovats, aquests punts, amb 69 vots a favor, 49 en contra i 6 abstencions.

Votem ara la resta de punts d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 60 vots a favor, 49 en contra i 15 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'economia de plataformes (continuació)

302-00287/13

Votem ara el punt 29 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'economia de plataformes.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 46 vots a favor, 2 en contra i 76 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 108 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

Votem ara els punts 3 i 4.a.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 108 vots a favor, 12 en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt 4.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 78 vots a favor, 10 en contra i 36 abstencions.

Votem ara el punt 5.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 114 vots a favor, 1 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 5.a bis.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 75 vots a favor, 16 en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt 5.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 107 vots a favor, 16 en contra i 1 abstenció.

Diputats, diputades, a continuació, d'acord amb l'article 83.3 del Reglament, i atès que la Mesa tinguda aquest migdia ha acordat d'eleva-ho al Ple, els proposo l'ampliació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària per incloure un nou punt amb relació a l'acord sobre la interposició d'un recurs contenciós administratiu i mesures cautelars contra l'acord de la Junta Electoral Central del 3 de maig del 2023.

Els recordo que, de conformitat amb l'article 83.3 del Reglament, si s'ha d'incloure un assumpte en l'ordre del dia del Ple, aquest ha d'haver complert els tràmits reglamentaris que li permeten d'ésser-hi inclòs, llevat d'un acord explícit en sentit contrari adoptat per majoria absoluta.

Procedim, doncs, a la votació sobre l'ampliació de l'ordre del dia amb aquest nou punt.

Comença la votació.

Aquest punt, doncs, quedarà inclòs per 75 vots a favor i 49 en contra, tal com hem proposat.

Per tant, s'amplia l'ordre del dia amb aquest nou punt i queden eximits els tràmits reglamentaris. Aquest punt se substanciarà en acabar el punt relatiu a la Proposició de llei de mesures extraordinàries i urgents per afrontar la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de la conca fluvial de Catalunya.

Proposició de llei de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de la conca fluvial de Catalunya (continuació)

202-00067/13

Continuem, doncs, amb l'ordre del dia, precisament amb el debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única i del conjunt de la iniciativa sobre la Proposició de llei de mesures extraordinàries urgents per afrontar la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de la conca fluvial de Catalunya. (*Remor de veus.*) Prego, diputats i diputades, que, si han de sortir, ho facin en silenci.

D'acord amb l'article 138 del Reglament i un cop aprovada la tramitació en lectura única, procedim avui al debat final de les esmenes presentades pels grups parlamentaris. En acabar el debat, votarem les esmenes presentades, i el conjunt de la iniciativa se sotmetrà a una única votació final, tal com disposa l'article 138.3 del Reglament.

En primer lloc, intervindran els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat i a l'articulat. Posteriorment, intervindrà la resta de grups parlamentaris per posicionar-se. El temps d'intervenció serà de deu minuts com a màxim per a cada grup parlamentari.

En primer lloc, per a la defensa de les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. President, consellers, consellera... Diputats i diputades, tornem-hi. Bé, com ja vam avisar, hem presentat una esmena a la totalitat amb els arguments ja que vam explicar el darrer dia. Res de nou.

Entenem que en el seu moment ja es va aprovar aquest decret, que posteriorment es va fer una cimera en què no vam ser capaces d'entendre'ns. I, finalment, doncs, hi torna a haver aquesta proposta aquí sobre la taula, bàsicament per una qüestió, tot i que en parlen d'altres: al final, el règim sancionador és la mare dels ous d'aquesta proposta, i no per discutir si està bé, si està malament, si es pot millorar, si hi han coses que estan mal redactades, sinó que al final és senzillament per discutir d'una data: si s'aplica després de les eleccions municipals o ja queda en vigència com està, de fet, des de que es va convalidar en aquest Parlament.

Nosaltres estaríem disposats a parlar, si fos això una millora d'aquest règim sancionador, de qüestions, doncs, de redactat, però no podem donar suport només a un canvi de data, perquè això és tractar la gent de... Bé, és enganyar la gent, bàsicament. I la gent..., per això després hi ha aquest desencantament amb la política, perquè veuen això i veuen que els hi prenem el pèl i se senten enganyats.

Els règims sancionadors han de ser per a tothom, i el que no es pot fer és electoralisme amb un règim sancionador i esperar que passin les municipals, així no hi han baralles ni ningú s'enfada, almenys dels seus partits, i després s'aplica amb normalitat. És que no té cap tipus de sentit.

Tornem-hi: el que cal és posar diners a sobre la taula per ajudar els municipis a millorar les seves xarxes d'abastament. El que cal és col·laborar amb els ajuntaments per fer plans de sequera. El que cal és fer molta feina que no s'ha fet durant totes aquestes dècades. I, en tot cas, el municipi que no escolti, que no vulgui millorar, que no vulgui fer re, que s'hi negui, doncs, que se'l sancioni. No hi ha cap problema, sempre que no faci res del que he dit anteriorment. Perquè és evident que si els municipis tenen ganes de millorar les coses, de fer-les més bé, encara que sigui amb temps, els hi falta pressupost, doncs, busquem el pressupost, que l'ACA posi el pressupost i després no cal sancionar a ningú. Però el qui es nega sistemàticament a fer la feina, i en uns moments d'excepcionalitat com el que ens trobem, ha de ser sancio-

nat, igual que pot ser sancionat qualsevol veí de Catalunya o qualsevol empresa. Si és que no hi ha més, al final.

I el problema és que ens perdem amb aquest règim sancionador, quan realment el debat hauria de ser un altre i hauria de ser amb molta més profunditat que un règim sancionador als ajuntaments; hauria de ser un debat de país, de quin model de país volem amb la nova realitat, que no és nova, que ja ens havien avisat, que de cop ens hi hem trobat i anem com anem, amb una sabata i una espadenya, però que ja sabíem que això passaria. Informes de fa dècades ens deien que el canvi climàtic ens afectaria, a la nostra zona, que plouria menys, que patiríem períodes de sequera més llargs i que això s'anirà agreujant amb els anys.

I no vam fer massa re per evitar, doncs, la situació en què estem ara. I ara, tot a correuita, mesures urgents, i moltes de les quals per nosaltres no són estructurals, sinó que són mesures puntuals que ens poden servir per un moment, però no poden ser mesures estructurals, perquè aquest país no es pot permetre basar-se en dessalinitzadores, amb l'impacte mediambiental que tenen, amb el cost energètic que tenen. Aquí el que s'ha de fer és molta feina, moltes mesures diversificades i, sobretot –sobretot–, eficiència i estalvi.

I aquí no, fem a l'inrevés. Portem anys i anys amb augment de consums –una cosa surrealista–, tot i saber la situació que tenim. Augment de consums; aquífers contaminats; hidroelèctriques –no del sector de l'ACA, però sí del sector de la CHE– que desembassen aigua per treure'n rendiments durant aquests darrers anys; proposem macroprojectes, tot i no tenir aigua; continuem amb un model urbanístic creixentista, desmesurat, sense contemplar les necessitats hídriques d'aquests creixements. Tornem a caure en aquest urbanisme en zones inundables. Un quinze per cent ja, actualment, de l'urbanisme de Catalunya està en zones inundables, i com si res, continuem com si res. I, per exemple, doncs, com deia l'altre dia, el PDU de les Tres Xemeneies també preveu construir més sobre zones inundables.

I, en canvi, coses tan senzilles com canviar el Codi tècnic de construcció –que ja ho vam proposar en el seu moment, i ho tornarem a proposar– per obligar totes les noves construccions a les rehabilitacions, a aprofitar les aigües pluvials en dipòsit, doncs, això no està per llei. Això es fa en alguns municipis, i de manera voluntària els ciutadans si ho fan tenen una bonificació en l'IBI, etcètera, però no és una mesura que es pren com a país.

Bé, segurament no parlem..., no és la solució al problema, només això, però sí moltes solucions, com els deia abans, diversificades. Perquè, si no, ens trobarem amb un problema molt greu. I ara el país el que hauria de fer..., en lloc de fer una moratòria al règim sancionador, hauria de fer una moratòria a l'urbanisme i als macroprojectes. Una moratòria per analitzar en quina situació estem, quanta aigua tenim, quanta aigua tindrem, quanta aigua necessitem per als diferents sectors i cap a on anem, i, evidentment, també en mans de qui està l'aigua i qui n'està obtenint benefici.

Hi han masses debats oberts com per aturar-los amb aquestes quatre mesures que avui aquí discutirem. I mentrestant comença la guerra de l'aigua, amb sectors que es confronten contra altres sectors –normal. Quan la pagesia veu que no té aigua però que al sector turístic no se li posa cap restricció, doncs, bé, comença la guerra de sectors. I tenen raó, perquè no pot ser que alguns tinguin unes restriccions i els altres tinguin l'aixeta oberta aquest estiu. Com pot ser que la ciutadania tingui unes restriccions i al sector turístic no se'ls hi hagi posat cap restricció? Tots saben que un turista gasta, pot gastar fins a cinc vegades més que una persona autòctona del país. Posem-los restriccions; que almenys la ciutadania, el sector primari, vegi que les restriccions que pateixen ells també les pateixen tots els sectors. Perquè, si no, aquesta guerra de l'aigua ens farà molt mal a totes.

I no només entre sectors, sinó que acabarà seguint entre territoris. Com han vist, ja hi han territoris en què la pagesia ja no pot accedir a l'aigua; en altres ter-

ritoris pot accedir a un tant per cent més petit, però hi pot accedir. I això pot generar un conflicte. I aquí al Parlament de Catalunya ens hem de posicionar com a país perquè l'aigua no es transformi, no sigui un recurs que generi una lluita entre territoris.

Cal, doncs, parlar-ne més. Cal aturar projectes com nous golfs, la Ryder Cup aquesta que ens proposen. No només cal aturar la bombolla especulativa que hi ha darrere, de més construcció de xalets, etcètera, sinó que el que cal és no permetre que es faci aquest camp de golf a Caldes de Malavella. I menys quan sabem les dades que una part del consum de l'aigua de tots els camps de golf de Catalunya s'està gastant d'altres fonts que no són d'aigua regenerada. Els estudis de l'ACA mateix ens diuen que només un seixanta-dos per cent de l'aigua que utilitzen els camps de golf a Catalunya és aigua regenerada; l'altra s'utilitza de pous i d'altres o de la mateixa xarxa. I això no pot ser; s'hauria d'obligar per llei que totes aquestes infraestructures, cent per cent aigua regenerada; si no, que tanquin. Perquè, si no –continuo, com us deia abans–, la guerra dels sectors. I no pot ser que desaparegui el sector primari, que és el sector que ens alimenta, i vegem com el sector del lleure, del luxe, del turista es queda tota aquesta aigua.

Alhora, cal, doncs, un pla de xoc a la pagesia –això sí que ho compartim–, ajudes per modernitzar els recs, per fer-los més eficients. I en aquestes mesures sí que ens hi trobaran, perquè, de fet, ja s'haurien d'haver aplicat fa dècades. Però, bé, aquí no es fa res fins que l'aixeta ja no raja, i estem en una situació bastant desesperant com a país. I, bé, continuem-nos discutint, doncs, pel règim sancionador, si volen. Nosaltres tenim moltes propostes i les portarem en aquest Ple, el pròxim, a final de mes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Lucas Ferro Solé.

Lucas Silvano Ferro Solé

Molt bona tarda. Moltes gràcies, vicepresidenta. Conseller, consellera, president, diputats i diputades... Nosaltres ens reafirmem en la nostra esmena a la totalitat, i ens reafirmem en la nostra esmena a la totalitat perquè aquesta proposició de llei és fonamentalment un nyap jurídic, una riota, una riota política i un despropòsit de procediment legislatiu, del qual jo crec que són conscients, inclús el grup proponent i els grups que li donaran suport.

Era difícil, després de deu anys a la conselleria sense moure un dit, fer-ho pitjor a l'oposició, però realment tenen capacitat de seguir-nos sorprenent. Com diu la dita, no esperàvem res de vostès i, tot i així, han aconseguit decebre'ns.

Per què és una riota política? És una riota política, fonamentalment, perquè el grup proponent d'aquesta proposició de llei per la sequera, el Grup de Junts, es va presentar a la cimera sobre la sequera i va dir: «Si no es parla de lo meu, si no es parla del règim sancionador, d'aquí marxem sense acord, perquè jo he vingut a parlar de lo meu i, si no, m'aixeco i marxo.» I ho saben ells, ho saben els companys del PSC, ho sap la resta de grups polítics i ho sap el Govern de la Generalitat de Catalunya. I ho saben tots els ciutadans. No sé per què nega amb el cap, perquè després es van fer rodes de premsa i es va explicar tot.

Clar, això va passar a pesar de que Esquerra Republicana ja s'havia ofert dient-los: «Hi ha una ponència de llei sobre aquest decret, ho podem modificar i ho podem parlar en aquest decret.» I vostè va dir que no, que es sentia enganyat i que, si això no sortia com a acord de la cimera, petava la cimera. I així va acabar passant.

I, clar, lo pitjor és que el mateix Govern, al qual vostès li rebenten la cimera, s'ha quedat esperant assegut en un racó a que vostès mateixos els hi redactin un projecte

de llei i a veure si els hi deixen negociar esmenes. Heu negociat transaccions, al final? O tampoc us han deixat transaccionar res?

Doncs és una imatge molt trista del Govern. Jo crec que la propera vegada potser aniríem més ràpid si la cimera sobre la sequera la convoca el senyor Batet i a veure si tenen la sort de que els hi convidi, perquè la imatge que doneu com a govern entregant la iniciativa legislativa a qui us ridiculitza davant de tot el país, rebentant-vos una cimera per la sequera, i a qui us ridiculitza avui no negociant ni transaccions i negant-se a negociar amb vostès, és una imatge trista d'un govern que no té capacitat de reprendre l'acció política davant dels exsocs que li van trencar el Govern no fa ni mig any.

I és un despropòsit, no només polític; és un despropòsit de procediment legislatiu. Perquè vostès i tots aquí sabem que això no podia tramitar-se com una llei per lectura única. I és evident. I és evident que aquesta llei s'ha negociat a porta tancada entre tres grups polítics. Encara és hora de que ens convoquin, a nosaltres, per dir-nos què pensen de les esmenes... No només a nosaltres, eh? A la majoria de grups d'aquesta cambra. I és una llei que heu negociat en vint-i-quatre hores, a porta tancada i sense retre compte a la resta de grups polítics.

I, com que l'heu redactat vosaltres, no només és un nyap polític, sinó que és un nyap jurídic. Perquè suposo que us heu llegit el document d'observacions que us han remès els lletrats d'aquesta cambra sobre el projecte de llei. Suposo que us l'heu llegit, perquè és de vergonya. Si aquest projecte de llei fos l'examen, no dic d'algué de quart de carrera de dret, eh?, de primer, estaria suspès i a casa repassant per al setembre. Perquè una pàgina i mitja, cinc articles, i pràcticament no hi ha una línia que no estigui en vermell, corregint-vos errades. És que no està bé ni el títol. És que el preàmbul ja no està bé. I això és un nyap considerable, tenint en compte que només fa sis mesos que no esteu en el Govern. I crec que diu molt de vostès i del que han fet durant aquests deu anys a la conselleria de Territori i sostenibilitat, perquè sis mesos després siguin incapaços de redactar una llei d'una pàgina i mitja i de cinc articles. S'ho haurien de fer mirar.

I és un nyap jurídic perquè, com molt bé explica l'informe i com vam intentar explicar nosaltres en la intervenció que vam fer fa dos dies, si volien modificar el règim sancionador, tenien una ponència oberta per fer-ho, que no han convocat perquè no han volgut. És un nyap jurídic perquè les infraestructures que vostès demanen en els annexos, la immensa majoria d'aquestes infraestructures ja tenen rang de llei perquè estan aprovades per una llei que es coneix com a llei de pressupostos del Govern de la Generalitat de Catalunya. I és un nyap jurídic perquè en el tercer article vostès demanen que tot això, totes les obres que vostès posen en els annexos, es tramiti per emergència.

Però és que l'emergència no la pot decretar una llei. I els ho expliquen en les observacions jurídiques que us han remès. L'emergència l'han de declarar les administracions que fan els procediments contractuals, perquè l'emergència no només et permet saltar-te procediments, et permet que no hi hagi concurs públic i, per tant, assignar els recursos per anar més ràpid. També et mandata fer coses; entre altres coses, començar l'execució de l'obra en menys d'un mes. I això ho diu la llei de contractes del sector públic. Jo tinc els meus dubtes que totes les obres que heu posat en els annexos en menys de trenta dies s'estiguin executant. En tinc seriosos dubtes. I tinc seriosos dubtes de que una llei li pugui dir a una altra administració què ha de tramitar i què no ha de tramitar d'urgència, ni d'emergència. Perquè això ho diu l'Administració que redacta el projecte, i no una llei del Parlament de Catalunya.

Però com que tot el que hi heu posat després del règim sancionador és palla... Hi heu posat coses com aquesta que no tenen cabuda legal al nostre país. Perquè, de cinc articles –per ser honestos, eh?–, el primer no aporta res. El segon és un nyap inaplicable que no té espai en la llei de contractes del sector públic del nostre país. El tercer i el quart són fum, perquè, totes les partides econòmiques, els que vam es-

tar a la cimera ja sabíem que estaven acordades pel Govern i per l'Agència Catalana de l'Aigua. I el cinquè està tan mal redactat que els hi proposen passar-ho a una disposició addicional, a veure si allà cola la cosa. I són només cinc articles.

De fet, l'únic que està ben redactat del decret –i això els hi reconec– és treure el règim sancionador i posposar-lo fins a 1 de juliol. Això sí que ho han redactat jurídicament clar perquè s'entengui. I aquest sí que està redactat. Bé, aquesta i la disposició final, que diu que això entra en vigor quan es publiqui, que no està malament, però, clar, entenem que la copien i l'enganxen de les altres resolucions judicials.

I jo sé que vostès es pregunten per què ens molesta tant aquest debat que han generat vostès de la sequera –per què em molesta, a mi; per què li molesta, al meu grup parlamentari. A mi m'agradaria explicar-ho per veure si m'entenen vostès i m'entenen els ciutadans d'aquest país.

Primer, perquè aquest país és de tots i no és de vostès –és de tots. I perquè és de vergonya que hi hagi qui no vulgui acceptar per si mateix les restriccions que exigeix i que aplica a la resta de ciutadans d'aquest país. I és de vergonya que el president de l'Agència Catalana de l'Aigua, en la cimera, li expliqués que hi havia alcaldes que li deien a la cara que preferien regar els parcs i jardins de la seva ciutat per fer campanya i que no complirien amb les restriccions de la sequera, i vostès a aquests els hi donin carta de llibertat i barra lliure per fer el que vulguin en aquest país. Perquè aquí no hi ha una discussió filosòfica sobre si es sanciona o no es sanciona; aquí hi ha una discussió política de privilegis, que és que es sancioni a tot el país menys als alcaldes i les alcaldesses que vulguin incomplir les restriccions sobre la sequera, que aquests tinguin barra lliure fins després de les eleccions. I per això la seva batalla ha sigut posposar això fins a l'1 de juliol, i qui vingui a governar que s'apanyi, però que en campanya electoral no els molesti.

I, en segona qüestió, ens molesta profundament per una qüestió que han d'entendre. En que tothom compleixi les restriccions –també els ajuntaments d'aquest país, els ciutadans, els agricultors, la gent que té un negoci–, en que tots compleixin aquestes restriccions, ens hi juguem molt, perquè no està plovent, i ho sabem tots. I en que es compleixin aquestes restriccions ens juguem si entrem en emergència al juliol o al setembre. I, potser el dia que entri en vigor aquest règim sancionador, aquest país ja està en emergència i té restriccions dures de veritat. I potser la contribució dels seus alcaldes i les seves alcaldesses hagués permès que aquest país tingués una mica més de marge fins al setembre per poder veure si d'aquí al setembre i d'aquí a la tardor comença a ploure i evitem el pitjor dels escenaris de la sequera. I aquesta insolidaritat que demostren i aquest corporativisme que demostren li fa mal al país i diu molt poc de vostès.

I crec que aquesta defensa dels privilegis no la fan només sobre els alcaldes i alcaldesses dels seus espais en aquest país; la fan sobre molta més gent. Perquè quan parlem de restriccions també hem de pensar què passa en un país que viu en restriccions i veu com venen 400.000, mig milió de creueristes a fer diners en aquest país, que es queden consumint tres, quatre, cinc vegades més aigua que la dels veïns.

Però, per parlar i només per avaluar i per recordar-los el seu compromís honest amb la sequera i per parlar de qui vol i qui no vol privilegis en aquest país, només els hi recordaria una cosa. En aquest Ple han hagut de retirar una interpellació. Sap per què l'han hagut de retirar? Perquè quedava molt lleig dir que els hi preocupa la sequera i venir aquí a exigir que es celebri la Ryder Cup, la major competició de golf, a Catalunya, enmig d'aquest escenari de sequera. Era tan vergonyós que l'heu hagut de retirar. I esperem que no la torneu a portar en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per a la defensa de les esmenes a l'articulat presentades, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellers, president...* Hoy toca la última fase de este rocambolesco espectáculo que ha sido la aprobación de las medidas para hacer frente a la sequía. Lo hemos dicho varias veces en los últimos días y semanas: las cifras de precipitación acumulada en los últimos veinticuatro meses en el distrito de la cuenca fluvial de Cataluña se sitúan en valores muy similares a los que dieron lugar a la sequía del periodo 2005-2008.

En aquellos días, en la anterior sequía, se tuvieron que tomar decisiones drásticas, y el Govern de aquel momento también se vio obligado a actuar y a invertir en infraestructuras. Algunas eran controvertidas, pero permitían disponer de más agua. Probablemente, si la sequía hubiera continuado, cosa que no deseábamos, las actuaciones no se habrían quedado donde se quedaron, sino que se hubiera continuado invirtiendo, porque seguía habiendo sobre la mesa inversiones proyectadas que podían todavía incrementar la disponibilidad de agua en situaciones de crisis como la que tenemos ahora. Pero llegó la lluvia, y con ella llegó la inacción. La última desalinizadora se puso en servicio en 2009, pero se había decidido en 2006, en plena crisis hídrica.

La lluvia se llevó por delante cualquier asomo de responsabilidad de los gobernantes de aquella época. No se impulsaron más obras, dejó de invertirse, aun sabiendo que serían obras necesarias en el futuro. Está claro que un año cualquiera, en el que no hay problemas de suministro, este tipo de obras vende muy poco y tiene muy poco rédito electoral. Así que, en cuanto se pasó el bache, nadie movió un dedo para prepararse para el siguiente. Prácticamente, quince años sin que nadie haya apostado por prepararnos mejor para un momento como el que nos toca vivir y como el que veremos, por desgracia, en los próximos meses.

Y ya más recientemente, si no nos vamos tan atrás, en el verano de 2020 empezaron a saltar las alarmas. Con la herencia que se recibía de más de diez años de inacción, lo normal hubiera sido que, con esas primeras alarmas, se reaccionara y nos preparáramos para el día de hoy. Hay actuaciones rápidas que pueden ser efectivas, como las que permiten ampliar el caudal de agua regenerada, pero tampoco se ha hecho nada en estos dos últimos años, en los que ya saltaban las alarmas.

Así que el panorama de los tres partidos mayoritarios –que no más útiles– de este Parlament ahora mismo es el siguiente: tenemos un partido que gobierna en la más absoluta minoría, que ha visto pasar por delante suyo todas las alarmas de las cifras de precipitación de los últimos dos años sin inmutarse y sin mover un dedo y que ahora pretende hacer creer a la ciudadanía que no se podía hacer nada y que la solución era que entre todos aprobásemos –cuando ya es demasiado tarde, además– un decreto socializador de culpas, que encima no resolvía nada. Y tenemos dos partidos que ahora pretenden aparecer como salvadores, que han tenido responsabilidades de gobierno en el pasado y que han tenido sobre la mesa de sus despachos obras que nos hubieran permitido tener más agua disponible hoy, pero que, en su momento, guardaron esos proyectos en un cajón y nos dejaron en herencia la inacción.

Entre unos y otros, como digo, quince años sin hacer nada; quince años en los que no hacía falta ser un lumbreras ni un prestigioso científico para predecir que, tarde o temprano, situaciones de sequía como la que tenemos ahora se iban a producir; quince años en los que muchos gestores, ingenieros o expertos advertían de la necesidad de invertir en infraestructuras que aumentasen nuestra capacidad de reacción para hacer frente a situaciones como esta, que aumentasen nuestra capacidad

de almacenar o de regenerar agua, que redujeran nuestras pérdidas o que agrandasen, en resumen, nuestra capacidad para disponer de agua cuando la lluvia escasea.

Y ahora nos arrastran a un trámite parlamentario rocambolesco, como decía antes. Junts per Catalunya, que permetíó la aprobació del decret, es quien ahora dice que es urgentísimo modificarlo, y aquí estamos. Y lo mismo con el PSC: ahora se lamenta por las sanciones, y dirá a sus vecinos y a sus alcaldes que él lo que quiere es eliminarlas. Pero es importante, muy importante, recordar a los vecinos y recordar a los alcaldes que solo con que el PSC hubiera votado que no a aquel decreto, como hicimos nosotros, ese régimen sancionador no estaría en vigor hoy. Y es que la situación es suficientemente grave para que todo el mundo haya oído hablar de la sequía; los más afortunados, como decía el otro día, más con curiosidad, y los más afectados, con profunda preocupación.

Y, aunque ahora nadie quiere aparecer como culpable y todo el mundo quiere aparecer como salvador, yo quiero repetir aquí hoy muy claramente lo mismo que dijimos el martes: nadie tiene culpa de que no llueva, eso es cierto, pero no es cierto que nadie tenga la culpa de la situación en la que nos encontramos ahora mismo. Incrementar el caudal de agua regenerada, renovar infraestructuras para evitar pérdidas de agua, implementar sistemas tecnológicos que permitan una mejor gestión no son obras muy vistosas, sobre todo en periodos de lluvia, ni permiten grandes inauguraciones ni, en resumen, son rentables electoralmente. Son actuaciones a las que solamente gobernantes responsables prestan atención y dedican recursos. No hace falta, por tanto, que les diga cómo han sido nuestros gobernantes hasta ahora para que nos encontremos como estamos ahora. Cuando alguien les diga que no se podía hacer nada, no le crean.

Les invito a mirar, por ejemplo, la lista de obras urgentes propuestas por los distintos partidos como enmiendas a esta proposición de ley y pensar en cuántas podrían estar ya funcionando sencillamente con que se hubieran tomado las decisiones correctas hace unos años o hace sencillamente unos meses. Ojalá las tuviéramos ya todas funcionando, porque, a pesar de todo, a pesar de lo chapucero del decreto y de lo inútil de la cumbre del otro día o de lo torticero de esta proposición de ley por lectura única, nosotros vamos a actuar de nuevo con responsabilidad y vamos a poner todo de nuestra parte para que el texto que hoy salga adelante sea el mejor posible y que los ciudadanos puedan afrontar esta sequía en las mejores condiciones. No podemos revertir la inacción, pero sí podemos actuar con responsabilidad y empujar a que las decisiones que se tomen sean las correctas.

Ciudadanos está formado –lo digo a menudo– por muchos profesionales que, cada uno en nuestro ámbito, nos acercamos a la política empujados precisamente por la falta de responsabilidad de los políticos que decían representarnos. Y, aunque algunos empezamos a llevar aquí más años de los que imaginamos cuando entramos, y sobre todo muchos más años de los que la mayoría nos auguraban, ese espíritu de responsabilidad y de voluntad de servicio está en nuestro ADN.

Votaremos a favor de todas aquellas enmiendas que, como las nuestras, apuestan por pasar a la acción y poner en marcha toda la tecnología y las infraestructuras que nos puedan ayudar hoy, pero también en el futuro. También votaremos a favor de aquellas enmiendas que ponen la mirada en el drama de los más afectados y sientan las bases para ofrecerles, desde la Administración, todo el apoyo que ya hoy empiezan a necesitar. Votaremos en contra –y ahí, a dos manos, en contra– de todas las enmiendas que, aun en una situación tan delicada como esta, intentan meter cuchara de sus fantasías separatistas o, como en el caso de las enmiendas a la totalidad, ideológicas.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Eugeni Vallalbí Godes.

Eugeni Vallalbí Godes

Bé, vicepresidenta, president, consellera, conseller, diputats, diputades... Vull començar la intervenció per allò que considero i el meu grup parlamentari considerem que avui és el més rellevant. I és que avui arribem aquí amb un acord.

Encara que sigui més tard del que hauríem volgut, volem celebrar que hem estat capaços i capaces d'haver trobat el consens i l'acord en temes com les inversions prioritàries, el suport al món local i també amb els mecanismes per tal de garantir el compliment del pla de sequera, és a dir, amb el règim sancionador.

La situació dèiem dimarts que és greu, molt greu. I per això, en aquest context, els acords són encara més importants, perquè vol dir que, per fi, deixem tot aquest debat sobre l'aigua fora de les guerres partidistes i de les lluites electoralistes. Avui més que ahir, com a Parlament, estem més a prop, més al costat de la gent, de la pagesia, de la ramaderia i del món local. Perquè, com deia, la situació és greu, és preocupant, i més quan aquesta mateixa setmana veiem que ja són vora cinc-cents municipis els que estan en estat d'excepcionalitat, és a dir, la meitat del conjunt de municipis de Catalunya. I, si ens fixem en les conques internes, un vuitanta per cent dels municipis estan en aquesta situació d'excepcionalitat.

Si ens fixem en la conca de l'Ebre, per desgràcia, no tenim una situació gaire millor. Això és així perquè, al no ploure, les reserves també han baixat i perquè, d'altra banda, hi ha hagut una gestió nefasta per part del Gobierno del Estado a través del seu òrgan gestor de la CHE, que, en lloc d'activar mecanismes de sequera fa temps i graduar-los en funció dels escenaris hídrics que teníem, com va fer el Govern de la Generalitat a través de l'ACA, se'n va desentendre.

Recorden la resposta de la CHE a aquella reunió amb la consellera Jordà, quan els hi va preguntar quines mesures tenen previst fer davant de l'escenari de sequera? La resposta va ser: «Dios proveerá.» Doncs ni mesures, ni previsió, ni diàleg, ni consens amb els sectors. I d'avui per demà, canals i reg tancats, deixant a la intempèrie el sector primari de les Terres de Lleida i de Terres de l'Ebre.

Moments complicats i un país dividit en dos pel que fa a la gestió de l'aigua. Una divisió que hem volgut superar per donar resposta al conjunt de Catalunya, per mirar a la Catalunya sencera, a la qual el president es refereix sovint. En aquest sentit, com ja vaig explicar dimarts, hem presentat esmenes perquè la llei doni resposta a les necessitats del conjunt del país, ampliant l'abast territorial de les conques internes a tot el país, recolzant un pla de xoc per als impactes que tindrà el sector agrari i ramader, fixant inversions prioritàries per al país, acordant tramitacions d'urgència i més recursos econòmics al món local o buscant que el règim sancionador acompanyi al màxim aquests recursos econòmics al món local.

I, en aquest sentit, els hi comunico que el nostre grup votarà favorablement a les esmenes que van en aquesta mateixa línia i a aquelles altres presentades per grups amb qui hem estat capaços d'arribar a aquest acord i amb qui hem trobat els punts de consens.

Jo personalment, després de la feina d'aquests dies, em quedo amb això, amb l'acord, amb el consens, amb el treball conjunt que hem tingut i els punts d'acord que hem estat capaços i capaces de trobar. Però també és cert que tant dimarts com avui –potser avui amb menys intensitat– hem vist qui, en lloc de posar en valor aquest treball en conjunt, aquest acord i aquesta entesa, utilitza intervencions per fer un relat de part per tal de justificar potser accions o inaccions passades de les quals es penedeixen, o també potser per posar la mirada fixada al 28 de maig.

Arribats a aquest punt, vull remarcar i vull insistir que em quedo, que ens quedem amb l'acord. Però comprendran que, com a grup polític, tampoc podem dei-

xar de banda una resposta a aquest discurs de part, perquè si aquests acords arriben –tard– és perquè en alguns moments, en algun moment del trajecte del camí recorregut, alguns han avantposat interessos de partit als interessos de país.

I, si no, mirin: proposta d'acord de la cimera contra la sequera. Avui parlem d'adoptar el règim sancionador –punt 1 d'aquest acord. Avui parlem de tramitar contractes amb emergència –punt 2 de l'acord de la cimera. Avui parlem de fixar les inversions prioritàries d'aquest país –punt 3 d'aquesta cimera. Avui parlem de donar més recursos econòmics al món local en alta i en baixa –punt quart d'aquesta cimera. Avui parlem de modificar el pla de sequera per a les piscines –punt cinquè d'aquesta proposta d'acord a la cimera.

I jo em pregunto: si estem parlant del mateix ara que a la cimera, si hem negociat el mateix ara que a la cimera, si volem el mateix ara que a la cimera, per què van dinamitar la cimera i els acords que es plantejaven si llavors eren els mateixos que els que estem plantejant ara? Jo crec que per partidisme i càlcul electoral, amb un intent de desgastar el Govern, quan en realitat, en un tema com aquest, amb l'aigua, el fet de no tenir els recursos ni els mecanismes que ens plantejaven tant en el decret com en la cimera de l'aigua, a qui desprotegeixen i desgasten és a la ciutadania, a qui desprotegeixen i desgasten és als agricultors, a qui desprotegeixen i desgasten és als alcaldes i alcaldesses del nostre país, i a qui desprotegeixen i desgasten no és al Govern, sinó als ramaders.

Per sort, i per molt que vostès diguin el contrari, el Govern no estava ni inactiu ni paralitzat, ni abans ni després de la cimera. I, malgrat que ja n'hem parlat molts cops, un petit relat, perquè també és veritat que, si no el faig jo quan sortim a parlar de sequera i d'aigua, no el fa ningú.

El Govern aplica i activa el pla de sequera al setembre del 2021, i des de llavors fa innombrables reunions i actuacions i mesures consensuades amb tots els sectors, adaptant-lo a cada pas en funció de les reserves hídriques. Des de l'any passat, el 2022, posa en marxa i a ple rendiment totes les infraestructures de dessalinització i de regeneració, amb els costos addicionals que això comporta, aportant al seu conjunt més de 217 hectòmetres cúbics al sistema.

S'aproven uns pressupostos, aprovem uns pressupostos que incorporen unes inversions milionàries en el cicle de l'aigua, posant sobre la taula infraestructures i inversions que feia anys que el país estava esperant per un valor d'entre 600 i 700 milions d'euros i 70 milions d'euros al sistema de regadiu.

Al febrer el Govern s'avança al pla de sequera i decreta l'estat d'excepcionalitat a 224 municipis, i al cap de pocs dies activa i aprova el Decret 1/2023 per disposar de tots els mecanismes possibles per tal d'ajudar el món local i mobilitzar el màxim de recursos hídrics disponibles. I el 31 de març, a iniciativa del president de la Generalitat, es celebra una cimera al Palau de la Generalitat en què, malgrat tenir al final que tots coneixen, el Govern es compromet, surt amb el compromís de dur a terme totes les mesures que s'hi plantegen, algunes de les quals contempla i conté aquesta llei que avui estem debatent i suposo que aprovarem.

Per tant, hi insisteixo, el Govern no ha estat ni està paralitzat. El Govern no ha estat ni està inactiu. Ha actuat, s'ha avançat a esdeveniments. Ha estat proactiu, sempre. I ho ha fet sempre de la mà del sector, buscant espais de diàleg i de negociació. Entenem que alguns grups prefereixin parlar d'inacció i de paràlisi, perquè segurament quan es miren a l'espill s'hi veuen reflectits. Però nosaltres no volem parlar d'inacció ni de paràlisi, sinó de previsió i anticipació, que és allò que ha definit i defineix l'acció d'aquest Govern. Nosaltres preferim parlar de consens i entesa, que és allò que defineix la voluntat del nostre grup parlamentari i que entenem que és avui el que hem aconseguit amb la negociació d'aquesta llei.

Des d'Esquerra Republicana i des del Govern, sempre hem buscat l'acord, també en la negociació accelerada d'aquesta llei. Ens hem trobat, ens hem reunit, hem dialogat, hem negociat i hem treballat intensament perquè, més enllà dels relats o dels

retrets que ens puguem fer, puguem trobar els punts d'acord, amb la mateixa voluntat i intenció que ho hem fet anteriorment i ho hem fet sempre.

Avui, diputats, diputades, estem molt contents d'haver-ho aconseguit. Molt contents d'haver arribat a un acord que ens permet parlar de com mantenim i apliquem el règim sancionador; de com parlem al país sencer, i no en funció de quines conques hidrogràfiques són; de com prioritzem infraestructures, i de com acompanyem el món local i els sectors principalment afectats per la greu crisi de sequera que estem vivint.

I, com els deia, des d'Esquerra ens quedem amb això, amb l'acord, amb la victòria, amb el consens que avui hem aconseguit. Moltes gràcies als diputats i diputades amb qui ho hem estat treballant, especialment la meua companya de grup parlamentari, l'Anna Torrentà, que ha donat suport en tot moment, però també a la diputada Silvia Paneque i al diputat Salvador Vergés. Gràcies també a l'equip tècnic del grup parlamentari que ens ha acompanyat i al suport que puntualment o en tot moment ens ha donat el departament.

Avui és un bon dia perquè tenim un acord amb l'aigua per oferir al conjunt del país. I avui traïem l'aigua i la sequera del debat partidista i electoralista. Avui hi guanyem totes i tots. Avui hi guanya el país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

President, consellera, diputats, diputades... Senyor Villalbí, l'agraïment final no l'eximirà d'algunes coses que li hauré de respondre davant de les seves afirmacions. (*Veus de fons.*) No en tenia cap dubte, oi?

Les conques internes tenen un caràcter mediterrani i, per tant, estan fortament dependents de les pluges. Aquest és un fet conegut fa molt de temps, que no ha fet més que agreujar-se amb les conseqüències del canvi climàtic. Estàvem avisats, a més. Estàvem avisats, ja des del terrible període de sequera 2007-2009, que Catalunya podia tornar a patir aquests episodis i que, a més a més, cada vegada ho pot fer amb més intensitat i amb un període més curt de temps entre elles.

Per tant, no estem davant de situacions circumstancials o subjectes a la mala sort o de que plogui o no plogui. Estàvem avisats. Estem davant situacions estructurals, que haurien d'haver estat subjectes a una bona planificació. Això no obstant, la resposta del Govern ha continuat essent més tàctica que estratègica, més de superar dies, d'esperar pluges que tant de bo haguessin arribat, però que sabíem que no arribarien amb la intensitat, almenys, que necessitàvem.

Han estat divuit mesos en alerta –divuit. Un any preguntant-li a la consellera, de manera escrita, de manera oral, sobre què pensaven fer davant la greu situació de la sequera. Un any escoltant la consellera dient que estaven aplicant el pla especial de la sequera. I aquí mateix, al Parlament, ha quedat constància que les accions preses tard acaben essent sempre tan necessàries com insuficients.

L'hi vàrem dir, consellera: el pla especial de la sequera és tan necessari com insuficient. I la imprevisió ha provocat un neguit lògic, ara, entre agricultors, ajuntaments i, en general, a tot Catalunya. Qui pot dir ara que afrontem aquests mesos, aquest futur, amb una mínima tranquil·litat? I tampoc no recompon que el Govern sigui expert en expulsar responsabilitats en un moment com aquest.

Avui, novament, i tristament –ho haig de dir al diputat Villalbí–, trist i decebedor. Silenci des de la cimera, per descomptat –des de la cimera, per descomptat. No només això, sinó que la seva portaveu, la portaveu del Govern, va dir que no pensaven convocar novament els grups. Per tant, inacció i silenci; quatre setmanes perdudes davant una situació d'emergència.

I, per tant, li torno la pregunta: què ha motivat que durant divuit mesos d'alerta no s'hagi fet ni una sola inversió, ni una sola infraestructura, res de res? Què ha motivat que durant quatre setmanes, després del fracàs de la cimera, no haguéssim rebut ni una sola trucada de part del Govern? Què ho ha motivat? La incapacitat? La manca de lideratge? I vostè diu: «Ah, tenim... Hem aportat 700 milions d'euros al pressupost.» Perdoni, senyor Villalbí, que aquests diners no baixen del cel; ha estat gràcies a un acord amb el Partit Socialista de Catalunya. (*Aplaudiments.*) I bé que va costar –i bé que va costar–, senyor Villalbí, que no va ser fàcil, la introducció dels 700 milions d'euros en aigua. Per tant, li torno la pregunta.

Els grups d'aquest hemicicle, avui altra vegada, també hem estat assenyalats per diferents grups parlamentaris, tot i que hi va haver una notable majoria que va facilitar l'aprovació del decret de la sequera. Han tingut un mes el decret, la caixa d'eines que vostès volien aprovada per aquest Parlament amb un gest de confiança i de responsabilitat, entre d'altres, del nostre grup parlamentari.

No hi va haver cap mesura consensuada; es va fer per la via directa. I la manca de diàleg havia de ser rescabada per aquesta reunió que va prendre un nom tan contundent –«cimera de l'aigua»– com nul·les van ser les seves conseqüències. Quatre setmanes, com deia, de sequera insuportables des d'aquell 31 de març i no hi ha hagut cap reacció ni cap acció per part del Govern Aragonès.

Per totes aquestes raons, les esmenes presentades pel nostre grup parlamentari, en aquests moments de greu preocupació, busquen, sí, que el Govern de Catalunya actuï i respongui d'una vegada per totes davant d'un problema que entenem que ens preocupa a tots.

I, a vegades, és veritat que tendim a mirar a un costat i a l'altre no esperant que les coses ja canviïn, o ja es solucionaran o ja plourà, però aquesta no és una bona manera de fer país, consellera. Especialment greu en una Catalunya on tenim el coneixement, tenim la tecnologia suficient per no haver de patir aquests episodis.

Fixin-se que fa tres setmanes un conseller d'aquest Govern deia: «Fa gairebé quinze anys que ICRA treballa fent recerca sobre la sequera» –quinze, eh?, quinze anys–, «anticipant-se a un problema que està creixent vertiginosament. Gràcies a aquesta aportació científica, disposem avui de més marge per afrontar un context d'escassetat d'aigua actual i oferir-hi respostes convincents.»

Aquest és el sentit de la ciència, efectivament, però la ciència necessita també governs que planifiquin, que actuïn, que prenguin decisions per garantir el subministrament en època de sequera i recuperar els cabals ecològics. ICRA, al que es feia referència, està situat al Parc Tecnològic de la Universitat de Girona, a pocs metres –ho coneix perfectament la consellera– del riu Onyar i del riu Ter. Saben què ha passat aquesta setmana al riu Onyar i al riu Ter? Desenes de barbs i anguiles traslladant-se per manca de cabal ecològic. La séquia Monar no pot alimentar l'Onyar perquè al Ter no es pot treure l'aigua a través de la séquia Monar per donar cabal a l'Onyar. Per tant, dit ras i curt, els peixos s'ofeguen per manca d'aigua.

Per tant, fixi-s'hi, amb poca distància, tenim a Girona, la ciutat que conec, solucions tecnològiques i d'innovació, i, a pocs metres, les conseqüències, precisament, de no aplicar-les, de la manca de planificació i d'execució d'aquest Govern. I això també passa per assegurar, com els hi dic, els cabals ecològics i el compliment de la Taula del Ter, que, com veuran, senyor Lucas Ferro, senyor Cornellà, ho hem afegit en l'apartat d'inversions –el compliment dels acords de la Taula del Ter.

Perquè no tenir un recurs local a l'àrea metropolitana de Barcelona, amb aquestes inversions... Vostè deia: «S'han centrat en el règim sancionador.» No, senyor Cornellà, portem dies i dies parlant d'inversions, d'aquelles inversions que necessitem, precisament, perquè el transvasament del riu Ter i el compliment dels acords de la Taula del Ter es puguin complir. O com ho pensa fer vostè, senyor Cornellà? Amb el règim de pluviometria que tenim, vostè com pensa assegurar el cabal biològic del

Ter perquè no ens passin coses com les que ens estan passant a Girona? (*Applaudiments.*) Ja m'agradaria que algun dia m'ho expliqués també.

En conseqüència, esperem que aquest Parlament aprovi, sense més dilació ni esperes, que no puguem tornar a lamentar més tard, doncs, tornar-nos a trobar en aquesta situació.

Les nostres esmenes –molt ràpidament– busquen els objectius següents: mobilitzar, col·laborar, recolzar, planificar i executar, com a nous verbs –i no sancionar– que estructurin aquesta nova caixa d'eines, aquest decret rectificat.

Un primer bloc dirigit a mobilitzar el màxim de recursos possibles –ACA, departaments del Govern, fons estatals i europeus i, ho torno a recordar, els 700 milions d'euros fruit de l'acord de pressupostos amb el nostre grup parlamentari, que, com li deia, no va ser fàcil–, amb criteris d'emergència i eficiència, és a dir, el més àgil possible.

En segon lloc, Catalunya ha d'ajudar i estar al costat dels municipis, sí, i dels que estan patint pèrdues econòmiques a conseqüència de la sequera. Per tant, un període transitori d'un mes posterior a la convocatòria, a l'ordre de convocatòria d'aquests 50 milions d'euros de subvencions dirigits als ajuntaments, i un pla de xoc amb suport, de partida pressupostària concreta, a l'agricultura i a la ramaderia, afectadíssimes per la situació actual.

En tercer lloc, un bloc de dues esmenes molt importants per a nosaltres, com els hi deia. Deia: «No sé en què han estat perduts aquests dies.» Doncs, miri, senyor Cornellà, pensant infraestructures que fessin possible tenir un cicle resilient de l'aigua a Catalunya amb un termini a curt i a llarg de 2023-2024. Vint obres prioritàries que poden assegurar un cicle resilient de l'aigua i compliment dels acords de la Taula del Ter.

Per posar-los alguns exemples: l'ampliació de la potabilitzadora del Besòs; dessaladora de Tordera; millorar l'osmosi inversa als pous de les estrelles; potabilitzadora de Sant Joan Despí, un llarg etcètera. En tenen fins a vint, que assegura multiplicar per quatre l'esmena o la proposta que portava el Govern amb aquest projecte de llei. Per quatre –per quatre–, amb aquestes vint infraestructures que proposem en aquest annex.

Per tant, ens trobem en una situació d'emergència, amb uns primers afectats de gravetat. Assistim a aquest problema, i, per tant, sí, com a Parlament, donem-hi solució. Fem que aquest Parlament actuï de manera ràpida i eficient, no com aquestes últimes setmanes per part del Govern, per fer front a l'extrema sequera que pateix Catalunya.

Aquesta és i serà la nostra única i màxima voluntat, al costat del conjunt d'administracions, especialment els ajuntaments, que han i volen treballar braç a braç amb el Govern de la Generalitat.

El nostre grup –i espero que el Parlament– actuarà avui de manera ràpida i eficient després de quatre setmanes de sequera i de silenci, fent que el Govern actuï i respongui a aquesta greu situació.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Bé; gràcies, vicepresidenta. President, consellera, conseller, diputades, diputats... Primer de tot, mostrar que, des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, fem costat avui, com sempre –avui més que mai, de fet–, a la presidenta Laura Borràs.

Era tot just abans d'ahir que, en aquest mateix faristol, els demanàvem que ens aprovessin la lectura única de la proposició de llei de mesures urgents contra la sequera que vam presentar el nostre grup parlamentari. I és un plaer avui, dos dies des-

prés, després de quaranta-vuit hores intenses de negociació escoltant tothom, poder estar aquí presentant, doncs, un text amb unes esmenes, i esperant, com desitgem i com creiem que així serà, que s'aprovi aquesta proposició de llei.

Evidentment, no tota la iniciativa legislativa que hi hagi pot anar a aquest ritme, però és bo i és un orgull veure que, quan realment estem davant d'una emergència de país, d'una crisi tan greu com és la sequera que estem patint, doncs, som capaços de ser dignes de la ciutadania a la qual representem i tirar endavant iniciatives amb aquesta celeritat.

Perquè ho vam dir; vam dir que la llei que presentaríem era i havia de ser executiva. I, per tant, és bo que el procediment amb el qual la portem a terme sigui també tant o més executiva, perquè ja ho sabem, que fa un any que hi ha dades que ens indicaven que calia activar-se, i aquí aquest Govern no es va activar. I, en canvi, nosaltres, amb el nostre lideratge, amb aquesta proposició de llei, hem aconseguit trencar una paràlisi, hem aconseguit un punt d'inflexió en la gestió de la sequera i reconduir així el fracàs de la cimera, la cimera de l'aigua, en la qual el Govern no va saber com teixir un consens que permetés sortir d'allà ja amb un acord i poder guanyar uns dies preciosos contra aquesta sequera.

Com deia, han set quaranta-vuit hores intenses. Hem parlat amb tothom, amb tothom qui ha volgut parlar amb nosaltres. Sí, senyor Ferro, amb tothom qui ha volgut parlar amb nosaltres. Hem estudiat totes les propostes, totes les esmenes que ens han fet arribar. I en aquestes esmenes, les que realment aporten en el sentit que sigui de concreció, de compromís, de reforç jurídic, nosaltres hi votarem a favor i formaran part d'aquest text. Són unes esmenes que agraïm als diversos grups que les han presentat. Aprovarem esmenes, de fet, del Grup d'Esquerra Republicana, del Grup dels Socialistes, esmena també de la CUP. Per tant, haurà set una llei, una proposició de llei realment transversal i en la que hi haurà hagut diàleg, que és allò a què ens vam comprometre.

El primer objectiu, per tant, està aconseguit i, tot i que el tema és greu, això no treu que nosaltres n'estiguem orgullosos, n'estiguem contents, d'haver-ho liderat. Hem aconseguit una proposició de llei que resol d'on traiem els diners, com cal invertir aquests diners i on i en què cal invertir aquests diners.

Quant a recursos, no només l'Agència Catalana de l'Aigua, l'ACA, és qui ha d'aportar aquests recursos, sinó que, tal com va passar en la covid, ha de ser el Govern, de forma solidària, qui doti de recursos extraordinaris per poder fer front a la sequera. Això queda completament establert en el text de la proposició de llei.

La contractació d'emergència també queda blindada i amb seguretat jurídica, també tal com es va fer en la covid. És important poder fer aquestes inversions amb tota la celeritat que es mereix.

La moratòria, que el senyor Cornellà deia: «Tot va sobre la moratòria.» No va sobre la moratòria. Miri, jo li aniré desglossant els punts. Hi ha cinc punts principals en aquesta llei, i només un és la moratòria. En la moratòria, evidentment que cal sancionar els ajuntaments que no compleixin. Però, primer, el que fem és distingir dos tipus d'incompliments. Un primer, que és un incompliment pel fet de no presentar les dades de consum o pel fet de no presentar un pla de sequera. Aquí no plantegem cap mena de moratòria, aquí es sanciona i ja està, perquè vegi que les seves paraules no tenien fonament. I, en canvi, quan es tracta d'incompliments dotacionals, d'estar gastant més metres cúbics del compte, el que hem de fer és acompanyar. Nosaltres vam dir sempre que el que no volíem era sancionar, fiscalitzar, centrifugar responsabilitats als ajuntaments i que calia dotar-los de recursos i donar-los un marge de temps.

Per tant, a partir d'aquí, nosaltres, que vam ser els únics en la cimera que vam establir un punt, un marge per poder teixir un acord, hem tornat a fer el mateix en aquesta proposició de llei i al final quedarà aprovat, que és la data de publicació de l'ordre d'ajuts més un mes. Doncs perfecte, ja tenim acord en aquest punt també.

Per tant, en el cas dels ajuntaments, els dotem de recursos –en aquest cas, 50 milions d'euros–, els dotem de mecanismes per poder-los invertir de manera ràpida i els donem temps per poder-se adaptar a aquests límits de consum.

Per tant, senyor Lucas Ferro, vostè, que l'altre dia estava nerviós i avui veig que segueix nerviós, suposo que també una mica en funció de com li van les enquestes a Barcelona... (*Veus de fons.*) L'altre dia parlava d'*alcalditos* i *alcalditas*. Doncs, miri, jo l'hi dic: nosaltres, Junts per Catalunya, siguin del color que siguin, tot el nostre respecte a tots els alcaldes, alcaldesses, alcaldables de Catalunya. (*Aplaudiments.*) I tant que sí, del color que siguin, del seu també, de vostè també com a alcaldable, perquè seran els primers, quan falti aigua, de córrer allà on sigui a buscar les «cubes» per poder dotar d'aigua de boca els seus ciutadans, als que representen.

Per tant, vostè, que ha sortit aquí i de deu minuts n'ha dedicat nou a estar en contra de Junts per Catalunya i de criticar la nostra iniciativa, que acabarà comportant una proposició de llei que serà una eina per lluitar contra la sequera, ja m'explicarà quina és la seva alternativa. Perquè si la seva alternativa és la del seu referent, el conseller de, en el seu dia, comuns..., perdó, Iniciativa per Catalunya, el senyor Baltasar, que les seves propostes (*veus de fons*) –les seves propostes– van ser, primer, resar a la Moreneta –no hi tenim res en contra, però evidentment amb això no resoldrem res– i, segon –senyor Cid, no es posi nerviós–, gastar una milionada en tubs fantasma que estaven dispersos pel territori (*aplaudiments*) i que mai es van executar.

Per tant, davant del seu populisme, Junts per Catalunya i altres partits haurem teixit un acord per una proposició de llei que serà professional i que serà realment eficaç. Junts per Catalunya, per tant, haurem aconseguit passar d'un decret llei unilateral i que el que feia era sancionar i centrifugar responsabilitats a una proposició de llei que serà consensuada i que el que farà realment és col·laborar amb les diferents administracions, amb el sector i gestionar amb responsabilitat el problema tan greu que tenim.

Més coses que preveu la llei: les grans inversions; totes amb noms i cognoms, detallades, mobilitzant més de 500 milions d'euros. Quan dic 500 milions d'euros, si fem el càlcul –i aquí em dirigeixo a vostès, senyors socialistes, també als senyors comuns, que hi poden ajudar molt a Madrid–... Fa una setmana i escaig que estem negociant aquesta proposició de llei. Doncs, mirin, aquests 500 i escaig milions d'euros que estem mobilitzant i que estem tot el dia aquí amb reunions i negociant amunt i avall i tomba que gira són el que representa l'espòli fiscal. L'espòli fiscal espanyol són 500 i escaig milions d'euros en aquesta setmana i escaig, exactament el mateix que estem intentant mobilitzar. Perquè vegin fins a quin punt és greu aquest robatori per part de l'Estat espanyol. Inversions que representen dessalinitzadores, potabilitzadores, aigua regenerada, millora de xarxa de subministrament, fuites, evidentment, recuperació de pous, etcètera. I pensant tot en el conjunt del país –abans s'ha dit.

Evidentment, el que hem de fer també són no només obres amb noms i cognoms, sinó obres en genèric, que serveixin per a tots els ajuntaments i poder descarregar pressió aquí a l'àrea metropolitana de Barcelona perquè ens sigui fàcil, i així ens comprometem en aquesta proposició de llei a poder complir el pacte del Ter, que és molt i molt important que es pugui complir.

I amb un doble enfocament: actuacions a curt termini –necessitem aigua ja; aquest estiu, també s'ha dit, pot haver-hi tres-cents municipis que es quedin sense aigua de boca; això és molt greu– i altres de més estructurals, perquè de sequeres, malauradament, amb el canvi climàtic en seguirem tenint i cada cop més intenses. I això, evidentment, no traurà patiment a curt termini, però nosaltres hi serem, al costat de tothom, del turisme, de la indústria, de la preservació del medi, prioritari de garantir l'aigua de boca i, evidentment, també de qui més està patint en aquests moments la sequera, que és la pagesia. I per això l'últim punt en aquesta llei és un

pla de xoc que es garanteixi que en el termini màxim d'un mes quedi redactat per poder salvar el màxim possible d'exploracions agràries.

Voldria, en aquest minut que em queda, fer un agraïment a l'equip de Junts per Catalunya, als assessors, la Gemma Brugués, en Jordi Font; a en Quim Calatayud, i, evidentment, doncs, a la nostra portaveu, la Mònica Sales; al nostre president de grup, l'Albert Batet, i molt especialment a l'exconseller Damià Calvet i a l'exdirector de l'ACA, en Lluís Ridaó; evidentment, també al conseller Rull, que ells són els qui van aconseguir acabar de rematar el deute que des del 2010 tenia l'ACA –1.400 milions d'euros– i acabar avui que tingui un superàvit de 500 milions d'euros. Això no hagués estat possible sense ells.

Ara tenim l'eina, és evident, i ara el que cal és fer-la servir, perquè quan tens una eina, si no la fas servir, no serveix de re. Per tant, Junts per Catalunya hem liderat poder tenir aquesta eina, i el que farem a partir d'ara és estar amatents a que el Govern realment utilitzi aquesta eina per a allò que l'hem creat, que és per lluitar amb eficàcia contra la sequera.

Per tant, moltes gràcies i molta pluja.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per expressar el seu posicionament, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, vicepresidente. Está clara la delicada situación de sequía en la que se encuentran algunas regiones de España, entre ellas Cataluña; está claro que esta situación exige la adopción de medidas eficaces para el abastecimiento de agua a todos los españoles, y está claro que esta situación está provocando consecuencias negativas para todos los sectores, sobre todo para nuestros agricultores y ganaderos. Pero, como les dije el martes, la cuestión es: ¿por qué hemos llegado a una situación de extrema sequía en nuestra región? Pues les vuelvo a decir lo mismo: por inacción, por dejación de funciones y por la grave irresponsabilidad política de los diferentes gobiernos de la Generalitat de Catalunya.

Pero también les dije que no era solo culpa suya; también es del Gobierno de la nación, aunque a veces no es fácil saber quién es quién. Hoy en día es difícil distinguir entre un político socialista y uno separatista, porque comparten en la solapa ese horroroso círculo de colorines que representa la agenda 2030, la agenda de la ruina, que tanto unos como otros sacan pecho cuando hablan de ella, aun sabiendo que es el infierno para el futuro de España.

Estamos en sequía extrema, y ¿qué hacen los socialistas? Hacer caso a los ecologistas de salón y, cada vez que caduca la concesión de una presa hídrica, la destruyen. En el año 2022 han demolido 133 presas. Pero, claro, es lo que les dicen sus queridas elites globalistas y su querida agenda 2030. Ustedes llevan la sequía a la España rural y sedienta y condenan a los trabajadores del campo, a nuestros agricultores y ganaderos.

Es imposible afrontar una situación de sequía por falta de lluvia y altas temperaturas sin una planificación y previsión para estos periodos, fenómenos naturales cíclicos. Y, si a esto le añadimos decisiones políticas irresponsables, el resultado no es otro que el riesgo de desabastecimiento para la población, la actividad económica y el medio ambiente. Pero a ustedes eso les importa todo un pimiento, mientras sigan todos sentaditos en su butaca.

En el preámbulo de la ley que debatíamos, se recoge literalmente: «La sequía es un efecto más de la emergencia climática global en la cual estamos inmersos, y es un reto de país tomar decisiones firmes para impulsar aquellas medidas que nos ayuden a mitigar sus efectos.» Pues, miren, en la segunda parte, en la que dice que es un reto de país, no puedo estar más de acuerdo. Tienen razón, es un reto de país, de España.

Es por eso que nosotros hoy les traemos la respuesta al problema de la sequía, la respuesta para acabar con la sequía para siempre, la respuesta de quienes se mueven por criterios técnicos, quienes conocen el campo, sus agricultores, sus ganaderos, y quienes saben de la necesidad del agua, no solo para el campo, sino también para la industria y, ¿cómo no?, por supuesto, en primer lugar, para el consumo humano.

En VOX lo tenemos claro: necesitamos un plan hidrológico donde el agua sea considerada como un recurso nacional y se atienda a las necesidades de las cuencas deficitarias, con un plan donde se establezcan mecanismos compensatorios de las cuencas receptoras a las cuencas donantes. Porque, si las primeras tienen el problema de la falta de agua, las segundas, las donantes, también tienen otros, como, por ejemplo, la despoblación.

En definitiva, se trata de que el plan hidrológico nacional sea un instrumento de cohesión nacional, como lo son la red de carreteras o la red de infraestructuras ferroviarias. Como he dicho antes, un instrumento de cohesión nacional fundamentado en el principio de solidaridad interterritorial.

España tiene agua suficiente para cubrir las necesidades de todos los españoles. Otra cosa es la gestión de los recursos naturales. ¿Le hace mucha gracia? Porque a mí no me hace ninguna, ¿eh? Estamos hablando de sequía, una sequía extrema, una sequía que ha arruinado ya a muchos agricultores, una sequía que, como continúe así, no tendremos agua ni para beber, y una sequía que ha llegado por culpa suya. (*Rialles i aplaudiments.*) O sea que no se ría.

España tiene agua suficiente para cubrir las... (*Remor de veus.*)

La vicepresidenta primera en funció de presidenta

Continuï, diputat. Diputats, silenci.

Antonio Ramón López Gómez

Comunista, cállese, que hoy ya les han dado bastante. (*Veus de fons.*) No me haga que le dé yo también. (*Remor de veus.*) España tiene agua suficiente... Sí, sí, el señor Vergés les ha dado hoy bien; no haga que le dé yo también.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, continuï.

Antonio Ramón López Gómez

España tiene agua suficiente para cubrir las necesidades de los españoles. Otra cosa es la deficiente gestión de los recursos naturales. Actualmente, desembocan en el mar cantidades muy superiores a las que son precisas para garantizar la supervivencia de las cuencas y las demarcaciones hidrográficas en su conjunto. De ahí que la interconexión de las cuencas suponga la posibilidad de que los ríos más caudalosos puedan transferir agua a las cuencas deficitarias.

Se lo dije hace unas semanas. Un claro ejemplo es el río Tajo, un río internacional que, según el convenio de Albufeira, debe transferir a Portugal 2.700 metros cúbicos de agua. Sin embargo, en los últimos treinta años están llegando seis mil hectómetros cúbicos anuales. Es decir, estamos vertiendo al Atlántico más del doble de agua de la cantidad a la que estamos obligados con Portugal. Así pues, se están superando las cantidades acordadas entre los dos países.

Ese excedente podría emplearse para abastecer a la España necesitada mediante un sistema eficiente de reparto de agua entre todos los españoles. El agua es de todos, y no de las regiones donde se encuentra, por lo que es imprescindible establecer la interconexión de cuencas y establecer las infraestructuras necesarias para hacer llegar el agua a los lugares que precise. Es imprescindible un nuevo plan hidrológico nacional bajo los principios de solidaridad y de bien común.

Ustedes se empeñan en enfrentar a los españoles, en enfrentar a los distintos territorios entre sí; esta vez por la guerra del agua. Desde VOX venimos, una vez más,

a enseñarles la diferencia que hay entre la política basura y la política útil para los españoles.

La política basura es aquella que lleva décadas aplicándose en nuestra región, aquella que tapa escándalos; aquella que tapa la corrupción, la delincuencia; aquella que solo está pensando en mantener puestos y chiringuitos; aquella política que se ríe en medio de un debate serio, como es el de la sequía.

Después está la política útil –mientras, nuestras propuestas–, aquella que se preocupa por el bienestar de los españoles, por el agua, por el campo, por la economía doméstica, por los impuestos, aquella que se centra en las cosas del comer y del beber.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta. *Consellera...* Debatimos hoy una serie de enmiendas a la totalidad y parciales a la proposición de ley presentada por Junts per Catalunya, que tiene por objetivo principal corregir el decreto aprobado por el Govern para hacer frente a la sequía.

No obstante, y antes de entrar en el fondo de esta medida, sí que merece la pena hacer un resumen de cómo hemos llegado hasta aquí. Ya lo han hecho la gran mayoría de grupos parlamentarios, pero yo también lo quiero hacer. Una primera razón es obvia, empírica, científica: no llueve. Y, por lo tanto, contra eso no podemos hacer nada; no depende del factor humano. Ya ha ocurrido en otros momentos, ocurre ahora y seguramente, cuando pase este ciclo de sequía, dentro de un tiempo volverá a ocurrir.

Por tanto, esta es una cuestión, una razón que, insisto, no depende del factor humano y no podemos hacer nada. Pero esta no es la única razón que nos ha llevado hasta donde estamos. Hay más motivos, hay más razones, y estas sí que dependían del factor humano y, en concreto, de la acción de los distintos *govern*s que ha habido en los últimos quince años.

Y aquí radica la principal razón de por qué estamos como estamos, precisamente por la inacción de los gobiernos de los últimos quince años: de Convergència i Unió, de Junts, de Junts y Esquerra, de Esquerra y Junts, y ahora de Esquerra en solitario. Quince años en blanco en materia de previsión de lucha contra un potencial ciclo de sequía. Cero infraestructuras, cero mantenimiento de la red de distribución. Cero, cero, cero. Repito, quince años en blanco.

La última infraestructura para hacer frente a la sequía fue la desaladora del Prat del año 2009, y fue un gobierno socialista quien la hizo. Desde entonces, nada de nada. Y lo peor de no haber hecho nada es que, además, los expertos venían alertando desde hace casi dos años de que se podía repetir un ciclo de sequía severo en Cataluña, como finalmente así ha sucedido. Pero, pese a las advertencias, tampoco se hizo nada.

Y este es el motivo por el cual el Govern trajo para su convalidación un decreto de lucha contra la sequía, un decreto poco trabajado, un decreto poco consensuado y un decreto en el que medidas e inversiones concretas para hacer frente a la sequía había pocas, muy pocas, y de financiación aún menos; aunque lo que sí que había era un ánimo de señalar culpables, especialmente a los ayuntamientos, aprobando un régimen sancionador.

La cosa iba tan mal que, antes de la convalidación del decreto, el *president* tuvo que anunciar de prisa y corriendo la celebración de una cumbre contra la sequía, que terminó peor que el debate de convalidación del decreto. Y es que cuando se empieza la casa por el tejado es un mal negocio siempre. Y es esta inacción y este caos en la gestión de la sequía por parte del Govern la que nos lleva al día de hoy, a debatir y

a aprobar una serie de medidas que corrijan esta inacción y este caos, que nos obligan a tramitar por vía de urgencia, tramitar con el agua al cuello; más que al cuello diría a los tobillos, porque agua, poca –poca.

Desde el Partido Popular ya dijimos en su día, tanto en el debate de convalidación del decreto como en la cumbre, que el Govern y las propuestas que llevaba eran radicalmente insuficientes para hacer frente a la sequía. De entrada, no compartíamos –ya muchos grupos también lo han mencionado– el régimen sancionador que llevaba el decreto contra los ayuntamientos. No veíamos, además, ningún sentido a la entrada en vigor de un régimen sancionador contra los ayuntamientos cuando, por ejemplo, todavía hoy casi el veinticinco por ciento del agua que circula por la red de distribución se pierde por falta de mantenimiento y de su mal estado.

Pero también criticamos otra serie de aspectos como, por ejemplo, la falta de concreción y calendarización de infraestructuras para hacer frente a la sequía. Criticamos también la falta de una apuesta decidida y clara por la implantación de sistemas de regeneración de agua. Criticamos también la falta de concreción sobre la financiación de estas infraestructuras. Y criticamos también, por ejemplo, la falta de ayudas y subvenciones a los sectores económicos directamente afectados por la sequía y por las restricciones, las que ya sufren y las que sufrirán en un futuro inminente. Nada para el sector agrícola, nada para el sector ganadero, nada para el sector turístico, con cero ayudas y ninguna compensación a estos sectores económicos directamente afectados.

Y la proposición de ley y bastantes de las enmiendas que se han presentado por los grupos parlamentarios, pues, entendemos que van encaminadas precisamente a corregir estos aspectos del decreto.

Yo no voy a entrar en cada una de las enmiendas y de las medidas que se proponen por los grupos parlamentarios. Pero sí que anunciaré que nosotros vamos a apoyar todas aquellas medidas que resulten eficaces para luchar contra la sequía, que mejoren el decreto en el sentido de concretar y mejorar la red de distribución y concretar inversiones eficaces para luchar contra la sequía. Apoyaremos también aquellas medidas y aquellos aspectos que calendaricen estas inversiones y estas mejoras de la red de distribución. Apoyaremos también todos aquellos aspectos que supongan dotación presupuestaria y de financiación, también con recursos propios del ACA. Apostaremos también por aquellas enmiendas y medidas que apuesten por sistemas de regeneración de agua. Apoyaremos también todas aquellas medidas que vayan, de una forma u otra, encaminadas a aprobar una moratoria del régimen sancionador. Y apoyaremos también aquellas medidas, aquellas enmiendas, que vayan encaminadas a ofrecer ayudas y subvenciones a los sectores económicos afectados por la sequía y las restricciones.

Estas son nuestras prioridades. Y, por tanto, insisto, apoyaremos aquellos aspectos de la moción y de las enmiendas que vayan encaminados, precisamente, a mejorar el decreto en ese sentido. Y votaremos en contra de las enmiendas a la totalidad presentadas.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit té la paraula... No, perdoni. M'havia informat que no volia parlar en aquest punt. Per tant, ja estan totes les intervencions de... (*Jéssica Albiach Satorres demana per parlar.*) Sí; digui, diputada.

Jéssica Albiach Satorres

Sí, gràcies. Per al·lusions, i perquè consti en acta. A mi cap nazi de VOX me mana callar.

(*Aplaudiments. Pausa llarga.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Molt bé. Diputats, diputades... Doncs seguirem el guió de votacions de la Proposició de llei de mesures extraordinàries i urgents per afrontar la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de conca fluvial de Catalunya.

I, en primer lloc, votarem conjuntament les dues esmenes a la totalitat de retorn de la proposició de llei presentades pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i el Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades amb 15 vots a favor i 109 vots en contra.

A continuació, procedirem a la votació de les esmenes a l'articulat, grup per grup, segons l'ordre d'entrada a registre, tal com apareix al dossier del Ple, incorporant les correccions d'errades admeses per la Mesa.

En primer lloc, votarem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, esmenes 1 a 5. Atesa la petició de votació separada que han formulat els grups, votem l'esmena número 1.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 6 vots a favor, 75 en contra i 43 abstencions.

A continuació, votem ara l'esmena número 2.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda aprovada per 49 vots a favor, 15 en contra i 60 abstencions.

A continuació, votem ara les esmenes números 3 i 5.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 16 vots a favor i 108 en contra.

A continuació, votem l'esmena número 4.

Comença la votació.

Aquesta esmena també queda rebutjada per 16 vots a favor, 75 en contra i 33 abstencions.

A continuació, votarem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Els faig avinent que el grup ha retirat les esmenes números 4 i 5. Atesa la petició de votació separada que han formulat els grups, votem, en primer lloc, les esmenes números 1 i 3.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden aprovades per 93 vots a favor, 29 en contra i 2 abstencions.

Continuem votant ara l'esmena número 2.

S'inicia la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 31 vots a favor, 90 en contra i 3 abstencions.

A continuació, votem ara l'esmena número 6.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda aprovada per 96 vots a favor, 24 en contra i 4 abstencions.

Votem ara l'esmena número 7.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda aprovada per 95 vots a favor, 20 en contra i 9 abstencions.

A continuació, votem l'esmena número 8.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda aprovada per 109 vots a favor, 15 en contra i cap abstenció.

Votem ara l'esmena número 9.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda aprovada per 100 vots a favor, 15 en contra i 9 abstencions.

A continuació, votem les esmenes del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Atesa la petició de votació separada que han formulat els grups, votem, en primer lloc, l'esmena número 6.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda aprovada amb 111 vots a favor, 4 en contra i 9 abstencions.

A continuació, votem l'esmena número 7.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 27 vots a favor, 66 en contra i 31 abstencions.

A continuació, votem la resta d'esmenes presentades pel Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 15 vots a favor, 109 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Atesa la petició de votació separada que han formulat els grups, votem, en primer lloc, l'esmena número 1.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda aprovada per 80 vots a favor, 12 en contra i 32 abstencions.

A continuació, votem ara les esmenes 2, 3 i 4.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 15 vots a favor, 105 en contra i 4 abstencions.

A continuació, votem ara l'esmena número 5.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 16 vots a favor, 95 en contra i 13 abstencions.

A continuació, votem les esmenes números 6, 7 i 8.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 14 vots a favor i 110 vots en contra.

A continuació, votem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Els faig avinent que el grup ha retirat la seva esmena número 3.

Atesa la petició de votació separada que han formulat els grups, votem, en primer lloc, les esmenes 1 i 2.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden aprovades amb 109 vots a favor, 15 en contra i cap abstenció.

A continuació, votem ara l'esmena número 4.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 40 vots a favor, 75 en contra i 9 abstencions.

A continuació, votem les esmenes 6 i 7.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden aprovades amb 96 vots a favor, 24 en contra i 4 abstencions.

A continuació, votem ara la resta d'esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden aprovades amb 100 vots a favor, 15 en contra i 9 abstencions.

A continuació, votem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Els faig avinent que el grup ha retirat la seva esmena número 2.

Atesa la petició de votació separada que han formulat els grups, votem, en primer lloc, l'esmena número 1.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda aprovada amb 95 vots a favor, 28 en contra i 1 abstenció.

A continuació, votem ara l'esmena número 3.

Comença la votació.

Aquesta esmena també queda aprovada per 94 vots a favor, 20 en contra i 10 abstencions.

A continuació, votem ara l'esmena número 4.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda aprovada amb 100 vots a favor i 24 vots en contra.

A continuació, votem l'esmena número 5.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda aprovada amb 109 vots a favor i 15 vots en contra.

A continuació, votem ara les esmenes 6 i 7.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden aprovades amb 100 vots a favor, 15 en contra i 9 abstencions.

A continuació, votem ara la resta d'articles i parts del text de la proposició de llei que no han estat esmenats.

Comença la votació.

Queda aprovat amb 100 vots a favor, 15 en contra i 9 abstencions.

A continuació, i d'acord amb l'article 138.3 del Reglament, procedim a la votació final sobre el conjunt de la iniciativa.

Comença la votació.

La Proposició de llei de mesures extraordinàries i urgents per afrontar la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de la conca fluvial de Catalunya ha quedat aprovada amb 100 vots a favor, 15 en contra i 9 abstencions.

(Aplaudiments perllongats.)

Gràcies, diputats i diputades. El president de la Generalitat m'ha demanat intervenir.

El president de la Generalitat

Molt bona tarda, consellera, consellers, diputades i diputats. Ho hem estat debatent al llarg d'aquesta tarda i portem debatent-ho setmanes. La situació de sequera que patim des de fa trenta-un mesos al país, que va motivar al mateix octubre de l'any 2021 l'activació del pla especial de sequera, és fruit d'una situació pluviomètrica absolutament preocupant al nostre país. I aquesta l'hem d'afrontar, aquesta situació de sequera l'hem d'afrontar amb el màxim consens i amb la màxima responsabilitat. Així ho hem demanat a l'inici dels debats parlamentaris de les darreres setmanes al voltant d'aquesta qüestió.

Avui, amb aquest acord ampli –tot i que no complet, però molt ampli– d'aquest Parlament, crec que donem mostra d'aquesta responsabilitat, d'aquesta voluntat de consens i de deixar enrere una dinàmica que ens podia portar a utilitzar aquesta qüestió tan greu per al nostre país com un element més del pim-pam-pum electoral. Això ho deixem enrere. Focalitzem-nos, doncs, en la situació de sequera que estem patint, que tant fa patir tantes persones al nostre país, tants sectors econòmics, tantes comarques i tants municipis. I ara és el moment, doncs, a partir d'aquest ampli consens, amb una estratègia compartida per fer front a la sequera, que el Govern hi posarà, continuarà posant-hi totes les forces, tota la capacitat de treball perquè aquests acords, molts dels quals ja s'estan executant, siguin una realitat ben aviat.

Vull donar les gràcies a tots els grups parlamentaris que han fet possible aquest acord: al grup que ha presentat la iniciativa –el de Junts per Catalunya–, als altres

grups amb els que hem arribat a acords parcials o gairebé totals, al Grup dels Socialistes i Units per Avançar i evidentment, doncs, al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya per tota la tasca, per contribuir entre tots a forjar aquest amplíssim acord.

Però la sequera continua i, per tant, probablement ens haurem d'enfrontar a nous reptes, noves situacions difícils. I crec que del debat d'avui n'hauríem de treure el compromís i el consens que la responsabilitat amb la que hem arribat a aquest acord permeti afrontar amb la mateixa actitud de suma, amb la mateixa actitud de fer front de forma col·lectiva a les dificultats, els reptes que aquesta sequera ens depararà en els propers mesos. Per part del Govern..., i jo mateix, personalment, com a president de la Generalitat, em comprometo amb tot el que estigui al nostre abast que sigui així. Crec que és el que es mereixen les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya.

I reitero l'agraïment a totes les diputades i diputats que han sumat esforços des de la generositat i la voluntat de consens per assolir aquest ampli acord.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, president. Senyor Illa, m'està demanant poder intervenir? Sí? *(Pausa.)*
Li dono la paraula.

Salvador Illa i Roca

Molt breument, senyora Vergés, senyor president, senyores i senyors diputats, per dir quatre coses.

La primera, reiterar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar de no només no obstaculitzar, sinó d'estendre la mà en aquest assumpte al Govern. Ara, a vostè, senyor Aragonès, i al seu Govern, els toca conduir la situació del país, no?, prendre decisions.

Segon, reivindicar una dinàmica de col·laboració per afrontar aquesta sequera entre tots, entre els grups parlamentaris, amb les diferents administracions, en particular amb els ajuntaments, amb les empreses subministradores i proveïdores i amb els diferents col·lectius de ciutadans que són usuaris de l'aigua.

Tercer. No tenir por a prendre decisions, perquè probablement les properes setmanes i mesos, com vostè ha anticipat, poden ser complicats. En fi, qui ha de decidir ha de decidir. Jo demano que no es tingui por a prendre les decisions que s'hagin de prendre, no?

I, quart, dir que, efectivament, estem en un fenomen de canvi climàtic. Però Catalunya té aigua suficient; si es fan les inversions que s'han de fer, té aigua suficient per poder donar sortida a tots els diferents col·lectius i a tots els diferents usos.

Que aquest episodi que estem vivint serveixi per engegar una dinàmica d'inversions –el decret que s'aprova avui, els acords d'avui en recullen unes quantes; a l'acord pressupostari se'n recollien unes quantes més– que ens permeti afrontar, quan vingui la propera sequera, la situació d'una manera millor.

Moltíssimes gràcies.

(Albert Batet i Canadell demana per parlar.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Sí, senyor Batet...

Albert Batet i Canadell

President, membres del Govern, diputats i diputades, molt bona tarda a tothom. També per fer unes consideracions en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, també com a proposants d'aquesta proposta que ha vist l'ampli consens del Parlament de Catalunya, avui aprovada.

Donar les gràcies també a tots els grups que ho han fet possible, a tots els grups que han proposat esmenes, que han fet possible, des del Partit Socialista fins a la CUP, passant per Esquerra Republicana, de tindre, creiem, una bona eina al servei del país, al servei de la majoria de les poblacions i ciutats i al servei del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Davant la sequera, estem davant d'un greu problema de país. Ho hem anat parlant en diferents sessions de control. Ho hem anat compartint també en diferents reunions amb el Govern, i nosaltres ja vam dir que, si no hi havien decisions en aquest sentit, estàvem disposats a prendre la iniciativa i portar una proposta aquí al Parlament de Catalunya. I així ha sigut.

I així ha sigut des de la cimera del divendres dels dolors, que va acabar com va acabar, avui amb un ampli suport del Parlament de Catalunya a aquesta proposta de llei, que, pel nostre entendre, ha de ser un punt d'inflexió perquè el Govern tingui la valentia de prendre les decisions que pertoquen davant d'un problema de país tan greu com és la sequera, que afectarà moltes famílies, que afectarà molts pobles, especialment els pobles més petits, que afectarà moltes comarques de Catalunya. I, per tant, el Govern ha de tindre les eines i els recursos a disposició en els moments més greus en què ho demana la societat. I això és el que permet aquesta proposta de llei que vam presentar Junts per Catalunya i que avui es pot aprovar gràcies a tots i a totes.

El Govern té les eines per actuar de forma urgent i emergent, per posar a disposibilitat recursos econòmics, recursos econòmics que té l'ACA, que té el Govern de Catalunya...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Hauria d'acabar, diputat.

Albert Batet i Canadell

...per poder afrontar en aquests moments –acabo, senyora vicepresidenta. Volíem una llei executiva i no declarativa, i crec que això ho hem aconseguit.

Des de Junts per Catalunya, continuarem atents i amatents, perquè ara li pertoca al Govern la responsabilitat de dur a terme i desenvolupar totes les obres executives i totes les inversions que s'han aprovat avui aquí al Parlament. I avui el Parlament ha fet la feina.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, ha d'acabar.

Albert Batet i Canadell

Acabo, vicepresidenta, acabo. Avui el Parlament ha fet la feina. Però també es demostren dues coses: que hi ha alternativa, que hi ha una alternativa de governar amb solvència.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, és que s'ha passat molt de temps.

Albert Batet i Canadell

Acabo, vicepresidenta, estigui tranquil·la. *(Rialles i remor de veus.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Però ha d'acabar ja.

Albert Batet i Canadell

Hi ha una alternativa, hi ha una alternativa també, i que avui es deixa clar que no es pot governar al marge del Parlament de Catalunya...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat...

Albert Batet i Canadell

...que representa la sobirania de tots els catalans i de les catalanes.
Moltes gràcies.

(Dani Cornellà Detrell demana per parlar.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat? *(Pausa.)* Des de l'escó? *(Remor de veus. Rialles.)*

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Consellers, consellera, diputats i diputades... Sí que és veritat que avui s'ha aprovat aquesta llei de mesures amb una majoria qualificada, alhora que també és veritat que el nostre grup parlamentari ha quedat exclòs d'aquestes negociacions, tot i que sí que el diputat, el Salvador, ha dit que havien negociat amb tothom, i això no és així.

Nosaltres vam presentar moltes esmenes i, bé, se n'ha aprovat alguna, però ningú ha negociat amb nosaltres. Per tant, aquí no hi ha tot el consens necessari, que també quedi clar. I que quedi clar que avui s'aprova aquesta llei, però no soluciona la sequera. Moltes de les mesures que vostès aquí proposen ja les tenim aprovades als pressupostos o en el pla de conques que s'està fent, i no són solucions a curt termini, com vostès ja saben. I la sequera sí que ja la tenim aquí. I, amb la política que s'està fent, el problema el tindrem d'aquí un mes... Bé, no, a finals de juliol, a l'agost tindrem el problema aquí. I cap de les mesures que s'han pres el soluciona, tot al contrari.

El model de país que aquí està decidint el Govern, amb la complicitat del Partit dels Socialistes i Junts, ens porta a una sequera severa aquest agost, on veurem patir no només els pobles petits, les comarques, sinó que veurem sectors sencers com s'arruïnen –com s'arruïnen– i com continuen plegant, com la pagesia, que porta dècades i dècades plegant, i vostès els estan sentenciant a mort, perquè deixen oberta l'aixeta per al turisme i la tanquen per a la pagesia i per a la ciutadania. I així no avancem.

Nosaltres continuarem demanant que l'aigua sigui pública, que en això, recordem-ho, acaben de votar tots tres que no. Continuarem demanant que l'aigua sigui pública, que sigui de gestió pública, perquè no pot ser un negoci. I vostès, això sí que ho permeten...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ha d'acabar, diputat.

Dani Cornellà Detrell

...que l'aigua sigui un negoci.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputats. Donat que han entrat reconsideració a l'acord... *(Remor de veus. Jéssica Albiach Satorres i Ignacio Martín Blanco demanen per parlar.)* Sí? Disculpi? *(Veus de fons.)* A veure, a veure si ens entendrem amb l'ordre. No sé qui ho ha demanat primer, però, com que és igual..., diputada, sí.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, vicepresidenta. Jo sí que volia dir-ho: avui és un dia trist. És un dia trist per a Catalunya, perquè tothom sap que aquesta llei no resol la sequera. Aquesta llei ha estat ni més ni menys que un pols que li han fet Junts per Catalunya i el PSC a aquest Govern per demostrar qui mana en aquest país. I aquesta llei també és una cortina de fum per aturar les veritables transformacions que el nostre país necessita, que és un canvi de model productiu i que, en concret, és un canvi de model turístic.

I també el tema de fons. El tema de fons és com en sortim, d'aquesta, que és un problema col·lectiu, i dels problemes col·lectius en podem sortir repartint esforços

entre iguals o en podem sortir, en aquest cas, mantenint els privilegis d'uns pocs. Entre ells, Agbar i també la patronal turística.

I també, president, l'hi vaig dir ahir i l'hi torne a dir: Junts per Catalunya i el PSC no poden liderar la lluita contra la sequera, perquè, a més, són els màxims defensors dels macroprojectes; uns macroprojectes que sabem que són insostenibles. Ja ho eren pel model, ja ho eren abans, i, en aquesta situació, més encara. I vostès estan fent-los seguidisme.

Per tant –i acabe–, nosaltres el que demanem és que, amb un tema de tanta transcendència com estem aquí insistint tots, és important que tinguem un debat de país. Aquest tema no se pot resoldre en dos dies amb una cimera fracassada i després amb una llei que presenta un grup, que, en el fons, són dos grups, per fer-li un pols al Govern sense interlocutar amb la resta de grups parlamentaris.

Per tant, demanem aquest Ple monogràfic i també li demanem que lideren, que lideren com a govern. I liderar vol dir deixar de fer seguidisme del PSC i de Junts.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat Nacho Martín Blanco...

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres el que volíem, bàsicament, és advertir d'un extrem, que és el fet que nosaltres votem a favor d'aquesta llei, d'aquestes decisions que, en certa mesura, són fruit d'un consens, en la mesura que també hi ha una part per una esmena nostra que s'ha acceptat, i que nosaltres agraïm aquesta voluntat d'atendre aquesta pretensió nostra, però sí que és veritat que crec que és imprescindible que hi hagi autocrítica.

Tot el que ha passat entorn de la sequera ha estat un espectacle galdós que el conjunt de la ciutadania de Catalunya ha viscut jo crec que amb molta preocupació. La política no ha estat a l'altura; sobretot el Govern crec que ha fallat en la seva capacitat de convèncer la resta de grups parlamentaris, sobretot els grups majoritaris.

I crec que amb aquesta decisió que prenem avui..., ho fem, des del nostre grup parlamentari, per responsabilitat, perquè creiem que és el que necessita la nostra comunitat. Creiem que la situació, com deia el president, és una situació prou greu com perquè tothom tingui la capacitat de fer una política responsable, una política respectuosa amb el benestar de la ciutadania.

I, per tant, el que volíem, bàsicament, és advertir que estarem amatents, que estarem molt atents al desenvolupament d'aquestes decisions per evitar, doncs, que passi el que ha passat fins ara, que és que els successius governs de la Generalitat no han fet la tasca que haurien d'haver fet des de, com a mínim, l'any 2006.

I, per tant, el nostre vot és un vot de confiança, però sense, òbviament, tenir clar que faran el que han de fer, i estarem pendants que ho facin.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies. Doncs acabat. Donat que han entrat reconsideració a l'acord de Mesa que ha sigut motiu de l'ampliació de l'ordre del dia, fem una pausa de quinze minuts per poder fer la Mesa del Parlament.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i dotze minuts i es reprèn a tres quarts de nou.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Reprenem la sessió.

Proposta de resolució sobre la interposició d'un recurs contenciós administratiu contra l'Acord 144/2023 de la Junta Electoral Central del 3 de maig de 2023

395-00403/13

Com s'ha anunciat anteriorment, la Mesa d'avui ha acordat d'elevat al Ple la interposició d'un recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Suprem i la sol·licitud de mesures cautelars contra l'acord de la Junta Electoral Central del 3 de maig. Procedeix a donar lectura d'aquest acord que s'eleva ara al Ple.

«El Parlament de Catalunya acorda d'interposar un recurs contenciós administratiu i sol·licitar mesures cautelars davant el Tribunal Suprem contra l'acord de la Junta Electoral Central del 3 de maig del 2023 –expedient 251/687–, pel qual es declara que es dona a la senyora Laura Borràs i Castanyer la causa d'inelegibilitat sobrevinguda a què es refereix l'article 6.2.b de la llei orgànica del règim electoral general, es deixa sense efecte la seva credencial de diputada electa al Parlament de Catalunya, es declara la vacant i s'expedeix la credencial al candidat següent de la llista de Junts per Catalunya.»

Acabada la lectura, si hi ha algun grup parlamentari que vulgui intervenir, com així m'ho han fet saber, proposo seguir l'ordre de major a menor, acabant pel Grup Parlamentari d'Esquerra, amb un màxim de tres minuts. En primer lloc, li donaria la paraula al Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, al diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Moltes gràcies. President, conseller, diputades, diputats... La veritat és la veritat, la digui Agamèmnon o el seu porquer. I la trista i dura veritat, que, a més, és impossible d'evitar, per molta logomàquia a la que ens puguem dedicar en aquesta cambra, és que la persona titular de la presidència del Parlament de Catalunya ha estat condemnada per un delictes de prevaricació, a més d'algun altre –condemnada per un delictes de prevaricació.

La veritat també és que això, que aquesta situació es mantingui en el temps, és molt difícilment comprensible per part de la immensa majoria de la ciutadania de Catalunya. Sens dubte, no podran trobar la nostra col·laboració en intents de dilatar aquesta situació en el temps. A nosaltres ens sembla que aquesta situació s'hauria d'haver afrontat amb valentia, prenent les decisions que s'han de prendre, i que ho podíem haver fet en el passat, eh?, ho podíem haver fet des del mateix moment en què es va produir aquesta condemna. Perquè, amb independència del dret a defensar-se d'aquesta condemna i del dret a recórrer, que assisteix, certament, la senyora Borràs, el que ens sembla que no és raonable, per la dignitat de les institucions d'autogovern de Catalunya, per la dignitat d'aquest propi Parlament, és que la persona que n'ocupa la presidència estigui condemnada per haver prevaricat.

És una situació, per tant, que nosaltres demanem que es corregeixi. Estem ja molt *in extremis*, a punt de que es produeixi una votació en què segurament es prendrà la decisió de seguir guanyant temps fins que es produeixi un resultat que és fins i tot previsible, a la llum dels fets coneguts i dels precedents també coneguts.

Els havíem demanat i els hi reiterem la petició que fem per tal de recuperar el prestigi d'aquesta institució i de la seva presidència; crec que és el que la ciutadania de Catalunya agrairia. Vam oferir una possible eina, que vam discutir molt recentment en el transcurs d'aquest mateix Ple. Els grups que al seu dia van atorgar la confiança a la senyora Borràs per accedir a la presidència del Parlament van bloquejar aquesta possibilitat. I, molt lamentablement, ara ens trobem en la situació en la que ens trobem, quan nosaltres pensem que hauria estat molt millor que fos el propi Parlament, els diputats i les diputades en el seu conjunt els qui prenguessin en les seves mans allò que s'havia de fer amb la presidència del Parlament.

Creiem que el mal que s'està fent a la institució, al crèdit, al prestigi del Parlament de Catalunya és sever. No es pot frivoltzar amb això. D'alguna manera estem erosionant els fonaments d'aquesta institució en la que estem tots aplegats i que representa el conjunt de la ciutadania de Catalunya. Estem a temps de posar-hi remei; ja dic, molt *in extremis*, però s'hauria de fer. I, si no és capaç de fer-ho la persona que té la titularitat de la presidència, hauria de ser el conjunt del Parlament el que ho fes. Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Pel bé de la dignitat de les institucions i pel bé del prestigi del Parlament de Catalunya, el que no podem sotmetre és la política catalana a l'arbitrarietat de la justícia espanyola, com ha anat passant en aquest Parlament des de l'octubre del 17, senyor Pedret, i, a més a més, com no havia passat mai en democràcia, com el sistema judicial vulnera sistemàticament la sobirania d'aquest Parlament, que vol dir la sobirania del poble de Catalunya, expressada a través dels diputats i de les diputades.

I d'exemples en tenim molts: des de la no investidura i el Ple de no investidura del president Puigdemont, després de les eleccions del 21 de desembre, el 30 de gener del 2018, fins a la suspensió dels vots de diputats i diputades del Parlament de Catalunya, amb els presos polítics i els exiliats, i en moments molt greus que ha viscut aquest Parlament amb vulneració de drets polítics en tots aquests termes, o fins a la vulneració dels drets del diputat president Torra, que des del president Tarradellas ha sigut el primer president de la Generalitat de Catalunya que ha sigut president sense ser diputat, perquè la justícia espanyola, per mantenir una pancarta de «Llibertat presos polítics», li va treure l'acta de diputat i el va inhabilitar. I no cal dir des de poder parlar i debatre aquí al Parlament de Catalunya, on la justícia espanyola ha impedit no només parlar de l'autodeterminació o de la independència o del dret a decidir o dels drets fonamentals dels catalans i les catalanes, sinó també de la corrupció del cap d'estat espanyol, de la monarquia espanyola.

I això ho hem vist durant tot aquest temps. Els últims dos casos han sigut el diputat Pau Juvillà i ara la presidenta, la senyora Laura Borràs, com a diputada al Parlament de Catalunya, ambdós sense sentència ferma, amb un òrgan administratiu, la Junta Electoral Central, traient l'escó de diputats del Parlament de Catalunya.

I ara s'hi afegeix aquesta nova vulneració de drets, després que aquest estiu l'ONU –no, no, no, no, no..., l'ONU– digués que l'Estat espanyol –el Comitè de Drets Humans de l'ONU–..., no es pot suspendre l'exercici de diputats sense una sentència ferma. I aquí no s'escolten a ningú i continuen actuant mitjançant l'estil de la justícia i la democràcia espanyola.

Per això, des de Junts per Catalunya volem expressar tot el nostre suport a la presidenta Laura Borràs, a la presidenta Borràs, a la diputada Borràs. I també apellem a tots els demòcrates d'aquesta cambra, a tots els partits que estimen la democràcia, que entenem i volem entendre que són molts, que no només és un atac contra l'independentisme o contra una diputada o contra..., etcètera. No, no. És un atac contra la democràcia i la sobirania del Parlament de Catalunya, i no s'entendria que els diputats no arribessin fins al final per defensar els drets de la sobirania del poble de Catalunya.

Moltes gràcies a tots i a totes.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Sí; gràcies, vicepresidenta. Bueno, a ver, los separatistas nos tienen acostumbrados a hacernos perder el tiempo, aunque en este caso, si cabe, es más grave, porque estamos hablando de corrupción. Primero de todo, Borràs fue condenada por corrupción, lo tienen que reconocer; por fraccionar contratos para favorecer a un amigo. Esto es corrupción. No tiene nada que ver con política ni con su ejercicio de libre opinión. Y, por mucho que se envuelva, que son ustedes unos expertos, en la bandera *estelada*, como Pujol se envolvía en la bandera catalana, la situación no va a cambiar: fue condenada por corrupción.

Segundo. La ley, la LOREG, es clara en su artículo 6.2 y, por tanto, la señora Borràs tiene que dejar el acta de diputada. No, ya no es diputada, la señora Borràs; reconózcanlo, ya no es diputada y, por tanto, tampoco es presidenta del Parlament. Y porque ha sido condenada por prevaricación, no por nada más. No metan excusas, no se envuelvan en ninguna banderita, porque no tienen ninguna razón.

Tercero. Ustedes, los separatistas, como es habitual, se niegan a cumplir la ley. Se creen que están por encima de los demás, y no es así. Todos tenemos que cumplir la ley. Están inhabilitados. Hay una sentencia, que no es firme, pero dice la LOREG que no hace falta que sea firme. Tiene que dejar de ser diputada, ya no es diputada, y por eso no puede ser presidenta del Parlament.

Cuarto. Vemos con sorpresa que acudan a un tribunal español. Eso nos hace especial ilusión, porque, cuando les interesa, se van al Supremo, evidentemente. Es la parte positiva, porque reconocen legitimidad a un tribunal que sistemáticamente han cuestionado. O sea, que para eso sí que son españoles.

Quinto. No se escondan, no quieran ganar tiempo para tomar decisiones porque vienen elecciones. Afronten la realidad. Los de Junts, dejen correr la lista. Seguro que en su lista tienen algún suplente o alguno que puede ocupar el cargo de la señora Borràs. Y los de Esquerra y PSC, actúen en la Mesa sin más dilaciones. No perdamos más el tiempo.

Por último, la solución es clara: convocar un pleno y elegir vacante en cumplimiento del artículo 46 del Reglamento del Parlament. Y podemos aprovechar también para que el ocupa institucional de la CUP abandone la silla que le corresponde a VOX por votos y por escaños.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, vicepresidenta. M'ha agradat, això d'«ocupa institucional de la CUP». (*Rialles.*) M'ha agradat. (*Aplaudiments.*) Assumim el càrrec amb orgull. (*Rialles.*)

Bé, nosaltres votarem favorablement a la presentació d'aquest recurs, d'aquest recurs i d'aquestes mesures cautelars, fonamentalment per una qüestió de sobirania d'aquest Parlament. Aquest Parlament, mirin, té molt poca sobirania, cada dia menys –cada dia menys. Però la poca que té considerem que és de dignitat defensar-la.

I en aquest cas és obvi: hi ha un conflicte de competències, de funcions, d'atribucions entre el Parlament i la Junta Electoral Central. Hi ha un conflicte de sobirania. Un conflicte en el qual el nostre Reglament deixa les coses clares: les sentències no són d'aplicació executiva fins que no són fermes. I aquesta claredat del Reglament ens avala de forma indiscutible per actuar amb sobirania davant la JEC. I, per tant, això és el que hem de fer si volem defensar aquest Parlament.

Òbviament, en el nostre cas no estem entrant en el fons de la qüestió. No estem entrant en la condemna de la que ha estat objecte la senyora Borràs. Entrem en la

qüestió de sobirania, de qui ha de decidir. I, en aquest cas, qui ha de decidir, indiscutiblement, és el nostre Parlament.

També volem deixar clar que, des del nostre punt de vista, és obvi que el cas del senyor Juvillà i el cas de la senyora Borràs no tenen re a veure, eh? En un cas, estem parlant d'una qüestió de naturalesa política, una acció política que és objecte de repressió política. I, en l'altre cas, en el cas de la senyora Borràs, estem parlant d'una situació, d'un cas que és de condemna per prevaricació i per falsedat documental. Res a veure –res a veure.

Com també hem de dir que no considerem legítim, per part de la senyora Borràs, esperar a que aquest Parlament faci amb ella allò que ella no va voler fer amb el senyor Juvillà, per acció o per omissió.

Ara, el que sí que farem, evidentment, és defensar amb un criteri garantista la sobirania d'aquest Parlament, sense entrar en el fons de la qüestió, perquè això és el que està en joc en aquest recurs.

I, per últim, dir que òbviament tot això no hagués passat, aquí no haguéssim arribat si la senyora Borràs hagués fet el que havia de fer, que era fer un pas al costat i dimitir, pel bé de l'independentisme i pel bé d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, vicepresidenta. Crec que és evident que avui som davant d'una nova ingerència de la Junta Electoral Central, i crec que segurament tots i totes podem estar d'acord que avui no és un bon dia per al Parlament ni és un bon dia per a les institucions catalanes. I crec que és evident que mai –mai– hauríem d'haver arribat fins aquí.

I, si la presidència del Parlament hagués volgut preservar aquesta institució, no hagués permès que haguéssim arribat fins aquí. I, senyor Batet, la presidència del Parlament..., si es vol preservar, si es vol preservar la institució, no es pot estar al servei d'una causa personal o, en tot cas, d'una carrera personal, que és el que hem viscut.

La institució no és nostra. Fins i tot ni els càrrecs són nostres. Són dels catalans i catalanes, dels ciutadans d'aquest país, que és una cosa que sembla que vostès alguna vegada han oblidat. Però la responsabilitat d'haver arribat fins aquí no és només de la senyora Borràs, és de qui la va fer presidenta; és d'Esquerra Republicana, és de la CUP i és de Junts per Catalunya, perquè tots sabíem que acabaríem aquí. El senyor Oriol Junqueras va dir: «Si fos d'Esquerra Republicana, no podria ser, no diputada, ni candidata.» I vostès la van fer presidenta –presidenta– de la segona institució d'aquest país.

Miri, nosaltres no votarem favorablement a aquest recurs, perquè no es pot deslliurar del fons de la qüestió. I aquesta és la clau fonamental que explica el nostre vot. Ho dèiem ahir: és la primera vegada que a una presidenta del Parlament se li obre un judici oral per corrupció i és suspesa; és la primera vegada que una presidenta del Parlament és jutjada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per un cas de corrupció, i és la primera vegada que la presidenta del Parlament és condemnada per corrupció en un tribunal. Hauria d'haver dimitit, i ho sabem tots i totes, que hauria d'haver dimitit. No hauria d'haver continuat sent la presidenta del Parlament de Catalunya.

I jo vull dir-ho: una cosa és defensar l'escó de Pau Juvillà davant del que és un cas de persecució de llibertat d'expressió, i l'altra és defensar l'escó d'una persona que ha estat condemnada per corrupció. Per cert, una presidència del Parlament que va acatar, en aquest cas, també el que va fer la JEC, i nosaltres no situarem al mateix

nivell en cap cas la retirada de l'escó del senyor Pau Juvillà que la retirada de l'escó de la senyora Laura Borràs. Creiem que és una imatge que el Parlament no es pot permetre.

I acabo amb un prec final. Tots i totes sabem com acabarà això. Haurem d'escollir una nova presidència del Parlament. I els faig un prec, especialment a les forces de progrés i a les forces d'esquerra: no cometem els mateixos errors, no regalem la presidència del Parlament de nou a Junts per Catalunya. Crec que, per fi, de nou, Catalunya mereix una presidència del Parlament de consens i de progrés. Crec que és el que avui Catalunya mereix.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Bien, la verdad es que creo que es evidente que a algunos partidos de esta cámara les importa un ardite el prestigio y la respetabilidad de esta cámara. Les importa, por decirlo en palabras más malsonantes, un auténtico rábano el prestigio del Parlamento de Cataluña.

La decisión de interponer un recurso ante el Tribunal Supremo para tratar de dilatar lo que es una evidencia –una evidencia por lo que dice la literalidad de la ley, que la señora Borràs ya no es diputada de esta cámara– me parece una enorme irresponsabilidad. Y creo, sinceramente, que hay que hacer un llamamiento a las fuerzas de esta cámara para que respeten... Hablaba, el señor Batet, de la dignidad del Parlamento. Precisamente, respetar la dignidad del Parlamento es aceptar el marco democrático y constitucional del que nos hemos dotado, también el estatutario, y aceptar que, de acuerdo con la LOREG, la señora Borràs, que ha sido condenada por delitos tan graves como el de prevaricación y de falsedad documental, ya no es diputada del Parlamento de Cataluña.

No es necesaria la intervención de este Parlamento. No es necesaria la intervención del Pleno ni de la Mesa. Simplemente atendiendo a lo que dice la ley, la señora Borràs ya tendría que haber asumido la realidad. Y cuando me dicen que la Junta Electoral Central no es competente y estas críticas a las instituciones, que me parece que lo único que hacen es degradar nuestra democracia, a mí me preocupa sobremanera tener que ver que se ha normalizado un discurso antiinstitucional en Cataluña, y es ciertamente preocupante.

Por eso nosotros hemos presentado esta reconsideración. Nosotros teníamos las mismas ganas que todos ustedes de irnos a casa, porque también ha sido un pleno largo y consideramos, bueno, pues, que ya debía de haberse acabado. Y, en todo caso, lo hemos hecho por responsabilidad, igual que por responsabilidad presentaremos ante fiscalía una denuncia contra los miembros de la Mesa que han votado a favor de ese dispendio, de esa manera de gastar el dinero público de todos los ciudadanos para algo que no entra dentro, ni muchísimo menos, de las atribuciones de este Parlamento.

No es normal que se gaste dinero público, que se gasten recursos públicos, recursos humanos, recursos materiales, en la presentación de un recurso ante el Tribunal Supremo que necesariamente está condenado al fracaso. Por eso, nosotros consideramos que ese recurso no debiera presentarse de ninguna de las maneras, y creemos que es una enorme falta de responsabilidad degradar de esta forma las instituciones. Las instituciones son importantes. A veces cuando hablamos de la degradación de la democracia no tenemos en cuenta la importancia que tiene precisamente esa degradación institucional para la degradación de nuestra convivencia y la degradación de nuestra propia democracia.

De todas maneras, cuando algunos hablan de la diferencia que hay entre los delitos que cometieron los autores del golpe de estado del año 17 o el señor Juvillà con lo que ha hecho la señora Borràs, a mí me parece que es una enorme falacia. Yo no creo que sea peor, lo que ha hecho la señora Borràs, que lo que hicieron los señores que trataron de desposeernos, de quitarnos de un derecho que tenemos nosotros y que tienen nuestros hijos, que es el derecho de ciudadanía, como hicieron los autores del golpe en el año 17.

Por eso no creo que haya que establecer excepción de personas. Asumir la ley, que la asuma todo el mundo. La LOREG dice claramente que la señora Borràs ya no es diputada de esta cámara. Y, por tanto, lo único que tenemos que hacer nosotros como diputados es aceptar el marco jurídico...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ha d'acabar, diputat.

Ignacio Martín Blanco

...y la ley.

Gracias, presidenta. Gracias, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Traigo unos documentos que no les serán ajenos. Además, están publicados. Concretamente, son unos *mails* que la señora Borràs se intercambiaba con Isaías Herrero.

En este del 18 de julio de 2014 le dice: «Isaías, fins ara m'has passat els conceptes, però no els pressupostos, i entenc que esperes que els faci jo i no dono abast. Pensa que, per cada pressupost teu, els quatre, n'he de fer tres més amb tipografies i formats diferents. No he pogut fer-ho perquè cada dia tinc una feinada de Can Tirirín.» Esto lo firma «doctora Laura Borràs Castanyer, directora Institució de les Lletres Catalanes». Le contesta el señor Herrero y le dice: «Laura, no sé què vols dir dels pressupostos. Si vols que faci els pressupostos, diga-m'ho i els faig.» Otro *mail*: «Els pressupostos els fan els proveïdors, Isaías. Com que se n'han de fer tres per a cadascun amb persones o empreses diferents, jo havia pensat que podríem fer que tu et presentis als quatre i només en guanyis un, el més econòmic de la seva sèrie: la cooperativa ídem, APM gestió ídem i l'altra ídem. La resta els podríem fer amb l'empresa de l'Aleix i potser amb la cooperativa de Madrid. Si tu fas els quatre vostres, jo faig els altres. Et sembla bé? Però no pateixis, que els diners els tinc reservats i són per a això, només que el tràmit és farragós de fer.» Sobre todo cuando te lo inventas; cuando quieres saltarte el trámite, pues sí, es complicado. Y entonces le contesta el señor Herrero: «Diga'm els noms que puc fer servir i els faig tots.» Otro de los *mails*. En este habla de las facturas, el señor Isaías. Diu: «Resolem el tema de les factures que tenim a mitges. Una factura, en aquest cas, de 17.500 més IVA, amb els següents conceptes.» I afegeix: «Són tots inventats, no en facis cas. Recordo que te'ls vaig demanar una nit urgent, però no me'ls vas poder passar. Així que vaig posar el que se'm va acudir.»

Sinceramente, si después de escuchar estos correos –hay muchos más; les he leído simplemente unos cuantos–, después de escuchar los correos que se intercambiaba la señora Borràs y después de ver que el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña ha condenado por estas prácticas a la señora Borràs, ustedes aún siguen pensando que el Parlamento de Cataluña tiene que hacer frente con dinero público de todos los catalanes, que esfuerzo les cuesta, a la defensa de la señora Laura Borràs, es que tenemos un problema. Y, evidentemente, la señora Borràs puede poner los recursos que quiera y defenderse; está en su derecho. Pero que lo haga con su

dinero y no con el de todos los catalanes. Desde luego, con nuestro apoyo, que nadie cuente.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Jordi Orobitg i Solé.

Jordi Orobitg i Solé

President, conseller, diputades, diputats... Bé, nosaltres som republicans i, com a republicans, creiem fermament en la democràcia, en els seus principis i en els seus valors. I això ens porta a defensar els drets civils i polítics de tota la ciutadania, dels electes i dels electors. Ens porta a defensar quelcom que és bàsic i que hauria d'interpellar a tots els diputats i a tots els grups parlamentaris, que és el principi de la separació de poders i que aquest Parlament s'ha donat unes normes, un reglament que regeix el seu funcionament i que estableix de forma literal quines són les causes per les quals un diputat o diputada perd la condició d'electe.

I, en aquest Reglament que tots ens hem donat, existeixen unes causes taxades que no són aquelles que porten la Junta Electoral Central a determinar que en aquest cas una diputada, una diputada..., que ara no entraré a valorar el seu comportament ni les causes que concorren en el supòsit en concret; no ho faré. Certament, no ho faré. Doncs en aquest cas estableix un mecanisme o un motiu per a la pèrdua d'aquesta acta, d'aquesta credencial de diputada, que no es ceneix al Reglament del Parlament de Catalunya.

En defensa de la democràcia, en defensa de la separació de poders, en defensa de la sobirania d'aquest Parlament, en defensa del seu propi Reglament, nosaltres, lògicament, avalarem avui, precisament, la interposició d'aquest recurs contenciós i de les mesures cautelars, perquè és allò que pertoca en defensa del Reglament, és allò que pertoca en defensa de la institució i és allò que pertoca en defensa de la democràcia.

I si defensar la democràcia, defensar les institucions pròpies del nostre país, defensar el Reglament d'aquesta cambra ens porta a dir això, també diem que tot això també es defensa fent un pas al costat quan et trobes amb una acusació de corrupció mentre estàs al teu càrrec.

Per tant, des del nostre punt de vista –abans s'ha fet esment del president de la nostra formació política–, ho reiterem, i ho hem dit moltes vegades: lògicament, un representant, un militant, un càrrec electe, un diputat, una diputada, a parer del meu grup parlamentari, no ostentaria a dia d'avui aquesta condició en el supòsit d'haver-se trobat en una situació similar.

Per tant, per concloure, sí a les mesures cautelars, sí al recurs contenciós administratiu, no a la situació a la que s'ha portat aquesta cambra i aquesta institució.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Diputada, per què em demana la paraula?

Eulàlia Reguant i Cura

Per contradiccions. El senyor Cid ha fet una afirmació que és falsa. El nostre grup parlamentari no té cap problema en assumir totes les votacions que ha fet, amb encerts i amb errors. Però revisi com s'escull la presidència del Parlament i veurà que s'escull gràcies als vots del grup parlamentari de la presidenta del Parlament i d'Esquerra Republicana. El nostre grup parlamentari no va facilitar en cap cas que Laura Borràs fos presidenta del Parlament.

(Veus de fons.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

No. Ha expressat les contradiccions respecte a unes afirmacions que ha fet i, per tant, es queda aquí, aquest debat.

Diputats i diputades, doncs, sotmetem a votació la proposta d'acord.

Comença la votació.

L'acord ha estat aprovat per 68 vots a favor i 52 vots en contra.

Fins aquí el Ple.

S'aixeca la sessió fins a la propera sessió plenària.

La sessió s'aixeca a les nou del vespre i catorze minuts.